

ஆன்மிக ரதம்

சந்திரசேகரம்பள்ளை ஜெயச்சந்திரன்

ஆன்மிக ரதம்

சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஜெயச்சந்திரன்

நூல் பற்றி

பெயர்	: ஆன்மிக ரதம்
நூல் வகை	: ஆன்மிகம்
ஆசிரியர்	: சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஜெயச்சந்திரன்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு	: 2012
பதிப்பு விவரம்	: முதல் பதிப்பு
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 70gsm Bang
நூலின் அளவு	: A5
அச்சு எழுத்து அளவு	:
மொத்த பக்கங்கள்	:
நூலின் விலை	: ரூ 100.00
அச்சிடலோர்	: அஸ்ரா பிரிண்டர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடட் இல. 43, திருஞானசம்பந்தர் வீதி, திருக்கோணமலை
வெளியிடுவோர்	: ஆசிரியர் 57, பெருந்தெரு திருக்கோணமலை, இலங்கை.

சமர்ப்பணம்

எமது அன்புக்குரிய மனைவியின்
தகப்பன் தாயாகிய
எனது மாமன் மாமியார்
தீரு. குணசிங்கம் வேதநாயகம்
அவர்களுக்கும்
மனோன்மணி வேதநாயகம்
அவர்கட்கும்
இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

வொருளடக்கம்

விநாயக வணக்கம்

ஆசிச் செய்தி

ஆசியுரை

வாழ்த்துரை

ஓர் இரசனைக் குறிப்பு

என்னுரை

01. தாய் தந்தை ஆசான்
02. பிரம்மநீ தி.கு. பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள்
03. யோகிராஜ் சுவாமி சச்சிதானந்தா
04. சுவாமி கெங்காதரானந்தா
05. பிக்ஷு அப்புக்குட்டன்
06. அப்பாத்துரைச் செட்டியார்
07. ஸ்ரீ சிவபாலயோகி
08. சச்சிதானந்த மாதாஜி
09. காந்தி ஐயா பொ. கந்தையா
10. ஞானரதம் - என்னோக்கு
11. நூலாசிரியரின் படைப்புகள்
12. முடிவுரை
13. நன்றி நவிலல்

விநாயக - வணக்கம்

ஐந்து கரத்தனை ஆனை
முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும்
எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக்
கொழுந்தினை
புந்தியில் வைத்தடி
போற்றுகின் நேனே

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்

ஆர்ச்சிசய்த்

திரு.சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஜெயச்சந்திரன் அவர்கள் 'ஆன்மிகரதம்' என்னும் பெயர் கொண்ட நூலை ஆக்கி வெளியிடுவது சிறந்த சைவப் பணியாகும்.

இவர் தனது தந்தை. தாயார் அவர்களை குருவாக வரித்து , இன்னும் பல ஆன்மிகப் "பெரியர்களின் வழிநின்று இந்நூல் ஆக்கி உள்ளார் இந்நூல்" அதிசிறந்த ஒன்றாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

காலத்தின் தேவையாக இந்நூல் வெளிவருவது சைவ சமயத்தவர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமையும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து ஏதுமில்லை கற்க கசடறக் கற்று எழுதப்பட்ட இந்நூல் அனைவரும் தவறாது கற்று அதன்படி ஒழுகி சைவத்தையும் தமிழையும் மேன்மையடையச் செய்யவேண்டும்.

தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்கு
கற்றனைத்தூறும் அறிவு

நூலாசிரியர் ஜெயச்சந்திரன் போன்று ஏனைய கல்வி மாண்களும் அறிஞர்களும் ஆன்மிக நெறியாளர்களும் இன்னும் பல அரிய பல நூல்களை வெளியிட்டு மக்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டு மென கேட்டுக்கொண்டு இந் நூலாசிரியின் முயற்சிக்குப் பாராட்டுத்தொரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவருக்கு எல்லாம் வல்ல ஸ்ரீ பத்ரகாளி அம்பாளின் நல்லாசி என்றும்" உரித்தாகட்டும்.

இவ்வண்ணம்.

வேதாகம மாமணி பிரம்மஸ்ரீ சோ. இரவிசந்திரர்க்குருக்கள்

ஆசீயுரை

திரு. ஜெயச்சந்திரன் ஐயா அவருடைய பெற்றோருடைய காலத்தில் இருந்து என்னுடன் நெருங்கிப்பழகியவர் ஐயாவின் தந்தையார் திரு. சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஐயா குடும்பத்தினருடனும் நன்கு பழகியுள்ளேன். வருடந் தோறும் நடக்கும் சந்திர சேகரம்பிள்ளை குடும்ப நினைவு விழாவிலும் கலந்து கொள்வேன்.

திரு ஜெயச்சந்திரன் ஐயா ஆங்கிலம் படித்து உத்தியோகம் பார்த்த போதிலும், தமிழ் இலக்கிய சமய நூல்களையும் கற்று ஆத்மீக சமய நூல்களை வெளியிட்டும் சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்தும் சமய சமூகப் பணிகளை ஆற்றி வருகிறார்

தான் அறிந்த - தொடர்பு கொண்ட ஆன்றோர்கள் பெரியோர்கள் மகான்களைப்பற்றி ஓர் நூலை எழுதி வெளியிட முன்வந்துள்ளார்.

“அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே

பெரியாரைப் பேணித்தமராக்கொளல்”

என்னும் குறளுக்கு பெரியார்களைச் சுற்றத்தவர்கள் போலப் பேணி அவர்கள் வழிகாட்டலில் வாழ்க்கையைச் சீராக நடத்த வேண்டும் என்பது கருத்து

“கற்கக் கசடறக் கற்பவை
கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக”

என்னும் குறளில் கற்றலிலும் கற்றபடி ஒழுகுதலே முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. உலகம் முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்ட ஒரே நூல் திருக்குறள், திருக்குறள் படிப்பதற்கு மட்டும் உரிய நூலன்று, படித்த படி நடப்பதற்கும் வழிகாட்டும் நூலாகும்.

தமிழ் மக்களையும் தமிழையும் சைவத்தையும் கட்டிக்காத்த நாவலர் பெருமான் “மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் கடவுளை அறிந்து கடவுளை வழிபட்டுக் கடவுளை அடைதலே ஆகும்” என்று அருளியதை நாம் சிரமேற் கொண்டு வாழ்வேர்மாக. ஐயாவின் நூல்களை எல்லோரும் வாங்கிப்படித்து நல்வாழ்வு வாழவும் ஐயா பல்லாண்டு வாழ்ந்து பணி செய்யவும் எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன். இன்பமே சூழ்க எல்லோரும் வாழ்க ! ஆனந்தம்.

பொ.கந்தையா
காந்தி ஆசிரியர்
முத்துக்குமார சுவாமி கோயிலடி
திருக்கோணமலை
18.03.2012

வாழ்த்துரை

கோயிலும் சனையும் கடலுடன் சூழ்ந்த கோண மாமலை என்னும் புண்ணிய பூமியில் வாழ்ந்து இறை தொண்டு செய்த குடும்பம் திரு.சந்திர சேகரம்பிள்ளை குடும்பம் இவரது புதல்வன் திரு.ச.ஜெயச்சந்திரன் கல்வி அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். இந்து சமய நூல்களை தேடிக்கண்டு பிடித்து ஆன்மிகக் கருத்துக்களையும் இந்து சமய அனுட்டானங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர் ஆன்மிக தத்துவங்களை மேலும் அறிந்து கொள்வதற்காக ஞானிகளுடனும், பெரியோர்களுடனும் தன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர். திருக்கோணமலை வில்லூன்றிக் கந்தன் ஆலயம், தம்பலகமம் ஆதி கோணேசர் ஆலயம், மற்றும் பல ஆலயங்களிலும் கதாப்பிரசங்க சமய சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியவர் தான் ஞானிகளிடமும், பெரியோர்களிடமும் பெற்றுக் கொண்ட ஞானத்தை மற்றவர்களும் படித்து பயன் பெற வேண்டும் என்பதற்காக “ஆன்மிக ரதம்” என்றும் நூலை வெளியிட முன்வந்ததை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

கோணேசப் பெருமான் கோலோச்சும் இப்புனித மண் காலத்துக்கு காலம் பல ஞானிகளினதும் பெரியோர்களதும் பாதங்கள் பதியப் பெற்ற பெருமைக்குரியதாகும். இவர்களின் வரலாறுகள்

திருக்கோணமலையிலிருந்து மறைந்து போகாது எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு சேர தெரிவிக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும். அந்தப் பணியைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றும் ஆற்றலும், அனுபவமும் நிறைந்த திரு.ச.ஜெயச்சந்திரன் ஐயா அவர்களை பாராட்டி, வாழ்த்துக்களை தெரிவிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஐயா அவர்கள் இன்னும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து புண்ணிய நூல்களையும், வரலாறுகளையும் தொகுத்து வெளியிட எல்லாம் வல்ல வில்லூன்றிக் கந்தன் துணைபுரிய வேண்டுமென பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கந்தசுவாமி கோயில் வீதி
வில்லூர்
திருக்கோணமலை

இவ்வண்ணம்
ந. செல்வஜோதி
கௌரவ செயலாளர்
ஸ்ரீமுருகன் தொண்டர் சபை

ஓர் இரசனைக் குறிப்பு

அனுபவம் மூலம் ஞானம் அறிவு

அனுபவமும் அறிவும் இணைந்தே நமது புத்தி செயற்படுகிறது என்பதனை நம்மில் பலர் உணர்ந்திருக்கிறோம். ஆயினும், இவற்றின் எல்லைக் கட்டுகளையும் மீறி ஞானதிருஷ்டியை தமதாக்கிக் கொள்வர் சிலர். இவர்கள் தமது பயபக்தி மூலம், தாம் வாலயங்கொண்ட குருக்களின் வழிகாட்டல்களின் கடைசத் துடன் உயர்நிலையை இவ்வுலகிலேயே பெறும் அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்று விடுகின்றனர்.

அத்தகையவர்களின் ஒருவராக நண்பர் சந்திரசேகரம் பிள்ளை ஜெயச்சந்திரனை காண்கிறேன். அவர் கிரமமாக (Academic) - புலமைசார் கல்வியைப் பெற்றிராத போதிலும், தமது பாரம்பரிய ஆன்மிக நெறி முறைகளை இளவயதில் கற்றுப் பெற்ற பெரும் பேறாகத் தத்துவ தரிசனங்களை இனங்கண்டு அவற்றைத் தமது தனித்தன்மையான திறனாற்றல் காரணமாக எளிதில் விளங்கிக் கூறும் பக்குவத்தினைப் பெற்று தமது இந்த சுய சரிதை சார்ந்த அர்ப்பணிப்பு மூலம் எம்மைப்பயன்பெற உதவியுள்ளார். அவருக்கு எமது நன்றிகள்.

கே. எஸ் சிவகுமாரன்

கொழும்பு

என்னுரை

உங்களுடன்

ஆன்மிக ரதம் உங்கள் கைகளில்
படித்துப்பாருங்கள் உங்களை இருகரம் குவித்து
இன்முகம் காட்டி வரவேற்கின்றேன்.

“ஆன்மிகரதம்” என் இதயக் குரல் மெல்லெனக்
கேட்கும் செவிமடுத்துக் கேளுங்கள். செய்திகள்
கிடைக்கும் நான் சந்தித்தவர்களை நீங்களும்
சந்தியுங்கள் மகிழ்ச்சி அடைவீர்கள். பாரதியின்
ஞானரதம் என் கண்ணோட்டத்தில் படித்துப்பாருங்கள்

வணக்கம்

சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஜெயச்சந்திரன்

தாய் , தந்தை , ஆசான் வேதம் முழங்குகிறது.

“ மாத்ரு தேவோ பவ
பித்ரு தேவோ பவ
ஆச்சார்ய தேவோ பவ
அதிதி தேவோ பவ ” - தொடர்கிறது வேதம்.

“சத்யம் வத
தர்மஞ் சர ”

வாழ்க்கை நெறி முறை இது. வாழும் கலை அது.

“ அன்னையும் பிதாவும்
முன் அறி தெய்வம் ” - ஓளவை வாக்கு.
“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்” சான்றோர் வாக்கு.

எனக்கு முதல் குரு என் அன்னை. பத்து மாதங்கள் தன் வயிற்றில் என்னை சுமந்து இருந்தார். பகல் இரவாய் கண்விழித்து நித்திரை கொள்ளாது பத்தியம் காத்து பாலூட்டித் தாலாட்டி சீராட்டிப் பாராட்டி என்னை வளர்த்தெடுத்தார் என் அன்னை ஞானாம்பிகை. “அம்மா” என்ற முதல் வார்த்தையை எனக்கு கற்றுத் தந்தவர் என் அன்னை. “அப்பா” என்ற வார்த்தையின் மூல குருவும் அவரே. “அம்மை அப்பரை நம்பு ” என்று நறுக் கோலை ஒன்றில் முருகன் எனக்கு எழுத்து மூலம் தீட்சை செய்ததற்கும் என் தாயே காரண குரு.

பிறந்த நாள் தொடக்கம் என் அன்னையின் பாலை அருந்துவது இல்லையாம் நான். ஒரு மாதம் மட்டும் தாய்ப்பால் பருகியதாகக் கூறுவர். தனிப் பசு வளர்த்து ஒரு பசுவின் பால் பருகி வளர்ந்தவன் நான் என்றும் கூறுவர் எனது அன்னை எனது முதல் குரு.

என் தந்தை என் ஆசான். என் தந்தை செகநாதபிள்ளை சந்திரசேகரம் பிள்ளை அவர்களே.

“ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக் கடன்

சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்கு கடன் ”

என்ற சங்ககால விழுமியங்கட்கு எனது தாய் தந்தையர் இருவரும் இலக்கணமாய் அமைந்திருந்தனர். ஆண்டு 1939, எனக்கு வயது நாலு. மூவர் முதலிகளின் முதற் தேவாரங்களை எனக்கு முறையாகக் கற்றுத் தந்தவர் என் தந்தை.

சூடாமணி நிகண்டு நூலின் முதல் பாடல்

“ பொன்னு நன்மணியும் முத்தும் புனைந்த
முக்குடை நிழற்ற
மின்னுபூம் பிண்டி நீழல்
வீற்றிருந்தவனை வாழ்த்தி
மன்னிய நிகண்டு சூடாமணியென
வொன்று சொல்வன் யான்
இந்நிலந் தனின்மிக்கோர்
யாவருமினிது கேண்மின”

இப் பாடல் இன்றும் எனது எழுபத்தேழாவது வயது பூர்த்தி யாகும் தறுவாயிலும் எனக்குச் செந்தேனென , செம்மாங்கனியென தித்திக்கின்றது.

ஆண்டு 1942. சித்திரை மாதம் ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் உக்கிரமாக இருந்த காலம். ஜப்பான் விமானங்கள் கண் மூடித்தனமாக திருகோணமலையைத் தாக்கிக் குண்டு வீச்சில் ஈடுபட்ட தினம். 09.04.1942

நாம் ஜப்பானியரின் குண்டு வீச்சிற்கு எதிர்ப்பாதிருப்பதற்காகத் திருகோணமலையிலிருந்து பதினைந்து மைல்கள் தூரத்தில் திருகோணமலைக்குத் தென்மேற்கில் அமைந்திருந்த தம்பலகாமத்திற்கு 1941 ஆம் வருடம் மார்சு மாதம் குடிபெயர்ந்தோம். நாம் இருந்தது பட்டிமேட்டில். தம்பலகாமத்து மரமா வீட்டில் அக்கால கட்டத்தில் “ஆத்திசூடி”. “கொன்றை வேந்தன்” முதலியவற்றை ஒவ்வொரு

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் மனைஞ் செய்து என் தந்தைக்கு நான் பாடம் ஒப்பிக்க வேண்டும். இந்த விதத்தில் என் தந்தை என் தமிழ் அறிவிற்கு வித்திட்ட முதற்தமிழ் ஆசான் ஆவார்.

“அஹ்ரஆரம்பம் ” தமிழ் சைவ குடும்பங்களில் ஓர் முக்கிய நிகழ்வு. “ஏடு தொடக்குதல்” என்பதே சம்பிரதாயம். குத்து விளக்கேற்றி பூரண கும்பம் வைத்து மஞ்சளிலே பிள்ளையார் பிடித்து வெற்றிலையின் மேல் வைத்து விநாயகரை எழுந்தருளச் செய்து அட்சதை, புஷ்பம் சாற்றி சரஸ்வதியின் படத்தின் முன் ஒருதலை வாழை இலையில் பச்சை அரிசி பரப்பி கற்கண்டு, முந்திரியம் வற்றல், சர்க்கரை தேங்காய் பூ இட்டுப் பிசைந்த அவல், வாழைப்பழம் முதலியன படைத்து “அரி ஓம் நம: நன்றாக குரு வாழ்க, குருவே துணை” என்று குரு வணக்கம் எனக்கு சொல்லித் தந்து என்னை அதனைக் கூறவைத்து “அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ” என்று தொடங்கித் தொடரும் தமிழ் நெடுங்கணக்கினை பனை ஓலைச் சுவடியிலிருந்து ஒவ்வொரு எழுத்தாய் தொட்டு சுட்டிக்காட்டி ஒவ்வொரு தமிழ் எழுத்தினையும் இனம் காணும் வண்ணம் உச்சரித்து, உச்சரிப்புக் காட்டித் தந்து என்னை அரிச் சுவடி முழுவதையும் உச்சரிக்க வைத்து தலைவாழை இலையில் பரப்பிய பச்சை அரிசியின் மேல் எனது வலது கைவிரலைத் தன் கையால் பற்றிப் பிடித்து ஒவ்வொரு உயிர் எழுத்தினையும் உச்சரிப்போடு வரி வடிவாய் முதல் முதலில் என்னை எழுத வைத்த எனது அம்மாவின் தாய்மாமன் எனது “மாமி அப்பா” பரமநாதபிள்ளை சிவசேகரம் அவர்களையும் எனக்கு எழுத்தறிவித்த குருவாக என் சிந்தையிற் கொண்டேன்.

எனது அறிவு வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட இம் மூவரையும் எனது ஆத்மார்த்த காரியங்களில் நான் ஈடுபடும் போது ஒவ்வொரு நாளும் தவறாது நினைவு கூருவேன்.

பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள் ஐயா

பூரணானந்தேஸ்வரக்குருக்கள் ஐயா அவர்கள் திருக்கோணமலை தந்த வேதாகம ஞான பண்டிதர். வில்லூன்றிக் கந்தன் அருள் பெற்ற மகா மேதை. இவர் எனக்கு முதல் ஆத்மீக குருவாய்க் கிடைத்தது எனது பெரும் பாக்கியம்.

ஆஜானு பாகுவான தோற்றம். அழகு நிறைந்த முகம். கருணை நிறைந்த கண்கள்; கணீரென்று ஒலிக்கும் குரல். வில்லூன்றிக் கந்தசுவாமி கோயிலில் கொடியேற்றத்தின் போது கொடிஸ்தம்பத்தின் அருகிலமைந்திருக்கும் படிக்கட்டுக்களில் ஏறி நிற்பது கண்கொள்ளாக் காட்சி. கைவிரல்கள் நிறைய மோதிரங்கள், கழுத்தைச் சுற்றி மார்பு வரை தங்கத்தினால் கட்டப்பட்ட ருத்திராட்ச மணிகளை வடமாகக் கொண்ட கௌரி சங்கம். காது இரண்டிலும் ஒளிவீசும் வெண்கற்கள் கொண்ட தோடுகள், மேற்காத்தில் தங்கக் காது வளையங்கள், மஞ்சள் நிறப் பட்டாடையில் தாறுபாய்ச்சு இடையில் அழகிய பலவீணப் பட்டுச் சால்வை. தோளின் மேல் பட்டாலான ஜொலிக்கும் ஜிகை. உத்திரியம், அழகிய பட்டாலான தலைப்பாகை அத்தனையும் சேர்ந்து அவரை ஓர் அழகிய தேவ புருஷனாகக் காட்டும் தெய்வீக அழகு நிறைந்த ஒரு சுந்தர புருஷன் அவர்.

எமது குடும்பத்தின் ஒரு வழக்கம். பிறந்த குழந்தையை நாற்பதாவது நாள் கோவிலுக்குக் கொண்டு சென்று அங்குள்ள சுவாமி சந்நிதியில் அந்த சுவாமிக்கு அக்குழந்தையை விற்று விடுவது குருக்கள் குழந்தையை சுவாமியின் சார்பில் சில்லறைக் காசுடன் ஒரு பொங்கல் தளிசையும் தந்து விலைக்கு வாக்கிக் கொள்வார். அதன் பின் அந்தக் குழந்தைக்குத் தானே ஒரு பெயரிடுவார்.

இந்தவகையில் நான் பிறந்து நாற்பதாவது நாள் என்னை வில்லூன்றிக் கந்தசுவாமி கோவிலுக்கு தூக்கிச் சென்றனர் எனது பெற்றோர். என்னை கஜவல்லி மாவல்லி ஸமேத சுப்ரமணிய ஷண்முக ஸ்கந்த பரமேஸ்வர சுவாமிக்கே விற்பதாகத் தீர்மானித்தனர்.

என்னை முருகனுக்கு விற்றபோது பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள் ஐயா அவர்களே தன் கைபட எனக்கு விபூதி பூசி திருஞானசம்பந்தன் என்ற கோவில் பேரும் வைத்து ஒரு பத்துச் சதமும் பொங்கல் தளிசை ஒன்றும் எனக்குரிய கிரியமாகத் தந்தார்.

நாராயணன் என்பது நீருக்கு ஆதாரமானவன். நீரே உயிரின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படை என்ற கருத்தை எனக்கு மிகவும் தெளிவாக விளங்க வைத்தார்.

அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன், இருள்போய் அகன்றது என்ற திருவாசகப் பொருளை மிகவும் தெளிவாக விளக்கமாக, அருணனாகிய ஆத்மன் இந்திரன் திசையாகிய கிழக்கில் உதிக்கின்றான். என்று கூறி குண்டலியுடன் கூடிய ஆத்மா ஆக்ஞாசக்கரமாகிய சூரிய சந்திர, அக்கினியின் சங்கமமான திரிகுரத்தில் ஆத்மன் ஒளிர்விடுகின்றான் என்ற இரகசியத்தை எனக்குக் கூறிவைத்தார்.

சுப்ரமணிய பூஜைமுறைகளை எனக்குக் கற்றுத் தந்தார். சுப்ரமணிய தியான சுலோகம் சுப்ரமணிய சோடஸ நாம அர்ச்சனா மந்திரங்களை எனக்குக் குருவாய் இருந்து கற்றுத் தந்தார்.

இவர் அக்னி காரியம் சுப்ரமணிய பூஜாவிதி போன்ற பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டவர் இன்றும் இவர் கைப்பட எழுதிய பல பத்ததிகள் பல ஆலயங்களில் காணப்படுகின்றன.

முப்பத்து மூன்று ஹோம குண்டங்கள் அமைத்து கும்பாபிஷேகம் செய்யும் பத்ததியைப் படைத்த பெரியார் இவரே.

தம்பலகாமம் கோணேசர் கோயில் கும்பாபிஷேகம் 1980 இல் நடந்தபோது, இந்த முப்பத்து மூன்று ஹோம குண்டங்கள்

அமைத்து நடத்தப்பட்ட அற்புதக் காட்சியை கண்டவர்கள் பெரும்பாக்கிய சாலிகளே.

இவர் இலங்கையில் மட்டும் அல்லாமல் இந்தியாவிலும் கூட மிகவும் மதிக்கப்பட்டவர். இந்தவகையில் இவரைப் பூரணானந்த சாஸ்திரிகள் என்று அழைப்பார்கள். வில்லூன்றிக் கந்தகவாமி கோவிலில் அமைந்துள்ள காணி இரகு மூதாதையர்களினதே.

முடமாண்டான் கடலென அழைக்கப்படும் பே ஒப் ஸண்டிகோ (Bay of Sandycy) வில் ஒரு மரப் பேழை வந்தடைந்தது. வலைவீசும் போது வலையில் அகப்பட்ட பேழையுள் வள்ளி தெய்வயானை ஸமேத ஆறுமுக சுவாமி காணப்பட்டார்.

கந்தசாமி மலை என்றழைக்கப்படும் ஒஸ்டன் பேர்க் ஹில்லில் (Ostern berg) கோவில் கொண்ட எம்பெருமான் சில காலம் தம்பலகாமம் ஆதி கோணேசர் ஆலயத்தில் அமர்ந்திருந்தார். சில காலத்தின் பின் வில்லூன்றி நகர் வந்தமர்ந்தார் எம்பெருமான்.

வள்ளி தெய்வயானையுடன் அமர்ந்த எம் ஆறுமுக சுவாமி தாமிரத்தினால் அமைந்தவர்; அவரே இங்கு மூல மூர்த்தி; அவரே இங்கு உற்சவ மூர்த்தியும்கூட.

இவர் மூலவராகவும் உற்சவ மூர்த்தியாகவும் அமைந்திருப்பது ஓர் அற்புதம்.

வேதம் ஒதுவதிலும் ஹோமம் செய்வதிலும் பூரணக் குருக்களை விஞ்சியவர்கள் யாரும் இல்லை. திருக்கோணமலையில் அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த அந்தணர்கள் பலரும் வேதம் ஒதக் கற்றுக் கொண்டது இவரிடமே.

புராணங்கட்கு உரை கூறி விளக்கம் தரும் அழகே ஒரு தனி அழகு. அவரிடம் முதன் முதலில் சமஸ்கிருதம் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது பெரும் பேறு. அவரது மைந்தர்கள்

வியாகரண சிரோன்மணி பூரண தியாகராஜக் குருக்கள் ஐயா அவர்களிடமும், சண்முக இரத்தினக் குருக்கள் ஐயா அவர்களிடமும் சமஸ்கிருதம் படிப்பதற்கு எனக்குக் கிடைத்ததை பெரும் பேறாகக் கருதி அவர்களை எனது நெஞ்சாரத் துதித்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

பூரண படனத்தில் பயன் கூறும் பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள் ஐயா அவர்கள் வழி புராணபடன மரபு தவறாது புராணத்திற்குப் பயன் கூறிவந்தவர்கள் விஸ்வலிங்கக் குருக்கள் ஐயாவும் முத்துக்குமாரக் குருக்களையாவுமாவார்.

பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள் ஐயாவோடு தொடர்புடைய ஒரு கதை அதைக் குறிப்பிடுவதற்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்ட வனாவேன். இக்கதையை பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்கள் ஐயாவின் மகன் வியாகரண சிரோன்மணி பூரண தியாகராஜாக்குருக்கள் தமக்கு கூறியதாக அவர் மைந்தர் பிரம்ம ஸ்ரீ கமலராஜக்குருக்கள் (ரவி) ஐயா அவர்கள் ஒரு நூலில் குறிப்பிட்டு எழுதி இருக்கிறார்.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த காலமது மக்களுக்கு பங்கீட்டரிசி அளிப்பதற்கு அரசாங்கம் உணவு அட்டை (ரேசன் கார்ட்டை) அறிமுகப்படுத்திய காலகட்டம் 1942 ஆம் ஆண்டு கோவில்களில் சுவாமிகளுக்கு மூலவர்களாக இருக்கும் சிலாவிக்கிரகங்களானாலும் சரி உற்சவ விக்கிரகங்கள் ஆனாலும் சரி தெய்வச் சிலைகளுக்கும் கூட உணவு அட்டை அந்தந்த தெய்வத்தின் பேரிலே வழங்கப்பட்டிருந்தது திருக்கோணமலை வில்லூன்றிக் கந்தசுவாமி கோவிலில் குடிக்கொண்டிருந்த சுவாமிகளின் விக்கிரகங்கட்கும் இது விதி விலக்கல்ல இக்கால கட்டத்தில் ஒரு நாள் திருக்கோணமலை வில்லூன்றிக்கந்த சுவாமி கோவிலில், சுவாமிக்கு நைவேத்தியம் செய்வதற்கு அரிசி தீர்ந்து விட்டது. ஒரு மணி அரிசி கூட எஞ்சி இருக்கவில்லை.

பூரணானந்தேஸ்வரக் குருக்களும் பூரணதியாகராஜ குருக்களுமே, கோவிலில் பூஜை செய்வதற்காக வில்லூன்றி கந்தசாமி கோவிலில் தங்கியிருந்தவர்கள். பூரண தியாகராஜக் குருக்கள்

என்னுடன் இந்தக் கதையை கனடாவில் பகிர்ந்து கொண்டார் “ஜெயச்சந்திரன் நான் சிறுவன் அன்று சுவாமிக்கு அமுது செய்து வைப்பதற்கு ஆயுத்தம் செய்த போதே அடுத்த நாள் நைவேத்தியத் திற்கு அரிசி இல்லை என்பதை அறிவேன். என்றாலும் கூட நான் அதைப் பொருட்படுத்த வில்லை. அப்பாவிடம் இதைக் கூறவில்லை.

அப்பாவிடம் சொல்லி இருக்கவேண்டும் என்றாலும் எனக்கு சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. முதல் நாள் நைவேத்தியத்திற்கு ஒழுங்குகள் செய்யும் போதே அமுது செய்வதற்கு அரிசி இல்லை என்று அவதானித்தேன். அப்பாவிடம் உடனே சொல்லியிருக்கவேண்டும். எனக்குப் பயம். ஆனால் இன்று சொல்லித்தானேயாக வேண்டும். சொல்லாமலிருக்க முடியுமா? தயங்கி தயங்கி அப்பாவின் அருகில் சென்றேன். ‘அப்பா நைவேத்தியத்திற்கு அமுது செய்து வைப்பதற்கு அரிசி தீர்ந்து விட்டது’ என்றேன்.

மிகவும் பயந்து, பயந்து தான் தயங்கித் தயங்கி இந்த உண்மையை சொன்னேன். அப்பாவிடமிருக்க கோபம் வந்துவிட்டது. அப்பா சொன்னார். “இதோ பார் தியாகராஜா அரிசி தீர்ந்து விட்டது என்பதை எனக்கு நீ நேற்றே சொல்லியிருக்க வேண்டும் சொல்லாமல் விட்டது. உன் பிழை நைவேத்தியத்தை நீயே செய்து நீயே சுவாமிக்கு நைவேத்தியத்தை வை” என்று கூறிவிட்டார்.

“என்ன செய்வேன்” என்று கூறி ஐயா தொடர்ந்தார். “அப்பாவிடமிருக்க கோபம் சற்று ஆறியது கோதுமை மா களஞ்சியத்திலே இருக்கிறது எடுத்து உரொட்டி தட்டி நைவேத்தியத்தைச் செய் என்றார். “உரொட்டிக்கு” என்னென்று சொல்லி நைவேத்தியம் செய்வதென்றே அப்போ எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று கூறிக்கதையைத் தொடர்ந்தார் ஐயா.

“இது நடந்த அடுத்த நாள் நடந்த விஷயமொன்றைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்” என்று தொடர்ந்தார். அடுத்த நாள் காலை பத்து மணி இருக்கும் எங்கள் வீட்டு வாசலில் ஒரு ஒற்றை பாட்டு வண்டி (பக்கிக் கரத்தை) வந்து நின்றது.

ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து வயது மதிக்கதக்க அம்மையார் வண்டியை வீட்டு இறங்கினார். எங்கள் வீட்டு வாசலை நோக்கி நடந்து வந்தார். வந்தவர், வாசலில் நின்று குரல் கொடுத்தார் “ஐயா ஐயா.....” என்றழைத்தார்.

அப்பாவும் நானும் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தோம். அம்மையார் கூறினார் “ஐயா சுவாமிக்கு நேற்று என்ன நைவேத்தியம் செய்தீர்கள்?” அரிசி கிடைப்பது மிகவும் கஷ்டம் அல்லவா” என்றார்.

அப்பாவும் நானும் திடுக்கிட்டோம். அம்மையார் தொடர்ந்தார், “ஐயா, சுவாமிக்கு நான் கொஞ்சம் கைக்குற்றுப் பச்சை அரிசி கொண்டு வந்து இருக்கின்றேன் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி விட்டு வண்டிலின் அருகே சென்றார். நாங்கள் இருவரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தோம்.

(பக்கிக் கரத்தை)வண்டியின் கதவைத் திறந்தார். வண்டிலின் உட்புறத்தில் தாழ்ந்திருந்த கீழ் தளவாடம் நிறைய வைக்கோல் கற்றைகள். சிலவற்றை வெளியே தூக்கி எறிந்த அம்மையார் வைக்கோல் கற்றைக்குக் கீழே பரப்பியிருந்த கூலாம் வைக்கோலைப் பிரித்தார். அதற்குள் ஒரு சீலைப் பை தென்பட்டது. அது ஒரு தலையணை உறை அதனை அம்மையார் தம் கைகளால் உயர்த்தி தூக்கி எடுத்தார்.

அந்தப் பையை அப்பாவிடம் கொடுத்தார். தலையணை உறை நிறைய கைக்குத்து சிவப்புநிறப் பச்சையரிசி. எங்கள் இருவருக்கும் பெரும் சந்தோஷம் . அம்மையார்

பெருந் தெருவிலிருந்து வந்தவர். தம்பலகாமத்துத் தொடர்புடையவர் என்று கதையைக் கூறி நிறுத்தினார்.

நான் தொடர்ந்தேன், “ஐயா அவர் வேறுயாருமில்லை அவர் என்னுடைய பெரிய மாமி, என்னுடைய தந்தை சந்திரசேகரம்பிள்ளை அவர்களுடைய தமக்கை நீலாயதாட்சி” என்று கூறினேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னுடைய தகப்பனாரின் தமக்கை நிலையாட்சியைப் பற்றி சிந்திக்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

இவர் ஒரு சிவபக்தை சதா விஸ்வநாத சிவன்கோவிலே தஞ்சம் என்றிருப்பார். பிரதோஷ விரதம் நந்தீஸ்வரர் தரிசனம், அறுகரிசி காப்பு, நந்தியின் இருகொம்புகளுக்குமிடையேயான சிவதரிசனம், இவைகளை அவர் ஒரு போதும் தவறியதில்லை. சிவன் கோவில் மட்டுமல்லாது மற்றையக் கோவில்களுக்கும் சென்று தரிசனம் செய்வது இவருடைய சிறந்த பண்பு. இவர் மிகவும் ஆசாரமானவர். 1946 ஆம் வருடம் எங்கள் குடும்பத்தவர் அனைவரும் சின்ன மாமி அப்பாவின் தங்கை அவர் குடும்பம் உட்பட கதிர்காமத்திற்குக் கரைப்பாதையாக மட்டக்களப்புபானம சங்கமன்கண்டி வழியாகக் காரில் புறப்பட்டோம். பெரிய மாமியும் எங்களுடன் வந்திருந்தார்.

நாங்கள் எல்லோரும் டீக் கடையில் டீயோ, கோப்பியோ குடிப்போம். இவர் ஒரு மூக்கு குவளையில் தான் கொண்டுவந்திருக்கும் கோப்பித்தானைப் போட்டு, கடையில் சுடுதண்ணீர் மட்டும் எடுத்து கோப்பியை தானே ஊற்றிக், கலந்து பருகுவார். சாப்பாடு கூடத் தமது கைப்படவே சமைத்து உண்பார். சமைக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில், சத்துமா, பொரி விளாங்காய் இவைகள் இவரது உணவாகும்.

நித்திய ஞாயிறு விரதம் இவரது சிறப்பு. ஆவணி ஞாயிறு மட்டுமே ஞாயிற்றுக்கிழமை விரதம் நாம் இருப்போம். இவர் “நித்திய ஞாயிறு” என்று தவறாது தொடர்ந்து ஒவ்வொரு ஞாயிறும் விரதம் இருப்பார்.

ஒரு சமயம் எமது தாயாருக்கு ஐந்தாவது குழந்தையின் பிரசவத்திற்காக பத்தியம் பார்த்து பராமரிப் பதற்காக இவர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள். அம்மாவிற்கு பிரசவ வேதனை பெரிதாகியது. பெரிய மாமியோ நித்திய ஞாயிறு விரதகாரி. கிழமையோ ஞாயிறு. நேரமோ மதியத்தை நெருங்குகிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமை விரதகாரர்கள் சூரியன் உச்சத்திற்கு வருமுன் தமது விரத பாரணையை முடிக்க வேண்டும். இது சம்பிரதாயம்.

மாமிக்கு சமைத்துச் சாப்பிட நேரம் இல்லை மருத்துவச்சியும் அவருக்கு உதவிக்கு வரும் பெண்மணியும் கூட வந்துவிட்டார்கள். மாமி வறுத்த அரிசிமாவை எடுத்தார், தேங்காய்த் துருவலையும் சர்க்கரையையும் அதனுடன் சேர்த்தார். அதைப் பிசைந்தார். அந்த மா உருண்டையைச் சாப்பிட்டார். விரத பாரணை பூர்த்தியாகி விட்டது.

மதியம் திரும்பியது சூரியன் உச்சியிலிருந்து மேற்கே சாய்ந்தான். எனது இரண்டாவது தம்பி பாலச்சந்திரன் பிறந்தான். பெரியமாமி சிவன் கோவிலுடன் மிகவும் ஈடுபாடுடையவர் என்று சொல்லியிருந்தேன். வீட்டுத் தோட்டத்தில் கதலிவாழை பழுத்தால் வெட்டப்படும் குலையின் முதற்சீப்பு வாழைப்பழம் விஸ்வநாத சிவன் ஆலயத்திற்குச் சென்று சிவபெருமானுக்கு நைவேத்தியமாகும். சாம்பல் வாழை குலை போட்டால் அதன் முதற் சீப்பு வாழைக்காய் சிவனாருக்கு கறியமுதாகும்.

வியாகரண சிரோன்மணி பூரண தியாகராஜ குருக்களுக்கும் எனக்கும் இடையிலான தொடர்பை தொட்டுக் காட்ட ஆசைப்படுகின்றேன்.

இவரிடம் நான் லண்டன் க.பொ.த உயர்தரம் பரீட்சைக்கு சமஸ்கிருதம் படித்தவன். இவர் தமது தமையன் பூரண சண்முக ரெத்தினக் குருக்களுடன் சிதம்பரத்தில் சமஸ்கிருத பாடசாலையில், 1947ஆம் வருடம் சமஸ்கிருதம், வியாகரணம், நியாயம், வேதம் முதலியன பயிலும் போது சிதம்பரம் கிழக்கு வீதியில் அமைந்திருந்த இவர்களது பாடசாலைக்குப் பக்கத்தில் இலக்கம் 47, கீழ் வீதி, சிதம்பரத்தினுள் சிவ ஸ்ரீ நிர்த்தராஜ தீட்சதர் வீட்டில் எமது பெற்றோருடன் சிதம்பர தரிசன யாத்திரை செய்யும் போது தங்கியிருந்தோம். ஒரே ஊர் ஒரே அயல், இவர்கள் இருவரையும் அடிக்கடி காண்பது திருக்கோணமலை வாழ்நம்மவர்களைக் காண்பது போலிருக்கும்.

அப்பொழுது எனக்கு வயது பன்னிரெண்டு. இவர்கள் இருவரிடமும் எமக்கிருந்த தொடர்பு மிகமிகப் பெரியது ஆத்மிகத் தொடர்புங்கூட. சண்முக ரெத்தினக் குருக்கள் ஐயா அவர்களே

எமது திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவர். 1964 ஆம் வருடம் அக்கோபர் மாதம் பத்தொன்பதாம் நாள். ஞாயிற்றுக்கிழமை பின் இரவு நான்கு மணி விடியலின் போது பிரம்மமுகூர்த்தத்தில் விஸ்வநாத சிவன் கோவிலில் விசாலாட்சி அம்பாள் சந்திக்கு முன் நான் என் மனைவி கமலலோஜனிக்கு மாங்கல்யதாரணம் செய்தேன். தாயாரின் திருப்பாதங்களில் மாங்கல்யம் கோர்த்து வைத்திருந்த தாலிக்கொடியை வைத்து பூஜை செய்து பஞ்சாராத்தி காட்டி அதனை எடுத்து வந்து என்னிடம் தந்து என் மனைவியின் கழுத்தில் என்னை மாங்கல்ய தாரணம் செய்யும் படி செய்தார்.

பிரம்ம ஸ்ரீ சிவசுப்பிரமணியக்குருக்களைப் பற்றி நான் குறிப்பிடாது விடுவேனையானால் நான் என் கடமையிலிருந்து தவறியவன் ஆவேன். ஆடம்பரம் அற்றவராய் அடக்கமாக இருக்கும் ஜயா அவர்கள் என்பால் கொண்டிருந்த அன்பினை வெளிக்காட்டியதை இங்கு கூற ஆசைப்படுகின்றேன்.

எனது மனைவி கருவுற்றுவிட்டார் என்று அறிந்ததும் அந்தக் குழந்தை பிறக்கும் தினம் வரையும் வில்லான்றி கந்த சுவாமி கோவிலிமைந்திருக்கும் நவக்கிரகங்களுக்கு தின அர்ச்சனை செய்விப்பது எனது வழக்கம், எமது மூன்று குழந்தைகளுக்குமே அவ்வாறே அர்ச்சனை செய்வித்து வந்தேன். பிரம்ம ஸ்ரீ சிவ சுப்பிரமணியக் குருக்களே அர்ச்சனை செய்வார். “பிள்ளை பிறந்து விட்டது, தாயும் பிள்ளையும் சுகமே இருக்கிறார்கள். நவக்கிரக நித்திய அர்ச்சனை களை நிற்பாட்டுவோம்” என்பேன். “அது தொடரும் ஜெயச்சந்திரன்” என்பார் பிள்ளை பிறக்கும் வரை தான் ஜயா நான் நினைத்தேன் என்பேன்

“நீங்கள் நினைத்தாலென்னை நான் அல்லவோ செய்கிறேன்.” என்று சொல்வார். நான் “ஜயா,காசு” என்பேன் “நீங்கள் இதுவரை தந்து விட்டீர்கள். இனிமேல் என் பொறுப்பு என்பார். மூன்று குழந்தைகளுக்கும் சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் ஜயா இவ் வண்ணமே செய்தார். அர்ச்சனை எத்தனை நாள்நடந்தன. எப்போது அதனை நிறுத்தினார். இந்த விபரங்கள் ஒன்றும் எனக்கு தெரியாது. ஒரு

நாள் சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் ஐயா கூறினார். “அம்பாளுக்குப் பால் பாயசம் வைத்து பெளர்ணமியில் லலிதா சகஸர் நாம அர்ச்சனை செய்தால் அம்பாள் அருள்கிட்டும்.” மீண்டும் ஒரு நாள் அவர் “வட பாலிருந்து மறை ஓதும் எங்கள் பரமன்” என்று கூறி மாதுமை அம்பாள் சமேத கோணநாத சுவாமியை வடதிசையில் வைத்து வழிபடும் படி சொன்னார்.

உவர்மலையில் புது வீடுகட்டிக் குடிபுகுந்தோம். ஆண்டு 1973 கும்பங்கள் பலவைத்து எனக்கும் என் மனைவியாருக்கும் தமது கைப்படவே சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் அவர்கள் அபிஷேகம் செய்தார்கள். பின் நானும் எனது மனைவியாரும், சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் ஐயா அவர்களுக்கும், சண்முகரத்தனக்குருக்கள் ஐயா அவர்களுக்கும் பாதபூஜை செய்தோம் அதனை மனமுவந்தேற்றுக் கொண்டு இருவரும் எங்களை ஆசீர் வதித்தார்கள். “புதுவீட்டில் பிராமண போஜனம் செய்வதற்கும் ஆசைப்படுகிறேன்” என்றுகூற ஐயா மனமுவந்து சம்மதித்து பிராமணபோஜனம் செய்து எம்மை ஆசீர்வதித்து பெரும் புண்ணியப் பெறுபேறு பெற வழி செய்தார்கள்.

யோகிராஜ் சுவாமி சச்சிதானந்தா

LDஹாரஜ் யோகி சச்சிதானந்தா எனது ஆத்மீக குரு. இமயமலைச்சாரல், ரிஷிகேசம், ரிஷிகள், ஞானிகள், தபோதனர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தெய்வீக நல் இடம் சுவாமி சிவானந்த மகரிஷி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவரது வதிவு இடம். வேதாந்த ஆரண்ய கலாசாலை நூல்நிலையத்தினுள் (Vedhanantha Forest University Library) உள் நுழைகின்றார் சுவாமி சச்சிதானந்தா பல பல நூல்களைப் புரட்டிப் பார்க்கின்றார் சுவாமி சச்சிதானந்தா. அவர் கையில் புரளுகின்றது ஒரு புத்தகம். அவர் கையில் அந்த நூல் தவழ்ந்து விளையாடுகின்றது. அது தான் “வைராக்கியத்தைப் பெறுவது எப்படி? (How to get vairaghya) என்ற ஆங்கில நூல். புத்தகத்தை கையில் புதைத்தவண்ணம் சுவாமி சிவானந்தரை அணுகுகின்றார்:

மேடையில் அமர்ந்திருந்த சிவானந்தரிடம் சுவாமி சச்சிதானந்தா தமது திருக்கரங்களிலிருந்த புத்தகத்தை இரு கரங்களினாலும் நீட்டுகின்றார். சுவாமி சிவானந்தர் புத்தகத்தை தமது கரங்களை நீட்டிப் பெற்றுக் கொண்டார். புத்தகத்தைப் புரட்டிப்பார்க்கின்றார். கண்கள் அகலவிரிகின்றன. கருணை ததும்பும் கண்கள் ஒளிக்கின்றன. ஒளிவிடும் கண்கள் அகலத் திறந்து மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. முகத்தின் பொலிவு, புன்முறுவலின் காந்த சக்தி சுவாமியிடம் வெளிப்படுகின்றது.

சுவாமி சச்சிதானந்தா மென்மையான குரலில், சிவானந்த மகரிஷிகளைப் பணிந்து “சுவாமி உங்களது ஆசீர்வாதம் வேண்டும்” என்று இறைஞ்சுகின்றார்.

சுவாமி சிவானந்தா புளகாங்கிதம் அடைகின்றார், “திருகோணமலையில் எனக்கு ஒரு பேரன் பிறக்கப்போகின்றான் என்று எனக்கு பெரும் ஆனந்தம்” என்று கூறுகின்றார் சுவாமி சிவானந்தா.

“சுவாமி பெரிய மீன் ஒன்றிற்கு தூண்டில் போட்டிருக்கின்றேன். தூண்டிலில் சிக்கிவிடுமோ இன்றித் தூண்டிலை அறுத்துக்கொண்டு தப்பிப் போய்விடுமோ? தெரியாது” என்று சுவாமி சச்சிதானந்தா கூறுகின்றார்.

“சிவன் உம்மை ஆசீர்வதிக்கட்டும் ஜெயச்சந்திரன்” “May Lord Shiva Bless you Jayachandren” என்று சுவாமி சிவானந்தா தமது கையெழுத்திட்டு புத்தகத்தை சுவாமி சச்சிதானந்தாவின் கையில் ஒப்படைத்தார்.

பெறுபேறு பெற்றேன் நான் பெரும் பாக்கியம் அடைந்தேன் நிறை ஞானிகள் பலர், பக்குவ ஆன்மாக்கள் பலர், முற்றும் துறந்த முனிவர்கள் பலர், நிறைந்திருந்த பெரும் கூட்டம் “ஜெயச்சந்திரன் உம்மை சிவன் ஆசீர்வதிக்கட்டும்” என்ற வார்த்தைகள் வெளிவந்த இமயமலைச்சாரல் - ரிஷிகேசம் என் பெயர் இமயமலைச்சாரலில் சுவாமி சிவானந்தாவின் வாயிலினால் உச்சரிக்கப்படும் பெறுபேறு பெறுவதற்கு என்ன தவம் செய்தனனோ யான் அறியேன்!

இந்த விஷயத்தை, சுவாமி சிவானந்தாவிற்கும் தனக்கும் இடையில் நடைபெற்ற இந்த சம்பாஷணையை திருக்கோணமலை திவ்ய ஜீவன சங்கம் சிவானந்த தபோவனத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு விழா மேடையில் சுவாமி சச்சிதானந்தா கூறி “வைராக்கியம்பெறுவது எப்படி” என்ற நூலை என் கைகளிலே அவர்தம் கைகளால் தந்து என்னைப் பாராட்டி கௌரவித்தார். இந்நினைவு என் மனதைவிட்டு என்றும் நீங்காது ஆழ்ந்த தியான அநுபவமாகப் பசுமை நிறைந்த நிகழ்வாக உள்ளத்தில் இன்றும் படிமம் கொண்டுள்ளது.

சுவாமிஜியின் அறிமுகம் 1952ஆம் ஆண்டு இறுதியில் ஏற்பட்டிருக்குமென நம்புகின்றேன். அவர் திருக்கோணமலைக்கு சச்சிதானந்த

மாதாவுடன் சிவானந்த தபோவனம் நிறுவுதற்காக ரிஷிகேசத்திலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டவர்.

ஆசனம் பிராணாயாமம் பழகினேன். அவருடன் மிகவும் நெருங்கிப்பழகும் பெறுபேறு பெற்றேன். “சூரிய நமஸ்காரம்” பன்னிரண்டு மந்திரங்களுடன், பன்னிரண்டு நிலைகளில், வளைந்து நிமிர்ந்து, கால் நீட்டிக் கால் மடக்கி, மூச்சினை சரியான நிலைகளில் வெளியே விட்டு, உள்ளே இழுத்து, நிறுத்தி செய்யும் ஓர் கிரியை. சுவாமிஜி இக்கிரியை முறையாக எனக்குப் பயிற்றுவித்தார். பதினாறு பதினேழு வயதில் பழகிப் பயின்ற “சூரிய நமஸ்காரம்” என்னுடைய எழுபத்தி ஏழாவது வயது முடியும் காலத்திலும் தொடருகின்றது. சுவாமி சச்சிதானந்தாவிடம் மந்திர தீட்சை பெற்றேன். “சடாட்சர” உபதேசம் செய்தார்கள். பத்திரகாளி அம்பாள் தேவஸ்தான தர்மகர்த்தாவும் பிரதான குருஷமாயிருக்கும் சோமஸ்கந்தக் குருக்கள் ரவிச்சந்திரக் குருக்கள் ஐயா அவர்களது தற்போதய இல்லமே சச்சிதானந்தா திருக்கோணமலைக்கு வந்திருந்த காலத்தில் குடியிருந்த வீடு.

திருக்கோணமலையில் சுவாமியுடனான எனது தொடர்பு மிகவும் நீண்டநாள் தொடர்பு, மிக மிக நெருங்கிய ஆத்மீக அருள் ஞானத் தொடர்பு. மாலை நேரத்தில் திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரி கணித, விஞ்ஞான ஆசிரியர் மதன கோபாலன், விலங்கியல் ஆசிரியர் நாயர் இவர்களுடன் நானும் கூட சுவாமியுடன் திருக்கோணமலைக் கடற்கரைக்குச் சென்று மாலைப் பொழுதினைக் கழிப்போம். நீண்டநேரம் கதைத்துக் கொண்டிருப்போம். அக்காலம் பொற்காலம், ஆத்மீகம், அறிவியல் இவைகளே இப்பெரியார்களிடமிருந்து நான் கேட்டது.

ஒருநாள் மாலை உப்பு வெளி சிவானந்த தபோவனத்திலிருந்து புறப்பட்டு சுவாமியும் நானும் உப்பு வெளிக் கடற்கரை ஓரமாக நடந்துகொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது ஒருவர் மதுபானம் அருந்தியவராக தள்ளாடித் தள்ளாடி நம் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தார். சுவாமியைக் கண்ட அவர் சுவாமியைக் கைகூப்பி வணங்கினார். “சிவபெருமான் கங்கையை தன் தலையில் வைத்திருக்கிறார்” என்று

கூறியபடியே நமக்கு வழிவிட்டுத் தந்துவிட்டு தாம் தம் வழியே சென்றார்.

சிறிது தூரம் சென்றிருப்போம், சுவாமி புன்முறுவல் செய்தார், வாய்விட்டுச் சிரித்தார். “சிவபெருமான் கங்கையை தன் தலையில் வைத்திருக்கிறார், இவர் கங்கையை தன் வயிற்றுக்குள் வைத்திருக்கிறார் என்றார் சிரித்தபடியே.

ஒருநாட் காலை ஆறுமணியிருக்கும், நான் திருக்கோணமலை ‘அஞ்சல் நிலைய முன்றில்’ என்ற எமது வீட்டிலிருந்து உப்பு வெளி சிவானந்த தபோவனத்திற்கு புறப்பட்டேன். சுவாமியிடம் காயத்திரி தீட்சை பெறுவதற்காக மிதிவண்டியில் செல்லும்போது வழியில் மழை பெய்யத் தொடங்கியது. விஸ்வனாத சிவன் கோவில், கிருஷ்ணன் கோவில் தாண்டிச் செல்லும் போது மழை உரத்து விட்டது. பெருமழை பெய்யத் தொடங்கியது. கொட்டோ கொட்டென்று பெருமழையில் முற்றாக நனைந்துவிட்டேன். பெய்யும் பெருமழையில் தொப்பலாய் நனைந்து நனைந்து சைக்கிளை நிற்பாட்டாது சிவானந்த தபோவனத்தை அடைந்தேன். மழை நிற்கவில்லை.

நான் முழுக்க முழுக்க தீர்த்தக்கடலில் மூழ்கி எழுந்தவன் போல், மேல் அங்கி சேர்ட், வேட்டி அனைத்தும், தண்ணீர் நிறைந்து தலையிலும் உடையிலும் நீர் சொட்ட சொட்ட சைக்கிளிலிருந்து இறங்கினேன்.

கங்கை நீரே ககனமார்க்கமாய் வந்து என்னைக் குளிப்பாட்டியது போன்றதோர் உணர்வு. தூய்மையானேன். தீட்சை பெறுவதற்கு தேவர்கள் மலர்தூவி ஆசீர்வதித்தது போன்றதோர் எண்ணம். ஆகாசகங்கையின் அமிர்தவர்ஷத்தினாய் நான் புனிதன் ஆனேன். சுவாமியின் இருப்பிடமாகிய “கைவல்ய குடிரை” அடைந்தேன். கதவைத் தட்டினேன். தட்டின கதவும் திறந்தது. சுவாமி சச்சிதானந்தாவின் மலர்ந்த தாமரை முகத்தினையும் மல்லிகை மலர்ப் புன்னகையும் கண்டு என் உள்ளக்கமலம் மலர்ந்தது.

“வணக்கம்” கூறி என்னை வரவேற்ற சுவாமி, “என்ன ஜெயச்சந்திரன் இப்படி நனைந்து கொண்டா வருவது” என்று கூறி

“குளியல் அறையில் துவாய் இருக்கிறது அதனால் துவட்டி ஈரத்தைத் துடைத்து விட்டு வாருங்கள்” என்றார்.

குளியல் அறைக்குள் சென்றேன், காவித் துவாய் காத்துக் கொண்டிருந்தது. என் வேட்டியைக் களைந்து பிழிந்து என் வேட்டியினால் என் மேனியைத் துடைத்தேன். இதைக்கண்ட சுவாமிஜி “துவாயால் துடைத்தால் என்னவாம்?” என்றார். நான் சாக்கு போக்கிற்காக காவித் துவாயை எடுத்து, அதை மடித்து என் தலையை மட்டும் ஒற்றிக் கொண்டேன்.

கணேச காயத்திரி, ஸ்கந்த காயத்திரி இரண்டினையும் உபதேசமாகக் கேட்டேன். இரண்டு காயத்திரி மந்திரங்களையும் “மந்திரோபதேசம்” செய்த சுவாமிஜி, பிரம்ம காயத்திரியாம் பிரதான காயத்திரியையும் தாமாகவே எனக்கு உபதேசம் செய்தார்.

காயத்திரி மந்திர உபதேசம் அந்த நாட்களில் பிராமணர்கட்கு மட்டுமே உரித்தாக இருந்தது. பிராமணச் சிறார்கட்கு பூநூல் அணிந்த யாக்கோப வீதம் அணிவித்து குழந்தையின் தந்தை குருவாய் இருந்து உபதேசிக்கும் மந்திரமே காயத்திரி மந்திரம்.

1935 ஆம் வருடம் சிவானந்த மகாரிஷி அதனை அனைவருக்கும் புத்தகம் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். காயத்திரி உபதேசம் வேதாத்யாயனத்திற்குத் திறவுகோல். காயத்திரி மந்திரோபதேசம் குருவிடமிருந்து பெற்றவர்கள், பிரம்மனை வணங்கி தட்சிணாமூர்த்தியின் திருவருட் துணைகொண்டு “வேதமந்திரங்களை ஓதும் தகுதி உடையவர்கள்” என்பது சாஸ்திர சம்மதம்.

வேத “ருக்”குகள் சிலவற்றை சந்தஸ் தவறாது உச்சரிக்கும் முறையை எனக்குக் கற்றுத் தந்தார். வேதங்களின் பொருள்களையும் வேதாந்த தத்துவங்களையும் இடையிடையே எனக்குப் புகட்டினார். S.S.C க்குரிய Hinduism Alternative Syllabus க்குரிய பாடங்களை இவரிடம் கற்று அந்தப் பாடத்தில் “A” என்ற Distinction னை பெற்றேன். ஒருநாள் இவரிடம் நான் கற்றறிந்த வேதங்கள் சிலவற்றை வேத விற்பன்னர்கள் முன் “வேதாத்யாயனம்” செய்யும் வாய்ப்புக்

கிடைத்தது. ஒருநாள் நான் பூரணக் குருக்கள் ஐயா அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன்.

ஐயா அவர்கள் வீட்டு ஹாசலில் ஒரு பெரிய பலகை ஊஞ்சலில் அமர்ந்திருந்தார். பூரணக் குருக்கள் ஐயாவுடைய மக்கள் சிவசுப்பிரமணியக் குருக்கள் ஐயா, சண்முகரெத்தினக் குருக்கள் ஐயா, வியாகரண சிரோம்மணி தியாகராஜ குருக்கள் ஐயா அவர்கள், சுந்தரர்பா ஐயா அவர்கள், ஐயா அவர்களுடைய பேரன்மார் சிறு குழந்தைகளாக, சுரானந்தா ஐயா, சச்சிதானந்த ஐயா பிரபாகரன் ஐயா எல்லோரும் ஒன்றுகூடியிருந்த சமயம் அனைவரது முன்னிலையிலும் நான் கற்றறிந்த வேதபாராயண, வேத அப்யயன ருக்குகள் சிலவற்றை ஒதி அவர்கள் அனைவரினதும் ஒருங்கிணைந்த பாராட்டினைப் பெற்று மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

ஒரு நாள் மாலை தம்பலகாமம் சிந்தாமணிப் பிள்ளையார் கோயிலில் சுவாமி சச்சிதானந்தா ஒரு பிரசங்கத்தை ஆரம்பித்தார். விநாயகர் துதி பாடினார். கூட்டத்திலிருந்த ஒருவர் திடீரென்று சுவாமியை மிகவும் அவதூறாகப் பேசினார்.

சுவாமி பொறுமையை இழக்கவில்லை. சுவாமியின் முகபாவம் மாறவில்லை. சுவாமி மிகப் பொறுமையுடன் “விநாயகர் சந்நிதியில் இது சகஜம் வெகுசாதாரணம். விநாயகன் தனக்கு நிகரில்லாத தலைவன், அவனே விக்னராஜன், விக்கினத்தை விலக்குபவனும் அவனே, விக்கனத்தை உண்டுபண்ணுபவனும் அவனே” என்று சிரித்தபடியே தனது பிரசங்கத்தை எதுவுமே ஆகாததுபோல் முற்றுமுழுதாக நீண்ட நேரம் செய்து முடித்தார்.

ஒருநாள் எனது தாயாருக்கு வருத்தம் கூடுதலாக இருந்தது. மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. அன்றையதினம் சுவாமி சித்தானந்தா ரிஷிகேசத்திலிருந்து வந்திருந்து சிவயோக சமாஜத்திற்கு வருகை தந்து இருந்தார். சுவாமி சச்சிதானந்தாவும் மேடையில் அமர்ந்திருந்தார். சுவாமியின் அருகிற் சென்று, “சுவாமி அம்மாவிற்கு நோய் கடுமையாக இருக்கிறது” என்று கூறினேன். அவரை வீட்டிற்கு ஒருமுறை வரும்படி அழைத்தேன்.

வழக்கமாக சுவாமியை நான் அழைத்தால் அவர் வீட்டிற்கு வருவது உண்டு. தாமாகவும் சிலதடவைகள் சுவாமி எமது வீட்டிற்கு வந்தது உண்டு. அம்மா நோயுற்றிருந்தார். அவருக்கு காஞ்சர். அன்றய தினம் அம்மாவின் சுகயீனம் மிகவும் கூடுதலாகி இருந்தது. அதனாலேயே சுவாமியிடம் இப்பேர்ப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலும் கூட நான் வீட்டிற்கு வரும்படி பிரஸ்தாபித்தேன்.

“இந்த நிலையில் நான் எப்படி வரமுடியும்?” என்ற வினாவுடன் சுவாமி எனது இருகைகளையும் தமது கைகளால் பிடித்து தனது அருகே அமர்ந்து இருக்கும்படி செய்தார். பிரார்த்தனை தொடங்கியது. மணித்துளிகள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தன. ஒரு மணித்தியாலம் அல்லது சற்றுக் கூடுதலாக நேரம் சென்றிருக்கலாம்.

சுவாமி வாய் மலர்ந்தார், “ஜெயச்சந்திரன் உங்கள் அம்மாவிற்கு ஒன்றும் ஆகாது வீட்டிற்குப் போங்கள்” என்று கூறித் திருநீறு தந்தார். வீட்டிற்குச் சென்றேன், இறைவனின் பேரருளாலும் சுவாமி சச்சிதானந்தா அவர்களின் அருள் ஆசியாலும் வீட்டில் அம்மா நன்றாகச் சுகமடைந்து இருந்தார்.

சுவாமி சச்சிதானந்தாவிடம் என்னுடைய கவிதைப் படைப்புக்கள் சிலவற்றைச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எடுத்துச் சென்று படித்துக் காட்டுவேன். மிகவும் ஆர்வத்தோடு அவற்றை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார், கருத்துக்கள் கூறுவார்.

ஒருநாள் மாலை முழுமதி வானில் தோன்றி நின்றது. திருக்கோணமலைக் கடற்கரையில் தனிமையாக அமர்ந்திருந்தேன். என் நண்பர் குழாம் என்னைச் சுற்றிச் சூழ இருப்பதே வழக்கம். அன்று நான் தனியாக அமர்ந்திருந்தேன். நண்பர்களில்லை. தனிமை என்னை வாட்டித் தவிக்க வைத்தது. நண்பர்கள் அனைவரும் எங்கோ சென்றுவிட்டனர். இந்த எண்ணம் என் துயரத்தை இன்னும் கூட்டியது. மிகவும் வருத்தியது. என் உள்ளத்திலே ஒரு கவிதை தோன்றியது:

வண்ணப் புது மதியே
 வானின் முழு மதியே
 உன்னைக் காணில் நன்மதியே
 என்மனம் ஏங்கித் தவிக்கின்றதே.

இப்பா லுடன் சுவாமியிடம் சென்றேன். என்மனம் தனிமையில் தவித்ததையும் என்நண்பர்கள் எனக்குச் சொல்லாமல் என்னைத் தனிமையில் தவிக்கவிட்டதையும் சுவாமியிடம் கூறினேன்.

“தனிமை கவிதையாகியதா” என்று கூறிய சுவாமி நட்பின் பண்பினையும் உலக விவகாரங்களில் நண்பர்கள் ஈடுபாட்டையும் பற்றிக் கூறி “நாம் ஒவ்வொருவரும் தனிமையானவர்களே அவன் ஒருவனே எமக்கு என்றும் துணையானவன்” என்று கூறி வேதாந்தக் கருத்தொன்றையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் விளங்கவைத்தார். அக்கருத்தினையும் நினைவுபடுத்த நான் ஆசைப்படுகின்றேன்.

“எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே” என்று தேவார ஆசிரியர் கூறியிருக்கிறார் அல்லவா. அனைத்தும் அவன் வடிவே ஆகும் என்பதை வலியுறுத்தி நிலைநாட்டவே, அவன்வேறு நீவேறு, நான்வேறு, உலகுவேறு, உலகில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் வேறு என்ற வேற்றுமைக் கருத்தைக் களைந்து அனைத்தும் ஒன்றே என்ற வேதாந்தக் கருத்தை நிலை நிறுத்தவே” என்று கூறி எனக்கு விடை தந்தார்.

தென்னக்கும்பர சச்சிதானந்த ஆச்சிரமத்தின் திறப்புவிழாத் திருநாளன்று திருக்கோணமலைத் திருவள்ளூர் கழகத்தின் சார்பின் ஒரு “வாழ்த்துப்பா” பாடவும் சிலவார்த்தைகள் பேசவும் எனக்கு ஒரு பெரும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது ஒரு பெரும்பேறாகக் கருதுகின்றேன். மலையகச் செல்வந்தர் துரைசாமிப்பிள்ளை, வீரகேசரி ஆசிரியர் A.P. ஹரன், இந்திய தூதரக துணைத் தூதர் போன்ற பெரியார்களின் சகவாசம் எனக்கு எனது பதினொட்டுப் பத்தொன்பது வயதில் கிடைத்தது பெரும் பாக்கியம்.

கண்டி குருதேனியா தன்னக்கும்பர ஆச்சிரமத்திற்கு நான் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. எனது பெற்றோர், தம்பியார்,

தங்கைமாருடனும் சின்னமாமி அவரது பேத்திமார் கௌசலா, அனுசயா (இவர் தற்பொழுது யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் துறை இலக்கிய பேராசிரியர், அனுசயா சத்தியசீலன்) அவர்களுடனும் இரண்டு மூன்று தினங்கள் தங்கியிருந்து சுவாமியுடன் பழகிய நாட்கள் மிகவும் இனியவை.

“இப்படி நாங்கள் பல்லு மினுக்குவோம்,

பல்லு மினுக்குவோம்

இப்படி நாங்கள் முகம் கழுவுவோம் முகம் கழுவுவோம்” என்று அனுசயா தனது நாலு வயதில் சுவாமியின் முன் அபிநயம் பிடித்து நடித்து ஆடியதையும், சுவாமி சிரித்தபடியே தனது நீண்ட தாடி மீசைக்கிடையில் பல்தேய்ப்பது போல் பாவனை பண்ணி,

“இப்படி நாங்கள் பல்லு மினுக்குவோம்,

பல்லு மினுக்குவோம்

என்று பாடித்தொடர்ந்து

இப்படி நாங்கள் முகம் கழுவுவோம்

முகம் கழுவுவோம்” என்று பாடி நடந்ததும் எனது மனதை விட்டகலாத இன்பக் காட்சிகள்.

ஒரு முறை திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரியில் நான் ஒரு புலவரின் மனைவியாக நடித்தேன் அன்றைய தினமே வேறொர் நாடகத்தில் ஓளவையாராக நடித்தேன். பார்வையாளராய் அமர்ந்திருந்த சுவாமி சச்சிதானந்தா வெகுவாக என்னைப் பாராட்டினார். பிறிதொரு சமயம் நடராஜ நடனம், பாம்பு நடனம் ஆடிய என்னிடம் “கலைகளைத் தொடர்ந்து பயிற்சியில் வைத்திருந்தாலேயே அவை கைவரும், பயிற்சிவிட்டுப் போனால் நாம் நமது கலைத்திறனை மறந்து விடுவோம்” என்று கூறினார்.

தன்னக்கும்பர ஆச்சிரமம் அமைந்திருந்த இடம் அழகான இடம். ஒரு விநாயகர் ஆலயம்; அதன் அருகே சுவாமியின் வாசஸ்தலம் ஆச்சிரமத்தோடண்பித்த பிறிதொர் கட்டிடம்.

கண்டி குற்றவியல் நீதிமன்றத்தில் வேலை பார்த்த காலத்தில் சுவாமியின் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றுவிடுவேன். ஆச்சிரமத்தைச் சுற்றிவளைத்தோடும் மகாவலி கங்கையில் சுவாமி நீந்துவார். தண்ணீரில் நீண்ட நேரம் மிதப்பார். ஒரு நாளைக்கு இருதடவைக்கு மேலும் கங்கையில் நீந்துவார். எனது அதிகப் பிரசங்கித்தனத்தால் சுவாமி அடிக்கடி ஒவ்வொரு நாளும் குளிப்பது உடலை பலவீனமாக்கும் என்றேன். சுவாமி வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

ஹரிஜன ஆலயப்பிரவேசம் சுவாமி சச்சிதானந்தாவின் தலைமையில் திருக்கோணமலையில் நிகழ்ந்தது. மனையாவெளிப் பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து ஒவ்வொரு கோவிலாகச் சென்று வில்லூன்றி கந்தசாமி கோவில், முத்துக் குமாரசுவாமி கோவில், கற்பக விநாயகர் கோவில், விஸ்வநாத சிவன் கோவில், மாரியம்மன் கோவில் இப்படிப் பல கோவில்களுக்கும் சுவாமி ஹரி ஜனங்களை அழைத்துச் சென்றார். மாலை ஐந்து மணியளவில் ஆரம்பித்த 'ஹரிஜன ஆலயப்பிரவேசம் இரவு பதினோரு பன்னிரெண்டு மணியளவில் முற்றுப் பெற்றது.

சுவாமி அடிக்கடி கூறுவது ஒன்றுண்டு. "காவிச்சட்டை, காவி உடுப்பு அணிந்தவர்களைக் கண்டால் தயங்காது அவர்களிடம் எல்லாவிதமான சமுதாயப் பணிகளையும் செய்வதற்குக் "கோரிக்கை" மட்டுமல்ல "கட்டளைகளையுமே" இடுங்கள் என்பார். அவர்கள் சமயத்தொண்டு மட்டுமல்ல சமுதாயத் தொண்டும் செய்யும் Social welfare officers என்பார்.

ஒருநாள் மாலை நான் சுவாமியுடன் தன்னக்கும்பர ஆச்சிரமத்தில் தனித்திருந்தேன். நீண்ட நேர சம்பாஷணை சுவாமி நேரடியாகஎனது உள் மனதை அறிய விரும்பினார் போலும் "ஜெயச்சந்திரன் இடையிலிருப்பது ஒரு ஆறு தான்; ஒரு சிறிய ஆறு மட்டுமே அதைக் கடந்து விட வேண்டியது தானே" அவரது நோக்கம், கருத்து அனைத்தும் அவர் என்னைத் துறவறத்தின் பால் ஈர்த்து இழுப்பதாகவே இருந்தது.

ஒரு சமயம் சுவாமி சீனா சென்று வந்திருந்தார் அவரை சந்திக்கச் சென்றிருந்த போது அவர் “ஜெயச்சந்திரன் தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்து கற்றுக்கொள்ளுங்கள்: நான் மேற்கே போக இருக்கின்றேன்” என்றார். “Jeyachandren learn shorthand and typing. I intend going west” என்று என்னிடம் கூறினார். இதனை அவர் என்னிடம் கூறியபோதே அவர் உள்ளக் கருத்தை நான் ஓரளவு புரிந்திருந்தேன். அதன் வெளிப்பாடே கண்டி தன்னக்கும்பர ஆச்சிரமத்தில் சுவாமியின் உரையாடலின் அடித்தொனியாக அமைந்திருந்தது.

சுவாமியின் வார்த்தைகள் என்னை வெகுவாக அதிர வைத்தது. “சிறு ஆறுதானே” என்று அவர் குறிப்பிட்டது நான் எனது பெற்றோர் சகோதர சகோதரிகளிடம் கொண்டிருந்த ‘பாசத்தை’ குறிப்பிடுவது போல் எனக்குப் பட்டது. ‘பாசத்தை’ தொடரது ‘கடமை’ என்ற வார்த்தை இழுத்துப்போட்டு விளையாடி சுவாமியிடம் இருந்து தப்பிவிடுவதற்கு என் அறிவுபூர்வமான மனம் முனைந்தது. என்னுடைய உதட்டிலிருந்து வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. “சுவாமி நான் குடும்பத்தில் மூத்தவன், குடும்பப் பொறுப்பு நிறைய உண்டு, நான் எனது கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்” என்றேன்.

“உங்களுடைய தம்பி இராமச்சந்திரன் இருக்கின்றார் தானே அவருக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டிவிட்டால் பொறுப்புக் கடமை எல்லாம் அவருடையதாகிவிடுமே!” என்றார். வெவ்வேலத்துப் போனேன். “சுவாமி எனக்கும் உலகியலில் ஈடுபட விருப்பம் உண்டு” என்றேன். “கலியாணங்கள் பல பேசிவந்தாலும் ஒன்றும் சரிவர அமையவில்லை” என்றேன்.

எனது உள்ளத்தின் உள்ளிருந்த உள்ளுணர்வை, என் எண்ணங்களின் பிரதிபலிப்பை, உலகியல் ஆசையை, இல்லற வாழ்வில் எனக்கிருந்த விருப்பத்தை, ஆழ்ந்த உள்ளத்தின் ஆசையை அவரிடம் வெளிப்படுத்தினேன். சுவாமி அழுதுவிட்டார். கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிந்தார். பொல பொல என்று அவர் கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தது. சுவாமி சிவானந்தாவுக்கு தான் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. சுவாமி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டார்.

மந்திரங்கள் பலவற்றை அவர் பலமாக உச்சரித்தார். நீண்ட நேர மந்திரோச்சாடனத்தின் பின் சுவாமி என்னை ஆசீர்வதித்தார். “கல்யாணம் விரைவில் நடக்கும்” என்று தமது இரு கைகளையும் என் தலைமீது வைத்து ஆசீர்வதித்துக் கூறினார். இலேசான மனதுடன் அமைதியாக ஆனந்தமாக சுவாமியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன்னக்கும்பர ஆச்சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டேன்.

அடுத்த வாரம் நான் திருக்கோணமலை சென்ற போது, எனது விவாகப் பேச்சு எடுக்கப்பட்டு கல்யாணம் நிச்சயமாகியது. சுவாமியிடம் எனக்கு மனைவியாராக அமைய இருந்த எனது மனைவி கமலலோஜனியின் புகைப்படத்தைக் காண்பித்தேன்.

“சாமுத்திரிக லட்சணம் அமைந்த பெண்” என்று கூறியதோடமையாது. கல்யாணம் என்பது ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைவது மட்டுமல்ல கல்யாணம் என்பது இரு வேறு வேறு குடும்பத்தாரின் ஒன்றிய இணைப்பாகும். புதுத் தாம்பத்தியம் புதிய காரில் ஓடுவது போன்றது, இல்வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் வேகம் கூடாது, நிதானமாகக் கவனமாகக் கார் ஓட்டுவது போன்று எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் அனுசரித்து வாழ வேண்டும்;” என்று இப்படிப் பலப் பல புத்திமதிகளை எனக்குக் கூறினார்.

ஒருமுறை சுவாமி தனது அமெரிக்க சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டு திருக்கோணமலைக்கு வந்தார். உள்துறைமுகத்தில் கப்பல் ஓட்டத்திற்குச் சென்ற போது என்னையும் எனது மனைவி எமது மகன்மார் மூவரையும் உடன் கூட்டிச் சென்றார். நாம் உள்துறைமுக படகு ஓட்டத்தை முடித்துவிட்டு உள்துறைமுக ஜெட்டியில் தரை இறங்கினோம். சுவாமி என்னைத் தன் மாப்போடு அணைத்தவாரே “ஜெயச்சந்திரன், உங்களுக்கு மூன்று குழந்தைகளா? மிக்க சந்தோசம்” என்றார். அருகிலிருந்த காந்தி ஐயா, கந்தையா மாஸ்டர் “அவர்கள் மூன்று குழந்தைகள் தான், அவர்கள் முப்பது குழந்தைகட்குச் சமானம்” என்றார். சுவாமி சிரித்தபடியே “ஐயா தனக்குத் துணை தேடிவிட்டார் அம்மா தனித்து விட்டார்” என்று ஆதங்கத்துடன், கூறினார். பண்டிதை இராஜலக்ஷ்மி “இவள் என் சிஷ்யை” என்று கூறி எமது மனைவியை அரவணைத்தார். பெண்

குழந்தைகளைப் பெறக் கூடாது, எமது பிற்காலத் துறவு நிலை வாழ்வுக்கு பெண் குழந்தைகளின் பாசம் பெரும் தடையாகிவிடும் என்ற எனது கருத்தைச் சுவாமிகள் எப்படி அறிவார்? சுவாமி சச்சிதானந்தாவிடற்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் உண்டு. சுவாமியினது பெற்றோரை நான் அவர்கள் திருக்கோணமலைக்கு வந்தபோது சந்தித்தேன்.

சுவாமி என்னை அணைத்துக் கொள்கின்றார். என் இரத்த நாளங்களனைத்திலும் சுவாமியின் இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்து என் உடலெங்கும் பரவுகிறது. சுவாமியின் இரத்தம் என் இரத்தமானது. இது வெறும் கனவல்ல தர்சனம் சுவாமியிடம் இதைக் கூறினேன். “கனவிலேயே இப்படியென்றால் நேராக என்ன செய்வாயாக்கும்” என்று கூறி “என் சித்தெல்லாம்கனவிலே தான்” என்றார்.

கனடாவில் பல வருடங்களின் பின் சுவாமியைக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அமெரிக்காவிலிருந்து சுவாமி கனடாவிடற்கு வருகை தந்திருந்த சமயம். மேடையில் அமர்ந்திருந்த சுவாமியைச் சென்று கையெடுத்துக் கூப்பி வணங்கினேன். சுவாமி எனது கைகளை இறுகப் பற்றி “ஜெயச்சந்திரன் எப்படி இருக்கின்றீர்கள்? After a very long time, தம்பி இராமச்சந்திரன் எப்படி இருக்கிறார்?” என்றெல்லாம் கேள்விக்கு மேல் கேள்வி கேட்டு என்னைத் திணறடித்துவிட்டார். திருக்கோணமலையில் இருப்பவர்கள் சிலரைப் பற்றிக் கேட்டார். என் கைகளை விடாது இறுகப் பற்றிக் கொண்டே இருந்தார்.

பாண்டிநாட்டிலிருந்து வருகின்றேன் என்று கூறி திருவாசகம் திருக்கோவையாரைக் கைநோக எழுதுவதற்கு சிதம்பரம் வந்த சிவனாரைக் கண்டு வாதவூரர் “பாண்டி நாட்டில் உள்ளோர் அனைவரும் செளக்கியமா?” என்று குசலம் விசாரித்த காட்சி எனது மனக்கண்முன் ஓடி நின்றது.

எனது மூன்றாவது மகன் ஜெயச்சாரங்கன் 2002 ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 21ஆம் திகதி கனடாவில் கலியாணம் செய்து கொள்வதற்காக மாப்பிள்ளையாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவ்வமயம் எனது மனைவியின் சிறிய தந்தையின் மகன் அவர்

தம்பி “சுவாமி சச்சிதானந்தா இந்தியாவில் சமதி எய்திவிட்டார்” என்று கூறினார். என்னை நான் சற்று இழந்து நின்றேன்.

சுவாமியின் தொடர்புமறக்க முடியாது. அன்றொரு நாள் திருக்கோணமலைச் சிவானந்த தபோவனத்தில் சுவாமியின் வாசஸ்தலமான “கைவல்ய” குடிரில் சுவாமி ஒரு கதிரையிலிருந்த வண்ணம் ஒரு பலகையில் சில பேப்பர் நோட் தாள்களில் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நான் அங்கு சென்றேன். சுவாமி “வாருங்கோ ஜெயச்சந்திரன், இருங்கோ” என்றார். நான் அருகிலிருந்த வாங்கொன்றில் அமர்ந்தேன். கொஞ்சநேரம் எழுதிக்கொண்டிருந்த சுவாமி கையில் தாம் எழுதியதை எடுத்து வாசித்துக் காட்டினார்.

“முழுமுதற் பொருளே முத்தனே உனைத்
தொழுதெழுந்தேன் நின் திருவருளாலே
இந்நாளினில் நான் இயற்றிடும் பணியெல்லாம்
நன்மார்க்கத்தில் நாட்டம் கொண்டதாய்
சுயநலமற்ற செயலுடையவனாய்
பயனெல்லாம் உந்தன் பதமலர் சேர்வதாய்
இருக்கப் பணித்து உன்னையென்றும் அன்புடன்
அருட்பெரு தியானயோகத் தமர்ந்து
அநுபூதி பெரும்பிரவாக கடல் ஆழ்ந்தோதப்படும்
ஒரு மாசிலா முத்தனாய்
மன்னஉந்தன் ஆசிகள் தந்தே அருள்வாய் எந்தாய்;”
என்று கூறிமற்றத் தாள்களை எடுத்து

“அன்பர்கள் தம்மை ஆண்டருள் புரியும்
இன்பக் கடலே இறைவனே இதுவரை
மனமொழிமெய்களால் மறந்தும் தெரிந்தும்
உனதருள் கொண்டுநூற்றிய
வினைப் பயனைனத்தும் உனதடிக் கர்ப்பணஞ் செய்தோம்
முனைப் பெனும் ஆணவம் எனைத் தொடராது
நின் ஆதர வீந்தென்னைக் காத்து
இந்நாள் இரவினில் இனிதே உறங்கி
நாளையைத் தினம் நீ நமக்கிடும் பணிசெய்ய
முளையும் உடம்பும் முழுப் பலம் பெற்று

கதிரவன் தன்னொளி காணமுன்
பதிஉனை நினைந்தெழப்பணிப்பது உன்பொறுப்பே”
பாடல் முடிந்ததும் சுவாமி கூறினார்

“எல்லாம் அவன் செயல்”

காலையில் நித்திரை விட்டெழுந்து நாம் செய்யும் செயல்களனைத்தும் அவன் திருவருளாலே நிகழ்வதாக இருக்கவேண்டும் அவனை வணங்குவதும் அவனருளாலேயே யோகசித்தி அருள்வது மட்டுமல்ல யோகம் பயில்வதற்கும் அவன் திருவருளே தேவை.

பின் அனைத்தையும் அவன் அடிக்கே அர்ப்பணிக்க வேண்டும் ஆணவம் அழிவதற்கும், இரவில் உறங்குவதற்கும், மூளை உடம்பு அனைத்தும் உறுதியாயிருப்பதற்கும், அவனே துணையாக வேண்டும் என்று தாம் பாடிய பாடல்களுக்குத் தாமே விளக்கம் தந்தார்.

1954 ஆம் வருடம் அல்லது 1955 ஆம் வருடம் சுவாமியால் இப்பாடல்கள் எழுதப்பட்டு அச்சிடப்பட்டு அன்பர்கட்கு விநியோகிக்கப் பட்டிருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். அன்று முதல் இன்றுவரை நான் எழுந்தவுடனும் நித்திரை செய்வதற்கு முன்பும் இப்பாடல்களை படித்துவருகின்றேன். என்னுடைய மூன்று மக்களும் குழந்தைகளாக இருந்த நாள் முதல் பெரியவர்களாகித் தமது இருபது வயதுகளில் வெளிநாடு செல்லும் வரை காலையில் தாம் எழுப்பும் போதும் இரவில் தாம் தூங்கும் முன்பும் இதனைச் செவிமடுத்தாள்ளனர்.

“ஜெயச்சந்திரன் பாட்டுப் பாடமாகிவிட்டதா?” இது சுவாமி என்னை அடிக்கடி கேட்கும் கேள்வி. “இல்லை சுவாமி பார்த்துத் தான் காலையிலும், இரவிலும் படிக்கிறேன்”. அவர் கேட்கும் போது நான் சொல்லும் மறுமொழி. சுவாமி தொடருவார் “ஆமா ஆமா பார்த்துப் படித்தால் பாடம்வரும்.”

சுவாமி கெங்காதாரனந்தா

“சுவாமி கெங்காதாரனந்தா” மக்கள் மனதை ஈர்த்து இழுத்துக்கவரும் மாபெரும் ஞானநிலை காந்தக்கல் சுவாமி கங்காதாரனந்தாவும் எனது குருவே சுவாமியின் அறிமுகம் எனக்கு 1953 ஆம் வருடம் ஏற்பட்டது. புலவர் சோமஸ்கந்த ஐயா என்னுடைய நண்பர் . ஒரு நாள் அவர் என்னிடம் “ ஜெயச்சந்திரன் நான் இன்று உங்களுக்கு ஒரு நல்லவரை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்” என்றார். என்னை சுவாமி கெங்காதாரனந்தாவின் இருப்பிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

சுவாமியிடம் நான் அறிமுகமானேன். சுவாமியை நான் முதன்முதற் சந்தித்த போது சுவாமி நல்ல மனிதர் மட்டுமல்ல ஒரு மாகானுங்கூட என்பதை நான் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. நான் அவரைச் சந்தித்த போது அவர் ஒரு துறவியல்லர். அவர் காவி உடை அணிந்திருக்க வில்லை. அவர் ஒரு வெள்ளை வேட்டி அணிந்திருந்தார், வெள்ளை மேலாடையால் உடம்பை போர்த்து இருந்தார். முகத்தில் அழகிய குறுந்தாடி, கருமை நிறங்கொண்ட மீசை சுருண்டு கறுத்து கழுத்துக் கீழ் வளர்ந்த தலைமுடி; பொன்றிறம் பொலிவான தோற்றம் கருணை நிறைந்த குறு குறுகண்கள்; குளிர்ந்த பார்வை நெற்றியில் சிவப்பு நிறக்குங்கும்பு பொட்டு; அது நாள் முதல் சுவாமியின் தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஒவ்வொரு வார இறுதியிலும் சுவாமியின் இருப்பிடத்தில் சத்சங்கம் நடந்து வந்த காலமது “சந்தேகம் தெளிதல்” என்றதொரு நிகழ்வு சத்சங்கம் முடிவுறும் போது நிகழ்வது வழக்கம். “சந்தேகம் தெளிதல்” நிகழ்வின் போது கேட்கப்படும் கேள்விகள் அனைத்திற்கும்

விடைகூற வேண்டியது என் பொறுப்பாக - என் கடமையாக சுவாமியால் அமைக்கப்பட்டு விட்டது . சுவாமியின் கட்டளை அது.

கதிர் காமம் சென்று வந்த சுவாமி கங்காதாரனந்தா காவி உடையுடன் திடீரென்று காணப்பட்டார். சமாஜம் உருவானது கூட்டுப்பிராத்தனையின் போது ஒரு நிகழ்வாக ஒவ்வொரு வாரமும் எனது பேச்சு அமைந்து விட்டது. பேசுவதற்கு முன் நான் சுவாமியிடம் கேட்பது “ சுவாமி நான் இன்று எதனைப்பற்றி பேசுவது? ஏவ்வளவு நேரம் பேச வேண்டும்? ” சுவாமி கூறுவார். “ஜெயச்சந்திரன் நீங்கள் உங்கள் மனதில் என்னபடுகின்றதோ அதைப்பேசுங்கள்.பத்து நிமிஷங்கள் பேசுங்கள், பதினைந்து நிமிஷங்கள் பேசுங்கள்” என்று நேரத்தை நிர்ணயிப்பார்.

நான் பேசினேன் பத்து நிமிஷங்கள் பேசினேன் பதினைந்து நிமிஷங்கள் பேசினேன், நான் பேச்சாளனாக பேசவில்லை கேட்போரரங்கிலிருந்து பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் கேட்போனாகவே என்னைக் கருதிக் கொள்வேன்.

என் பேச்சுகளை நானே கேட்டேன், என்ன விந்தை, புதிய புதிய கருத்துக்கள் எனக்கு தெரியாத விஷயங்கள், புரியாதவை பல என்னை அறியாமலே பல புதியகருத்துகளும் ஆத்மீக ஞானத்துளிகளும் எனது உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்து வார்த்தைகளாக எனது உதட்டிலிருந்து உதிர்ந்தன. இதை யான் உணர்ந்து கொண்டேன். நான் அவற்றை உதிர்க்கவில்லை, வார்த்தைகளை உதிரவைத்தது நான் அல்ல சுவாமி கங்காதாரனந்தா நேரத்தை பார்ப்பேன் சரியாக சுவாமியின் கூற்றுப்படி பத்து நிமிடங்கள் அல்லது பதினைந்து நிமிடங்களே சென்றிருக்கும் என் பேச்சுகளை சுவாமியும் கேட்பார். நாட்கள் சில பல சென்றன. என் வாராந்த பேச்சு கீதை வகுப்புகளாக மாறியது.

கூட்டுப்பிராத்தனை நடைபெறும் ஒவ்வொரு வாரமும் கீதை சொற்பொழிவுகள் நிகழ்ந்தன. வினோபாவேயின் கீதைப் பேருரைகள், மகாத்மா காந்தியின் கீதை விளக்கம், சித்பவனாந்தாவினுடைய கீதை விரிவுரைகள், சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் கீதை கருத்துகள்,

சுத்தானந்த பாரதியாரின் கீதை உரைகள் என் கீதை பற்றிய விளக்கங்கட்கு வெகுவாக உதவின.

சுவாமி எனது கீதை சொற்பொழிவுகளைப் பாராட்டினார். தெளிவான விளக்கம், தெளிவான கருத்துகள், நல்ல சிந்தனை” என்று சுவாமி கூறிய போது என் மனம் மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்ந்தது.

“சர்வ தர்மான் பரித்யத்த்ய
மம் ஏகம் சரணம் விரஜ
அஹம் துவா சர்வ பாபேக்ஷயோ
மோஷ்யாமி மாசச” என்று கூறி

“உனது சந்தேகங்களைக் களைந்து விடு நான் உனது எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவித்து விடுவேன்” என்ற கண்ணனின் உறுதி மொழியை நாம் நம்பிக்கையுடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சந்தேகம் கூடாது சந்தேகம் இல்லாது ஒழிய வேண்டும். கண்ணனது வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வேண்டும்.

“நான் உனது பாவங்களனைத்திலும் இருந்து உன்னை விடுவித்து விடுவேன்” இந்தக்கூற்றில் நம்பிக்கை வேண்டும். உறுதியோடு நம்ப வேண்டும். அவன் வார்த்தைகளை நாம் ஏற்றுக்கொண்டு “சகல தர்மங்களையும் துறந்து விடு” என்ற அவனது வார்த்தைகளின் படி அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு விட்டு “மம் ஏகம் சரணம் விரஜ்ஜ” என்பதன் படி “என்னை மட்டுமே சரணமடை” என்பதற்கிணங்க அவனையே தஞ்சம் என்று அவன் பாதங்களைச் சரணமடைய வேண்டும். சுவாமி அடிக்கடி கூறும் “பரித்தியாகம், என்ற வார்த்தையின் அர்த்தத்தை என்னை அறிய வைக்க கூடியதாக அமைந்தது இந்த கீதை வகுப்பு .

சுவாமி கங்காதாரனந்தா அவர்கள் என்னிடம் கதைக்கும் போதெல்லாம் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகள் “பரபக்தி” “பரித்தியாகம்” “பூரண சரணாகதி” என்பவையே பரபக்தி என்பது

பலன் கருதாது எந்தப்பலனையும் எதிர்பார்க்காத, அன்பினால் இணைந்த பக்தி எவ்வெருவன் எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புமில்லாமல் பக்தி செய்கிறனோ அவனே இறைவனுக்கு உகந்த பக்தன் என்பது சுவாமியின் இதய நாத துடிப்பின் அடித்தள அஸ்திவாரம் “பரித்தியாகம்” என்பது சுவாமிஜியின் கருத்துப்படி “கர்மத்தியாகம்” பலன் எதிர்பாராத பணியாற்றுவதாக அமையும். எதையும் எதிர்பார்த்து உதவுவதோ பலன் கருதி பணி செய்வதோ கர்மயோகமாகாதென்பது சுவாமியின் முடிந்த முடிவு பூரணசரணாகதி என்பது Full Surrender with no reservation இதுவும் சுவாமியின் அசைக்கமுடியாத அருட்கருத்து.

சுவாமி திரௌபதையின் கதையை எனக்கு எடுத்துக்கூறினார் பரபக்தியைப் பற்றி விளக்கம் தருவார். துயில் உரியும் தருவாயில் “கண்ணா கண்ணா” என்று கதறிய திரௌபதி சேலையை இறுகப்பிடித்த வண்ணமே கண்ணனைக் கதறி அழைத்தாள்.

திரௌபதை ஒற்றைக்கையை மேலே தூக்கி “கண்ணா கண்ணா” என்று கதறினாள். அப்போதும் கண்ணன் வரவில்லை. கைகள் இரண்டையும் திரௌபதி மேலே தூக்கினாள் தன்னால் ஆவதொன்று மில்லை என்று உணர்ந்தாள். பூரணசரணாகதி அடைந்தாள். சேலை வளர்ந்தது. பூரண சரணாகதி தத்துவத்தை இந்நிகழ்ச்சியால் மட்டுமல்லாது வேறெந்த நிகழ்ச்சியாலும் இத்துணை சிறப்பாக விளக்க முடியாது.

சுவாமி கங்காதரானந்தாவிடம் சிவயோகசமாஜத்திற்கு நான் எனது மனைவி கமலலோஜனி, ஜெயமயூரகன், ஜெயசங்கரன், ஜெயசாரங்கன், எமது மக்கள் ஆகிய மூவருடனும் அடிக்கடி சென்று வருவது வழக்கம் எமதுபிள்ளைகள் சிறுகுழந்தைகள் அவர்களது குறும்புத்தனத்தையும் துடியாட்டத்தையும் கண்ட சுவாமி “ஜெயச்சந்திரன் உங்கள் மனைவி இந்த மூன்று குழந்தைகளுடனும் உங்களுக்கு நேரத்திற்கு சமைத்துப் போடுகின்றாரா?” என்றார். நான் “ஓம் சுவாமி நேரத்திற்கு அவர் சமைத்து வைப்பதில் தவறுவது இல்லை” என்று கூறினேன். சுவாமி சிரித்தார்.

அப்போ மூத்தமகனுக்கு வயது ஆறு, இரண்டாவது மகனுக்கு வயது நாலு மூன்றாவது மகன் இரண்டு வயதை எட்டிப்பிடித்து கொண்டிருந்த காலம் நம் குழந்தைகள் வஜ்ராசனம், சிரசாசனம், பஜ்ஜங்காசனம், சலபாசனம், தனுராசனம், ஹலாசனம், பாதஹஸ்தாசனம், சர்வாங்காசனம், மத்சிஆசனம், சாந்தி ஆசனம், என்றெல்லாம் ஆசனங்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறுவதைக்கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் “அழகாக ஆசனங்களின் பெயர்களைக் கூறுகிறார்கள் என்று சிரிப்பார்.

எங்களுக்கு மூன்று குழந்தைகள் மூவரும் ஆண்குழந்தைகள் வயிற்றில் கருவமைந்த போதே நாம் குழந்தைகட்கு பெயரிட்டு விடுவது வழக்கம் மூத்த மகன் ஜெயமயூரகன், இரண்டாவது மகன் ஜெயசங்கரன், மூன்றாவது மகனுக்கு என் மனதில் ஒரு தடுமாற்றம் “ஜெயநந்திகேசனா அல்லது ஜெயசாரங்கனா என்று ஒரு நாள் சுவாமியிடம் நான் எனது தடுமாற்றத்தைப் பற்றிக்கூறினேன்.”

இதில் ஏன் தயங்க வேண்டும் ஜெயசாரங்கன் நல்ல பெயர் நல்லதெல்லாவற்றையும் தன் பால் இழுத்துக் கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தது. ஜெயசந்திரன் நீங்கள் ஜெயசாரங்கன் என்ற பெயரை அவருக்கு வைத்து விடுங்கள் என்றார். அன்று முதல் சுவாமி “நான் ஜெயசாரங்கன் என்ற பெயரை வைத்த உங்கள் பிள்ளைக்கு எந்த விதமான கஷ்டமும் வராது” என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

சுவாமி “வெல்கம் ஹொட்ட லில்” சில நாட்கள் இடை இடையே சென்று தங்குவது உண்டு நாம் அச்சந்தர்ப்பங்களில் சுவாமியை அங்கு சென்று சந்திப்போம்.

சுவாமியுடன் நானும் எனது குடும்பமும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த போதும், நான் அவரிடம் எனது தம்பிமார், தங்கைமார், எனது அண்ணன் ஒருவரையும் கொண்டு சேர்த்ததில்லை. எனது தந்தை சிவயோக சமாஜத்திறப்பு நாளுக்கு முதல் நாள் யாகத்தில் கலந்து கொண்டார்.

அம்மாவிற் குச்சகயீனம் ஏற்படும் போதும் முந்நாள் திருகோணமலை பாரளுமன்ற உறுப்பினர் நவரெத்தின ரெத்தின ராஜவரோதயம் அவர்களமனைவி எனது மாமி ஆஸ்துமாவினால் அவதியற்று ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த போதும் சுவாமியின் விபூதி பிரசாதம் மருந்தை விட வெகுவாகப்பயன் பட்டது. நோய் தீர்க்க

சில நாட்களில் எனது தம்பிமார் தங்கைமார் அண்ணன் அனைவரும் சுவாமியின் அன்பிற்கு ஆட்பட்டு அவரைக் குருவாகக் கொண்டு அனைத்துக் குடும்பங்களும் அவரது அருள் ஆசி பெற்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். திருகோணமலையில் ஏற்பட்ட இனக்கலவர இடையூறுகளால் சமாஜத்தில் நடந்த பஜனை தடைப்பட்டது. எமது மைத்துனர் தாமோதரம்பிள்ளை விமலநாதன் (எனது சின்ன தங்கச்சி கௌரிமனோகரியின் கணவர்) அவர்களது இல்லத்தில் திருகோணமலைக் கல்லூரி வீதியில் தொடர்ந்து பல வருஷங்கள் பஜனை தடையின்றி நிகழ்ந்து வந்தது.

கன்னியா சிவயோக புர நடராஜர் சிவகாமி அம்பாள் சமேதராய் “எனது மைத்துனர் வீட்டை அலங்கரிக்க நாம் அனைவரும் எங்கள் எல்லோருடைய குடும்பங்களும் சமாஜ அன்பர்கள் எல்லோருடைய குடும்பங்களும் ஒன்று சேர்ந்து வாரம் தவறாது பஜனை கூட்டு வழிபாடு செய்வோம். இந்த பஜனையின் போது இடையிடையே விசேஷ தினங்களில் எனது பேச்சுக்களும் தொடர்ந்தன. சிவராத்திரி, வைகுந்த ஏகாதசி போன்ற தினங்களில் இரவு முழுவதும் நித்திரை விழித்து பூஜைகள், பஜனைகள் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

ஒரு சிவராத்திரி தினத்தன்று நாலு காலமும் சிவபூஜை செய்து நான் வழிபட்டு வந்த உண்ணாமுலை அம்பாள் சமேத அருணாச்சலேஸ்வரரை அங்கு கொண்டுசென்று நான்கு காலமும் அபிஷேகம், அலங்காரம், ஆராதனை, அர்ச்சனை அனைத்தினையும் ஆகம முறைப்படி அழகாக செய்து முடித்தேன். ஆயிரம் நாமம் கொண்ட சிவசகஸ்ரநாம அர்ச்சனையும் இடம்பெற்றது. சுவாமியும் எனது வழிபாட்டை கண்ணுற்றார், கலந்துகொண்டார். சுவாமி தமது பேச்சில் குறிப்பிடும் போது “ஜெயச்சந்திரன் இவ்வாறு ஒரு சிவபூஜை

இங்கு அழகுறச் செய்தார். அவர் செய்த சிவபூஜை மிகவும் விசேஷமானது. இத்தகைய சிவபூஜையை எவர் இவ்வாறு அன்போடு அழகுறச் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எவ்வித இன்னல்களும் கஷ்டங்களும் வராது” என்றார். முன்னொரு சமயம் சுவாமி கூறினார் “ஜெயச் சந்திரனின் சிவபூஜைகளின் பலன் செயற்படத் தொடங்கிவிட்டது” என்று.

காலம் சில செல்ல சுவாமிஜியும் தனது ஜாகையை கல்லூரி வீதியிலிருந்த எமது மைத்துனரின் இல்லத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டார். சுவாமிபுடன் சில பல வருஷங்கள் ஒன்றாயிருப்பதற்கு அவர்கள் மிகவும் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இன்றும் சுவாமி தங்கியிருந்த அறை அவர் படுத்தறங்கிய கட்டில், அவர் பாவித்த மெத்தை விரிப்பு, அவர் உபயோகித்த மேசை, கதிரை அனைத்தும் அப்படியே அவர் இருந்த காலத்தில் இருந்தது போலவே இருக்கின்றது. இன்றும் அவர் தங்கியிருந்து புழங்கிய அறை புனிதமாகவே பேணப்பட்டு வருகின்றது. யாரும் அந்த அறையில் படுப்பது இல்லை. சுவாமியின் அதிர்வு அலைகளின் தாக்கங்கள் அங்கு நிலவுவதை நம்மால் உணர முடிகின்றது.

சுவாமிஜியின் அருகே அமர்ந்திருப்பதே ஒரு சுகானுபவம். ஒரு நாள் நான் சுவாமியைத் தேடி சமாஜத்திற்குச் சென்றேன். சுவாமி இருந்தார். ஒரு சாய்மானக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார். அறையின் கதவு திறந்திருந்தது. “வாருங்க ஜெயச்சந்திரன், இருங்க” வார்த்தைகள் அவர் உதட்டிலிருந்து உதிர்ந்தன. சாய்மானக் கதிரையின் முன்னே கதவு அருகே அவர் கால் அடியில் உட்கார்ந்தேன். மாலைப் பொழுது மஞ்சள் வெயில், அவர் மேனியை ஒரு காவி அணி மறைத்திருந்தது. அந்த உடை நிற அழகுமேனியரது உடல் அன்று அந்தப் போர்வையின் இடைவெளிக்குள்ளாக தகதக என்று தங்கம் போல் மினுங்கியது. முகம் ஜெகஜ்ஜோதியாய் பிரகாசமாய் பொலிவோடு காணப்பட்டது. அழகிய தாடி, தலைமுடி பின்னுக்கு வாரி விடப்பட்டிருந்தது. பின் கழுத்தை அது தாண்டி நீண்டிருந்தது. ராஜ பார்வை ஆழ்ந்த சிந்தனையில் சுவாமி திளைத்திருந்தார். சுவாமி அசையவில்லை. அவர் பார்வை எங்கோ

எதையோ தேடியது. மௌனம், அமைதி. நேரம் சென்று கொண்டிருந்தது. மணித் துளிகள் நொடிகளாயின, நொடிகள் வினாடிகளாயின, வினாடிகள் நிமிடங்களாக வடிவெடுத்தன. நிமிடங்கள் மணித்தியாலங்களாகப் பரிணமித்தன. மௌனம் தொடர்ந்தது. சுவாமி அசையவில்லை. நானும் எழுந்திருக்கவில்லை. எழுந்திருக்க முயற்சிக்கவும் இல்லை. என்னால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. மாலைப் பொழுது மறைந்தது. அது இரவாகியது. இரண்டு, மூன்று மணித்தியாலங்கள் சென்றிருக்கலாம் மௌனம் கலைந்தது. சுவாமியின் முகத்தில் ஒரு பூரணத்துவம். சுவாமியின் முகத்தில் ஒரு புன்னகை, சுவாமியின் முகத்தில் ஒரு தெளிவு, சுவாமி வார்த்தைகளை உதிர்த்தார். “ஜெயச்சந்திரன் நீங்கள் வரும்போது ஒரு சிக்கலான பிரச்சனை இப்போ பிரச்சனை தீர்ந்து விட்டது. முடிவு வந்துவிட்டது”.

“சுவாமி நான் வரட்டுமா” என்றேன். “போய்வாருங்கள் ஜெயச்சந்திரன்” வழக்கம்போல் சுவாமி எழுந்து நின்றார். கைகுவித்தார், விடை தந்தார். வழமைபோல் அவர்களின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினேன். இப்படியும் ஒரு அனுபவம்: சுவாமியின் அருகில் அமர்ந்து இருப்பது ஒரு தனி அனுபவம் - ஆனந்த அனுபவம், ஒரு சுகானுபவம்.

சுவாமி “தியானானுபவத்தைப்” பற்றி ஒருமுறை வெகுவாக விபரித்தார். “தியானம் எல்லா நேரமும் எல்லோருக்கும் கைகூடுவதன்று. பழைய தியான நிலையில் ஈடுபட்டு அந்த அனுபவ சிந்தனைகளுமே தியானம்” என்றார்.

பிறிதோர் சமயம் தனது அனுபூதி அனுபவங்களைச் சுவாமி எடுத்துரைத்தபோது எனது அதிகப் பிரசங்கித்தனம் சும்மா இருக்கவில்லை. “எல்லாம் அவரவர் அனுபவம் தானே சுவாமி” என்றேன். சுவாமி கண்கலங்கிவிட்டார். தொடக்கூடாத அபசுரத்தைத் தொட்டுவிட்டேனோ என்று எனக்குள் ஒரு வருத்தம்.

சின்னச் சுவாமி ஜெகதீஸ்வரானந்தாவிடம் என் முன்னிலையில் பிரஸ்தாபித்தார், “இவருக்கு எம்மைப்போல் காவி உடை மட்டுந்தான் இல்லை”. எனது உடல் சிலிர்த்தது. உள்ளம் புளகாங்கிதம் அடைந்தது. சுவாமி என்னில் மிகவும் மதிப்பு வைத்திருந்தது புரிந்தது. “ஜெயச்சந்திரன் போன்றவர்கள் தான் இந்த சமஸ்தத்திற்குத் தேவைப்படுபவர்கள்” என்றும் சுவாமி கூறுவது உண்டு.

அன்றொரு நாள் எனது மைத்துனர் காளியப்பு இராமநாதன் காலமாகி விட்டார். இவர் என் தந்தை செகநாதப்பிள்ளை சந்திரசேகரம் பிள்ளையின் தங்கை மகமாகிப்பிள்ளையின் கடைசி மகனாவார். இவரது அந்தியேட்டியின் போது இவரது நினைவு மலருக்குச் சுவாமியிடம் ஆசிச்செய்தி வாங்கச் சென்றிந்தேன்.

தம்பலகாமம் பட்டிமேட்டுச்சிந்தாமணிப்பிள்ளையார் கோவில் ஸ்தாபித்து அதனை கட்டி எழுப்பிய சுப்பிரமணிய உடையார் மகன் தான் இவர் தந்தை காளி அப்பு என்றதையும் கூறிக் திருக்கோணமலை இராம கிருஷ்ண மிஷன் இந்துக்கல்லூரியில் “காளியப்பு மண்டபம் அமைத்தக் கொடுத்தவர் என்பதையும் சொல்லி எமது மாமி தான் திருமணமமாகி சென்று சிந்தாமணிப் பிள்ளையார் கோவிலை செப்பனிட்டு கும்பாஷேகம் செய்ததையும் எடுத்துரைத்து இராம நாதனுக்குக் கென்றிருந்த “விநாயகர் வளவில்” ஒரு பகுதியை தம்பலகாமம் பட்டிமேட்டு இராமகிருஷ்ண மிஷன் சாரதா வித்தியாலய பாடசாலைக்குக் கொடுத்து பாடசாலையையும் கட்டிக் கொடுத்தார் என்றேன். சுவாமி உடனேயே சைவப்பணி கல்விப் பணி செய்த இவர்களுக்குக் கட்டாயமாக நான் ஆசிச் செய்தி தரவேண்டும் என்று கூறி உடனேயே தமது வாயால் சொல்லச் சொல்ல நான் அதை எழுதிச் சென்று அவரது கல்வெட்டில் சேர்த்தேன்.

ஆண்டு 1973 ஜெர்மனியிலிருந்து குண்டர் என்பவர் சுவாமியைச் சந்திக்க வந்தார். வரும்போதே தமக்கு மனைவியாக

அமையப் போகும் அம்மையாரையும் அழைத்து வந்தார். குண்டருக்கு ஒரு ஆசை தாமும் தம் மனைவியாக அமையப்போகும் அம்மையாரும் தமிழ் மரபுப்படி, தமிழ்கலாசாரம், சைவசமய சடங்கு முறைக்கு அமைய தமது திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்று சுவாமியிடம் தமது ஆசையின் வெளிப்பாட்டை தமதிதயத் தாமரையில் தணியாது கொழுந்து விட்டெரிந்த வேட்கையை வெளிப்படுத்தினார்.

நடேசர் கோவிலில் குண்டர் தம்பதிகளின் திருமணம் தமிழ் மரபுப் படி அழகுற நிறைவேறியது.

புதுமணத் தம்பதிகள் திருக்கோணஸ்வர ஆலய தரிசனஞ் செய்வதற்கு ஆசைப்பட்டனர். ஆலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்கு ஆலய தரிசனம் செய்து வைக்கும்படி சுவாமி கங்காதரானந்தா என்னைப் பணித்தார் நானும் அவர்களை அழைத்துச் சென்றேன்.

கோவிலமைப்பு ஆகமமுறைப்படி அமைவது பற்றியும் கோவிலில் அமைந்திருக்கும் சிற்பங்களின் விளக்கம் கோவிலில் குடி கொண்டிருக்கக் சிலை விக்ரங்கள் மூலவராகிய லிங்கவடிவ விளக்கம் தாமிர ஐம்பொன் விக்ரிகங்களின் அமைப்பு முறை ஆகமவிதிக்கிணங்க ஆலயத்தில் நடக்கும் பூஜை, அபிஷேகம், அலங்காரம் அர்ச்சனை அத்தனை பற்றியும் இரு மேல் நாட்டவர்க்கு அதுவும் புதுமணத் தம்பதிகட்கு அவர்கள் கல்யாணம் முடிந்த சில நாட்களில் ஆத்மீக உரையாடலைச் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு சிவாலய தரிசனம் செய்து வைக்கவும் எனக்கொரு மாபெரு சந்தர்ப்பம் அளித்த சுவாமிகளை நான் சிந்தாமுத்திமனதாரப் போற்றி வணங்குகின்றேன். குண்டர் தம்பதிகள் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து பல மணி நேரம் எங்களுடன் சரளமாகப் பழகி தேனீர் அருந்தி எங்களை மிகவும் கௌரவித்தார்கள்.

ஆண்டு 1974 உவர்மலையில் நாம் புதிதாக அமைத்த வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். அவ்வமயம் வேலுப்பிள்ளை மாமா தாம் உவர்மலையில் நில அளவை செய்யச் சென்றதாகவும் ஒரு எழுபதுவயது மேலை நாட்டுப் பெண்மணியை தாம் வேலைசெய்யும் போது பார்த்ததாகவும், அவர் ஒரு பூவினைப்

போலிருந்ததாகவும் யோகப் பயிற்ச்சியில் அவர் ஈடு பட்டதாகவும் அவருக்கு முப்பது முப்பத்தைந்து வயதுக் மேல் மதிக்க முடியாதென்றும் அவர்களைப் போய் ஒரு தடவை பாடும் என்றும் சொன்னார்கள்.

நான் அவரைச் சென்று பார்த்தேன் அவர்தான் “டிமங்கே” ஒரு பிரஞ்சு தேசத்துப் பெண்மணி. யோகாசனம் பற்றிப் பேசினோம். அவருக்கு வயது எழுபதிற்கு மேல். இளமையுடன் காணப்பட்டார். பேச்சு ஆன்மீகத்தில் திரும்பியது. தாம் ஒரு இந்து மத துறவியை சந்திக்க ஆசைப்படுவதாகவும் தன்னை அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பெரியாரிடம் அழைத்துச் செல்லும் படியும் வெகுவாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

நான் சுவாமியைப் பற்றி அவரிடம் கூறி சுவாமியிடமிருந்து அனுமதி கிடைத்தால் அவரை சுவாமியிடம் அழைத்து செல்வதாகக் கூறி விடை பெற்றேன். அவரை எமது வீட்டிற்கு மறுநாள் வரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டேன். அவரும் உடன்பட்டார். மறுநாள் நான் சுவாமியிடம் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி எடுத்துரைத்தேன். “டிமங்கே” அவர்களை கூட்டி வரும் படி சுவாமி கூறினார்.

அடுத்த நாள் எங்கள் வீட்டிற்கு விருந்துக்கு வந்து கௌரவித்த “டிமங்கே” அம்மையாரிடம், விருந்து உபசாரம் முடிந்த பின், சுவாமி டிமங்கே அம்மையாரை அழைத்து வர அனுமதி அளித்து விட்டாரென்று கூறினேன். அம்மையாருக்கு பெரும் சந்தோஷம்.

அடுத்த நாள் மாலை டிமங்கேயுடன் நானும் சுவாமியிடம் புறப்பட்டோம். டக்சி புறப்பட்டது. கடைத் தெருவழியாக டக்சி சென்று கொண்டிருந்தது. டிமங்கே அம்மையார் டாக்சியை நிறுத்தும் படி கூறி டாக்சியை விட்டு இறங்கினார். கடையில் பழங்களை அவரே வாங்கினார். என்னிடம் இது பற்றி அவர் எதுவும் கூறவில்லை.

சமாஜத்தை அடைந்தோம். நேரம் சாயந்தரம் ஆறு மணி இருக்கும். சுவாமி தனியாக அமர்ந்திருந்தார். சுவாமியின் அறைக்குள் சென்றேன். “சுவாமி அந்தப் பெண்மணியை அழைத்து வந்துள்ளேன்” என்று கூறினேன். அழைத்து வரும்படி சுவாமி கூறினார்.

பவ்வியமாக மெல்லென நடந்து வந்த மங்கை “டிமங்கே” பக்குவமாகச் சுவாமிக்கு காணிக்கையாகப் பழங்களை கொடுத்தார்கள். சுவாமியை வணங்கினார். அவரின் அருகே அமர்ந்தார். நானும் அவர்களின் எதிரே சுவாமியின் மறுபக்கத்தில் உட்கார்ந்தேன்.

பொழுது சாயும் வேளை சுவாமியும், நானும் டிமங்கே அம்மையாரும் மட்டுமே சுவாமியின் அறையில் அமர்ந்திருந்தோம். நேரம் நகர்ந்தது. மாலைப் பொழுது கரைந்து இரவாக உருவெடுத்தது. சம்பாஷணை தொடர்ந்து வளர்ந்தது. சுவாமியும் அம்மையாருமே பேசினர். தொடர்ந்து நீண்ட நேரம் பேசினர். நான் மௌனம் காத்தேன். கடிகார முள் நகர்ந்த வண்ணமே இருந்தது.

இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக நேரம் சென்றிருக்கலாம். நீண்ட நாட்களாக அம்மையாருக்கு ஓர் ஆசை ஒரு இந்து சமய துறவியிடம் மந்திர தீட்சை பெறவேண்டுமென்பதே அது. அது ஒரு தணியாத தாகம்.

எதிர்பாராத விதமாக அம்மையார் தம் விருப்பத்தை சுவாமியிடம் கூறிக் கூப்பிய கரங்களுடன் தனக்கு மந்திரம் தரும்படி, மந்திர தீட்சை அளிக்கும் படி இறைஞ்சினார். சுவாமி என்னை நோக்கினார். தீட்சண்ணியமான பார்வை அவரது ஒளிமயமான தவசக்தி அவர் கண்களிலிருந்து வெளிப்பட்டு என் கண்கள் ஊடாக எனது உடல் முழுவதும் பரவியது. நான் சிலிர்த்துவிட்டேன் டிமங்கேயின் வேண்டுகோளைச் சுவாமி புறக்கணிக்கவில்லை. அவரது நீண்ட கால ஆசையை நிராகரிக்கவில்லை. அம்மையாரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார்.

மீண்டும் ஒருமுறை என்னை நோக்கினார். புன் முறுவல் செய்தார். மந்திரம் சுவாமியின் உள்ளத்திலிருந்து உணர்வு பூர்வமாய் அவரது வாய் மொழியாக உதட்டில் நின்று உதிர்ந்தது.

மந்திரத்தை என்னை உச்சரிக்கும் படி கட்டளையிட்டார். பஞ்சாட்சரம் அவர் வாயிலிருந்து என் செவி வழியாக என்னுட் சென்றது. மூன்று முறை சுவாமி பஞ்சாட்சரத்தை ஜெபிக்க நானும் மூன்று முறை அதனை உச்சரித்தேன்.

மந்திரத்தை நான் வாய் விட்டு உச்சரித்தது போலவே டிமங்கே அம்மையாருக்கு மூன்று முறை உச்சரிக்கும் படி செய்யுமாறு எனக்கு கட்டளையிட்டார். ஒவ்வொரு முறையும் மந்திரம் என்னால் ஒப்பிக்கப்பட்டதும் டிமங்கே அம்மையார் நான் கூறியவாறே அம்மந்திரத்தை திரும்பத் திரும்ப கூறினார்.

என் வாழ்க்கையில் என்றும் மறக்க முடியாத மகிழ்ச்சி கரமான நிகழ்வு நடந்த இந் நந்நாள் என்றும் என் சிந்தைவிட்டகலாத பொன்னாளாக அன்றும், இன்றும், என்றும் என் இதயத்தில் இனிக்கும். ஹவாயில் வாழ்ந்திருந்த சுவாமி சுப்ரமூனியா. இவர் அமெரிக்கர். ஹவாயில் பெரும் சிவன் கோவில் அமைத்தவர்; யோகர்சுவாமிகளின் சிஷ்யர். இவரை அழுவெட்டி அருணோதயாக் கல்லூரியில் சந்தித்திருக்கின்றேன். இவர் கூறுவார், “தமிழர்கள், சைவர்களாகப் பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்குச் சிவ பஞ்சாட்சரம் உபதேசிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. சைவனாகப் பிறந்த ஒவ்வொரு தமிழனும் சிவபஞ்சாட்சர மந்திர ஜபத்திற்குப் பிறப்பாலேயே தகுதி பெற்றவர்களாவர்”

“கொல்வாரேனும் குணம் பல நன்மைகள்
இல்லாரேனும் இயம்புவாராயிடின்
எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவரென்பரால்
நல்லார் நாமம் நமச்சிவாயவே”
என்பது தேவாரத் திருமுறையின் ஆணை

எனக்குப் பஞ்சாட்சர தீட்சையும் சுவாமி மூலமே கிடைக்கப் பெறவேண்டும் என்பதே நியதிபோலும்.

அவர் என்னைப்பார்த்தார். அவர் பார்வையில் நயனதீஷை அமைந்து விட்டது. அவர் மந்திரத்தை உபதேசித்தார், அவரிடம் வாக்கீஷை மந்திரத்தை பெற்றுவிட்டேன். அவரது திருவடிகளை தொடும் போது அவரது ஸ்பரிசு தீஷை பெற்று நின்றேன்.

திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கும் போது அவரது திருவடிகளையும் பெற்றுவிட்டேன். அவர் கைகூப்பி விடை தரும் போது அவரது பூரண ஆசிகளையும் பெற்று விட்டேன்.

ஒரு நாள் சுவாமி தனித்திருந்தார் சமாஜ மண்டபத்தினுள் “ராம” மந்திர உபதேசம் கிடைத்தது. வேறொரு நாள் சுவாமி ஏதோ புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். பேனாவும் சிறு கொப்பி ஒன்றும் தந்து சரஸ்வதி தியான ஸ்லோகம், சரஸ்வதி கவசம், சரஸ்வதி மூல மந்திரம் அனைத்தையும் எழுதும் படி பணித்தார். தாம் தம் வாயால் புத்தகத்திலிருந்து வாசிக்க வாசிக்க என்னை எழுதும் படி கூறினார். எழுதினேன். அனைத்தையும் எழுதி முடித்த பின் எல்லாவற்றையும் திருப்பி வாசிக்கும் படி கூறினார். நான் எழுதியதை வாசித்தேன்.

“எவரும் உடனேயே கேட்டு உடனேயே எழுதி அட்சரப்பிசு கின்றி ஜெயசந்திரனைப் போல் உடனேயே வாசிக்க மாட்டார்கள், என்று சுவாமி கூறியது எனது காதுகளில் இன்றும் ரீங்காரம் செய்கின்றது.

முன்னொரு நாள் சுவாமி கூறினார் “ஜெயசந்திரனுக்கு மந்திரங்கள் சித்திக்கும் அதற்குரிய லட்சணங்கள் தென்படுகின்றன” என்றார். “பிறிதொரு சமயம் ஜெயசந்திரனுக்கு காயத்திரி மந்திரம் சித்திக்கும் என்றார். இவ்வாறு சுவாமிக்கும் எனக்குமிடையிலான ஈடுபாடுகள் அநேகம்.

எனது தந்தை இறந்திருந்த சமயம் சுவாமி சமாஜத்தில் இல்லை. கன்னியா நடேசர் கோவிலில் இருந்தார். நான் சைக்கிளில் சென்றேன். சுவாமிஜி பஞ்சாட்சரப் படியில் ஐந்தாவது படியில்

உயரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். கால்களைத் தொட்டு கும்பிட்டுவிட்டு அவர் காலடியில் உட்கார்ந்தேன். “ஜெயச்சந்திரன் உங்கள் அப்பா மிகவும் உயர்வான நிலைக்குச் சென்று விடுவார். உங்கள் பிதிர்காரியங்களை நிறைய நாட்கள் இங்கு தங்கி நின்று ஏற்கமாட்டார்” என்று கூறினார்.

1980 ஆம் ஆண்டளவில் முப்பது, நாற்பது, சுற்றுலாப் பயணிகள் சமாஜத்திற்கு வருகை தந்தனர். சுவாமிஜி என்னை ஒரு அன்பரை விட்டு அழைப்பித்தார். நான் சமாஜத்திற்குச் சென்றேன். அத்தனை சுற்றுலாப் பயணிகட்கும் சுவாமி யோகாசன பயிற்சி பற்றித் தமிழில் விளக்கங்கள் கொடுத்தார். அந்த விளக்கங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும் சந்தர்ப்பத்தை எனக்களிக்கவே சுவாமி அன்று என்னை அழைத்திருந்தார்.

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எனது உறவினர் இராஜவரோதயம் சம்பந்தர் அவர்களுக்குச் சொந்தமான உப்பு வெளிக் கிராமத்தில் அமைந்திருந்த உல்லாசப் பயணிகள் விடுதியில் அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள்.

அந்த உல்லாசப் பிரயாணிகளின் விடுதிக்குச் சென்று அந்தச் சுற்றுலா பயணிகட்கு தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் மாலையில் மூன்று மூன்று மணித்தியாலங்கள், பக்தியோகம், கர்மயோகம், ஞானயோகம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் விரிவுரை ஆற்றவேண்டும் என்று சுவாமி கட்டளை இட்டார்.

நான் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் மதியம் மூன்று மணியளவில் சென்று அங்கு விரிவுரை ஆற்றினேன். சுற்றுலாப் பிரயாணிகளை அழைத்து வந்த ஒரு ஆங்கில அம்மையார் எனது அறிவுரைகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து ஜெர்மானிய மொழியில் அவுஸ்திரியா சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு மொழிபெயர்த்தார். அங்கு குழுமியிருந்த சுற்றுலாப்பயணிகள் அனைவரும் கற்றறிந்தவர்கள், விஞ்ஞானக் கலைஞர்கள், பேராசிரியர்கள், தத்துவ ஞானிகள், ஒல்கற் (olcut science) என்று அழைக்கப்படும் மறை துறை விஞ்ஞான அறிஞர்கள் இவர்கள் அனைவரும் எனது பேச்சுக்களை மொழிபெயர்ப்புடன் ஒலி நாடாக்களில் பதிவு செய்தனர். என்னுடன் மிகவும் சகஜமாகப்

பழகினர். எனது பேச்சு முடிந்த பின் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களிடம் ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேளுங்கள் என்பேன். அவர்கள் கேள்விகளை கேட்பார்கள். அவர்கள் சந்தேகங்களை தீர்க்கும் வகையில் எனது பதில்கள் அமையும். பலரும் It is fantastic very nice, that is so good, very good. என்று பாராட்டி ஆர்ப்பரித்து என்னை மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கடிப்பார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் “சைவனாகப் பிறந்தே முத்தி நிலையடைய வேண்டும்” என்று கருத்தை முன்வைத்து விட்டேன். “எங்கள் நிலை எப்படி?” என்ற வினாக்கள் பலரிடமிருந்தும் வந்தன. “நீங்கள் அடுத்த அடுத்த பிறவிகளில் இந்துவாய் பிறந்து சைவனாக பிறந்துதான் முத்தியடைய வேண்டும்” என்றேன்.

அவர்கள் முகபாவமும் உணர்ச்சிகளும், அவர்கள் அத்தனையையும் வெளிப்படுத்திய முறையும் என்னை வெகுவாகப் பாதித்துவிட்டது. “பல பிறவிகள் எடுத்தெடுத்தும் கர்மவினை களைந்து இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம், குருவருள், திருவருள் பெற்றே முத்தியடைய வேண்டும். இது நமது மத கோட்பாடு, குருவருள் கிட்டி திருவருள் கைகூட குருவினிடத்து முழு நம்பிக்கை கொண்டு எமது மதக்கேட்பாட்டின் படி நடைமுறைப்படுத்தி வாழ்ந்தால் இப்பிறவியிலேயே முத்தி சித்தியாகும்” என்று கூறி, பெற்றான். சாம்பானுக்கு பேதமறத் தீட்சை செய்து முத்தி கொடுத்த கதையும் முள்ளிச் செடிக்கு முத்தி கொடுத்த கதையையும் கூறி, “யாதொரு தெய்வம் கொண்டார் அத் தெய்வமாகி மாதொரு பாகர் தாமே வருவார்” என்றும் வலியுறுத்திக் கூறினேன். வழியில்லாமல் வாயடைத்து நின்றனர்.

நான் பேசும் போது பிறிதொரு சமயம் “ஒரு கணவனும் மனைவியும் தொடர்ந்து பல பிறவிகளிலும் ஒன்றாக இணைந்து ஒருமித்து வாழ்ந்து, ஆத்மீகத்தில் ஈடுபட்டுத் தெய்வீகத்தில் இணைந்து முத்தி நிலை எய்துவார்” என்றேன்.

“ஒரு பிறவியிலேயே கூட ஒன்றாக இணைந்து ஒருமித்து வாழ்வதற்கே இயலாத நாங்கள் உங்களுடைய இந்தக் கொள்கையை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது?” என்று விசனம் கொண்டவர்களாக காணப்பட்டனர். தொடர்ந்து பேசும் போது ஜாதகம், கைரேகை,

சாஸ்திரங்கள் பற்றிய பேச்சு தற்செயலாக வந்தது. அனைவரும் என்னிடம் தங்கள் கைரேகைகளையும், ஜாதகங்களையும் பார்க்கவேண்டும் என்றார்கள். சுவாமி நான் விரிவுரையாற்றும் போது அவர்கள் ஏதாவது பணம் தந்தால் வாங்கக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டிருந்தார். மூன்று நாட்கள் பூர்த்தியாகி விட்டன. அடுத்தடுத்த நாட்கள் வந்து தங்களது ஜாதகங்களை கைரேகைகளை பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். சுவாமியின் அனுமதியின் பேரில் தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று தினங்கள் காலையில் சென்று கைரேகை, ஜாதகம் பார்த்து வந்தேன். நிறையப் பணம் தந்தார்கள் வாங்கிக் கொண்டேன். என்னை அவர்கள் அனைவரும் அன்புடன் 'புரபெசர்' "Professor" என்றே அழைப்பார். ஒருநாள் காலை அனைவரையும் எனது மனைவிக்கும் அறிவியாது சாரதா ஒழுங்கையில் நாம் குடியிருந்த இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டேன்.

"Would you like to have tea?" என்றும் கேட்டுவிட்டேன். அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கமைய பிளேன் 12 சீனியுடனும், சீனி இல்லாமலும், இஞ்சித் தேனீர், தேசிக்காய்த் தேனி, பால் தேனீர் என்று பலவகைத் தேனீரை எனது மனைவியார் முகம் சுழிக்காது, முகம் கோணாது சிரித்த முகத்துடன் முன்னறிவித்தல் ஏதுமின்றி வந்தவர்களைப் பண்பாய் உபசரித்து தேனீர் விருந்து அளித்ததை நினைத்து நினைத்து இன்றும் சந்தோஷப்படுகின்றேன்.

சுற்றுலா அன்பர்கள் அவுஸ்திரியாவிற்குப் பயணப்பட விருக்கின்றார்கள். உல்லாசப் பயணிகள் விடுதியில் ஒரு விருந்து உபசாரம். பிரியாவிடை உபசாரம். நானும் எனது தம்பி டாக்டர் சந்திரசேகரம்பிள்ளை இராமச்சந்திரனும் உல்லாசப் பயணிகளின் அழைப்பின் பேரில், உல்லாசப் பயணிகள் விடுதிக்குச் சென்றிருந்தோம்.

திருகோணமலை நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதி இராஜவரோதயம் சம்பந்தமும் விருந்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார். நாம் முன்கூட்டியே கூறியிருந்த காரணத்தால் எனக்கும் என் தம்பி இராமச்சந்திரனுக்கும் சுத்த போசனம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

அநேகமானோர் விருந்துபசாரத்தில் புரபெசர், புரெபெசர் என்று என்னைக் குறிப்பிட்டு வெகுவாகப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். சம்பந்தர் அவர்கள் எழுந்தார். “I am very much proud of and very happy to hear about what your professor told you” என்று கூறிச்சிரித்த வண்ணம் தனது வார்த்தைகளால் அனைவரையும் திணறச் செய்து விளையாடினார்.

1975 ஆம் வருடம் எனது கண்களிலே ஒரு கோளாறு சுவாமியிடம் சென்றேன். “கண்பார்வை போனால் என்ன சுவாமி செய்வது எனது விதி அதுதான் என்றிருக்க வேண்டியதுதான்” என்றேன். சுவாமி கலங்கிய கண்களுடன், தளர்ந்த குரலில் “ஜெயச்சந்திரனுக்கு கண் பார்வை போவதா? ஒரு நாளும் ஜெயச்சந்திரனுக்குக் கண் பார்வை போகமாட்டாது” என்று அறுதி ஆணையிட்டுக் கூறினார்.

கண்ணைக் காட்ட கொழும்பிற்கு சென்றேன். 303, ஜெம்பட்டா வீதியிலிருக்கும் எமது மைத்துனர் வேதநாயகம் வரதசுந்தரம் எனது மனைவியின் ஒரே சகோதரர். அவர்களுடன் தங்கினோம். கண்டாக்டர் இராமச்சந்திரன் பரராஜசிங்கத்தினிடம் காட்டினோம். “You would have been totally blind if you would have been two more days late” என்று கூறினார். இரண்டு நாட்கள் பிந்தியிருந்தால் கூட கண்பார்வையை இழந்திருப்பேன் நான்.

சுவாமியின் அறுதியிட்ட ஆணை அவருடைய வாய்ச்சொல் “ஒரு நாளும் ஜெயச்சந்திரனுக்குக் கண் பார்வை போகாது” என்ற சத்திய வாக்குப் பொய்க்கவில்லை.

2003 ஆம் வருடம் எனக்கு இரண்டு கண்களும் பார்வை இழந்து மூன்று நாட்கள் முழுக்குருடனாக இருந்தேன். கண் பார்வை இழந்துவிடக் கூடிய மக்யுளாடிஜெனரேஷன் என்று கனடாவிலும் இந்தியாவிலும் வைத்தியர்கள் கூறினர். டிரெய்ல்விஷன், அற்றுவிடும் அச்ச எழுத்துக்கள் தெரியாது போகும் வாசிக்க முடியாது, நிறங்கள் தெரியாது மற்றவர்களது முகங்கள் அடையாளம் புரியாது நேர் குறுக்கு கோடு கொண்ட அட்டவணை பின்னால் பின்னலாகத் தெரியும்

என்றெல்லாம் கூறினார்கள். பெரி பெரல் விஷன் மட்டுமே இருக்குமென்றார்கள். ஒன்பது வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. இத்தனை அறிகுறிகளும் இடைஇடையே இருந்த போதும் போவேவா (Foveve) நிவ்லெக்ஸ் (Reflex) நன்றாயிருப்பதால் இவருடைய கண்பார்வை தானாகவே திரும்பும் என்று ஒரு கண்மக்குயுனா வல்லுநர் எனது கண் பற்றிய மெடிக்கல் நிப்போட்டில் கூறியுள்ளார்.

சுவாமியின் அநுக்கிரகத்தினால் என்கண் பார்வையை நான் இழக்கவில்லை “ஜெயச்சந்திரனுக்கு கண்பார்வை போகாது” என்ற சுவாமியின் வார்த்தைகள் மந்திரமாய் ஒலிக்கின்றது.

தங்குகை தகதக என்று மின்னுகிறது. தங்க குகைக்குள் சுவாமி கங்காதரானந்தா அமைதியாக ஆனந்தமாக அமர்ந்திருக்கின்றார். பூரண முகப் பொலிவு புன்னகை பூத்த உதடுகள் அழகான குறுந்தாடி மீசை, சுருண்ட தலை முடி, ஆழ விருந்தகற்பாறைகள் ஒளிவிடுகின்றன. பக்கத்தில் ஒரு தங்க விளக்குமாறு நான் கூட்டுவதற்கு ஆயுத்தமாகின்றேன். முருகன் வந்து செல்லுமிடம் சுவாமியின் இருப்பிடம். எனது மனதில் படுகிறது. இது கனவல்ல தர்சனம். சுவாமியிடம் கூறினேன். சுவாமி சிரித்தார்.

மிகவும் அப்புகுட்டன்

மிகவும் அப்புகுட்டன் சிரித்த முகம், சிறிய உருவம், மெலிந்த தேகம், மெல்லென விரைவாக நடக்கும் வழக்கம். காவித்துண்டு இடுப்பிலிருந்து கணுக்காலுக்குச்சற்று உயரமாக, அரையிலிருந்து கால்வரை அலங்கரிக்கும் காவிப்போர்வை பிஷிகளைப் போன்று போர்த்து மேலுடலை மூடியவண்ணம் காணப்படும் சிறிய செந்தளிப்பான வட்டமுகம்; எந்த நேரமும் சிரித்த படியே இருப்பது அவரது சுபாவம். சிறுதாடியுடன் கூடிய சிறுமீசை தலையிறை மேலே உயர்த்தி ஒரு சிறிய உச்சிக்கொண்டை முடிந்திருப்பார். குறு குறு என்று துளாவும் கண்கள். பார்ப்போர் கண்களுட்புகுந்து அவர்களது மனதைக் கண்டறியும் கூரிய அறிவுச்சுடர்விடும் அதிசயக்கண்கள். நேரிய பார்வை எந்த நேரமும் எதையாவது பேசியவண்ணமே இருப்பார். பொதுமக்கள் இவரைத் தேடி வந்தால் இவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி சந்தோஷமாக இவர் இருப்பதோடல்லாமல் "நான் மிகவும் சந்தோஷமாய் இருக்கின்றேன்" என்று அடிக்கடி கூறிக்கொள்வார். உண்மையில் இவர் முன்னிலையில் சந்தோஷம் இவரோடு மட்டுமின்றி இவரோடுருக்கும் அனைவரைச் சுற்றியும் தாண்டவமாடுவது கண்கூடு.

பிஷி அப்புகுட்டன் சுவாமி கங்காதரானந்தாவுடன் மிகவும் நெருங்கிய நீண்ட நாள் தொடர்பு கொண்டவர். இவர் தமது வாழ்நாளில் ஒரு வருட காலத்திற்கு மேற்பட்ட காலம் உவர்மலையைத் தமது வாசஸ்தலமாகக் கொண்டவர். உவர்மலைக்கு இவர் வருமுன் கதிர்காமத்தில் கதிரமலையில் கடுந்தவம் இயற்றியவர். திருக்கோணமலையை விட்டகன்றும் கதிர மலையையே மீண்டும் தமது உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

தமது தியானத்திற்கு சில பல இடையூறுகள் ஏற்பட்ட காரணத்தால் கதிர்காமம் பொலிஸ் காவல் நிலையத்தையே தமது ஜாகையாக மாற்றிக்கொண்டு "பாவணா சுவாமி" என்று மிகவும் பிரபல்யமாக வாழ்ந்து வந்தார். கதிர்மலை அடிவாரத்தில் தமது சமாதியை அமைத்துக்கொண்டவர் இவரும் சுவாமி கங்காதானந்தா போன்றே கேரளத்து ஞானியாவர். இவர் தமது வாழ்க்கையில் சில காலம் திருகோணமலை உவர்மலையில் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வந்தார்.

உவர் மலையில் எனது நண்பர் நாகராஜா கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் வீட்டில், சுவாமி அப்புக்குட்டன் தம்கைப்பட ஒரு குடிசையை அமைத்தார். காட்டு மரங்களை கொண்டு தூண்கள் அமைத்தார். பூட்டுக்கம்புகளைக் கொண்டு முகட்டினை அமைத்தார். களி மண் எடுத்து அரைச்சுவரமைத்தார். பனை ஓலைத்தட்டி கட்டி ஜன்னல்கள், கதவுகள் உட்பட மேற் சுவர்களை அமைத்தார். பனை ஓலையினாலேயே கூரை அமைத்தார். காலை முழுவதும் அவரது நேரம் தியானத்தில் கழியும். மதியம் உணவின் பின் சிறிது நேரம் தேங்காய்ச் சிரட்டைகளை, அழகுறச் செதுக்குவார். அகப்பைகள், கரண்டிகள் போன்ற கைவினைப் பொருட்களை உருவாக்குவார். தென்னோலைகளில் கிடுகுகள் இழைப்பதும் உண்டு. மாலை நேரங்களில் மகிழ்ச்சியோடு தம்மைச் சந்திக்க வருவோரை மிகவும் அன்புடன் வரவேற்று அவர்களது துன்பங்களைத் துயரங்களைச் செவிமடுத்து அவர்களது அவற்றைக் களையும் வழிமுறைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லித்தருவார்.

சுவாமி அப்புக்குட்டன் அவர்கள் காலை உணவு அருந்துவதில்லை. காலையில் தியானத்தில் கடும் தவத்தில் ஈடுபடும் அவர் மதியம் மட்டுமே உணவருந்துவார். மதிய போசனம் செய்வதற்கு சுவாமியிடம் ஒரு பிஷாபாத்திரம் வைத்திருப்பார். வீடு தோறும் இரந்து சென்று உண்பவரல்ல. சுவாமி அப்புக்குட்டன் அன்புடன் அழைத்து சுவாமிக்கு அறுசுவை உண்டி அளித்தாலும் சுவாமி உணவை தமது பிஷாபாத்திரத்திலேயே இட்டு வைக்கும்படி கூறுவார். விருந்துக்கு சுவாமிகளை அழைத்தால் உதயகாலத்திலேயே வீட்டிற்கு வந்து தியான யோகத்திலமர்ந்து விடுவார். மத்தியானம்

ஆகும்போதே கண்விழிப்பார். அதன் பின் பிஷாபாத்திரத்திலிருக்கும் உணவை உண்பார். பின் வீட்டாருடன் உரையாடுவார்.

சுவாமிக்கு மதிய போஜனம் அளிப்பதற்குப் பலரும் முன்வந்தனர். நண்பர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் அன்பு நிறைந்த பண்பினால் சுவாமிக்கு வாரந்தோறும் ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமைகளிலும் பிக்ஷாப்பாத்திரத்தில் உணவு இடும் பெருந்தவப்பேறு எங்கள் குடும்பத்திற்கு கிடைத்தது. வியாழன் தவறாது பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு முன் சுவாமியின் உறைவிடத்திற்கு மதிய போசன உணவுடன் செல்வேன். சுவாமி தியானத்தில் அதற்கென அமைக்கப்பட்ட மேடையில் இருந்து கண்மூடியவண்ணம் பெருந்தவம் செய்வார்.

அவர்தவத்திற்கு எவ்விதத்திலும் குந்தகம் விளைவிக்காத வண்ணம் அவர் பிஷாபாத்திரத்தைக் கழுவுவேன். சத்தம் ஏதும் ஏற்படாதவண்ணம் அவர் பிஷாபாத்திரத்தில் அன்னம் நிரப்புவேன். அறுசுவைக்கறிகளை அன்னத்தின் மீது அழகுற வகை வகையாய்ப் பிரித்துவைப்பேன். அவரது தண்ணீர் பருகும் பெரிய சிரட்டையில் குடிதண்ணீர் ஊற்றி நிறைத்து வைப்பேன். அவரது உணவினை மூடும் பாத்திரம் ஒன்றிருக்கும். அதனால் பிக்ஷாபாத்திரத்தையும், குடிதண்ணீரம் பாத்திரத்தையும் மூடி விடுவேன். உணவு எடுத்துச் சென்ற பாத்திரங்களையும் வீட்டிற்கு மீளக்கொண்டு வருவேன்.

எத்தனை நேரம் சுவாமி தியானத்திலிருப்பார். உணவை எத்தனை மணிக்கு உண்பார். எப்படி உண்பார். என்று ஒன்றும் எமக்குத்தெரியாது. முன்பு ஒரு நாள், சுவாமி குடிலமைத்து தவம் இயற்றும் காலகட்டத்திற்கு முன்பு, சுவாமிக்கு விருந்துபசாரம் செய்வதற்கு ஆசைப்பட்டேன். சுவாமியை ஒரு மதிய போசனத்திற்கு எமது இல்லத்திற்கு அழைத்திருந்தேன். சுவாமி எமது இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். வரும் போதே பிக்ஷாபாத்திரம், நீர் பருகும் பாத்திரம் இவற்றையும் கொண்டு வந்திருந்தார்.

எமது சுவாமி அறையுள் ஒரு விரிப்பை அமைத்து தமது தியானத்தில் ஈடுபட்டார். நேரம் பகல் பன்னிரண்டு மணி பிக்ஷாபாத்திரம்

அன்னத்தால் நிறைக்கப்பட்டது. கறிவகைகள் பலவும் பாத்திரத்தில் இடப்பட்டது. தண்ணீர் நிறைக்கப்பட்டது. அன்னம் நிறைந்த பிகாபாத்திரமும் தண்ணீர் நிறைந்த பாத்திரமும் பக்குவமாக மூடப்பட்டன.

தம்முடைய பாத்திரத்தில் உணவு பரிமாறியதும் நாமனை வரும் உணவு அருந்திவிட வேண்டுமென்பது சுவாமியின் அன்புக்கட்டளை. தாம் உணவு உண்ணும் வரை நாம் யாரும் உணவு உண்ணாது தம்மைக் காத்துக்கொண்டு இருப்பது கூடாது என்பது அவரது கண்டிப்பான அன்புக்கட்டளை. மதியம் ஒரு மணி இருக்கும். நாமனைவரும், நம்குடும்பத்தினர் அனைவரும் மதிய போசனத்தை முடித்துக்கொண்டோம். நமது ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

சுவாமி தியானத்திலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. நேரம் இரண்டாகியது சுவாமியின் தியான நிலை கலையவில்லை. மணி மூன்றாகியிருக்கும். எமது உறவினர், எனது மனைவியின் மைத்துனர், நடேசபிள்ளை ஸ்ரீதரன் எமது வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். இவர் சம்பியாவிற்ருச் செல்வதற்கு முன் திருக்கோணமலையில்ருக்கும் உறவினர்களைச் சந்திப்பதற்காகவே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்தார்.

இவர் வந்து எங்களுடன் தங்கியிருந்து இரண்டு மூன்று தினங்களிலிருக்கும். இவர் எங்களுடன் எங்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்த விடயம் சுவாமிக்குத் தெரியாது.

சுவாமி இங்கு எங்கள் வீட்டிற்கு மதிய போசனத்திற்காக வருவதற்கு சற்று நேரத்திற்கு முன்புதான் உப்பு வெளியிலிருக்கும் தமது உறவினர் ஒருவரின் வீட்டிற்குச் சென்று வருவதாகக் கூறி எம்மிடம் விடை பெற்றுச் சென்றார். இதனையும் சுவாமி அறிந்திருக்கவில்லை ஸ்ரீதரன் வந்ததும் "வாருங்கோ ஸ்ரீ லேட்டாகி விட்டதே சாப்பிடுங்கோ" என்று கூறி எனது மனைவியார் அவருக்கு உணவு பரிமாறினார். உணவருந்திக் கைகழுவிக்கதிரையில் அமர்ந்தார் ஸ்ரீ. சில நிமிடங்கள் தான் சென்றிருக்கும். சுவாமி

அறையில் சத்தம் கேட்டது. சுவாமி தியானத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டார் போலும்.

சில பல நிமிடங்கள் இடைவெளி சுவாமி வெளியே வந்தார். கையில் பிக்ஷாபாத்திரமிருந்தது. தாம் உணவு உட்கொண்ட பாத்திரத்தை தாமே தன் கையாற் கழுவுவதற்காக உணவு உட்கொண்ட பிக்ஷாபாத்திரத்துடன் சுவாமி வெளியே வந்தார். கழுவிய பாத்திரத்தை அது இருந்த இடத்திலே வைத்து விட்டு 'ஹாலுக்குள் நுழைந்தார். வரும் போது சிரித்துக்கொண்டே வந்தார். "வாருங்கள் சுவாமி உட்காருங்கள்" என்று கூறி நான் இருந்த கதிரையை விட்டெழுந்து வேறோர் கதிரையில் சுவாமியை இருக்கும்படி கூறினேன்.

சுவாமி கதிரையில் உட்காருவதற்கு முன் "நான் ஒரு வீட்டில் உணவு உண்பதற்கு சென்றால், அந்த வீட்டிலிருக்கும் எல்லோரும் சாப்பிட்ட பிறகுதான் நான் சாப்பிடுவேன்" என்று சொல்லியபடியே சிரித்த முகத்தோடு கதிரையில் அமர்ந்தார்.

சுவாமியை அவர் குடில் அமைத்து நீண்ட நேர தவத்தில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பு நண்பர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் வீட்டில் அடிக்கடி நீண்ட நேரம், தனியாகவோ அல்லது குடும்பமாகவோ சந்திப்போம். ஓரிருநாட்கள் நான் அங்கு சுவாமியிடம் செல்லாது இருந்தால் அவர் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து விடுவார். சுவாமியிடம் அப்படி ஒரு ஈடுபாடு.

தவம் செய்த காலங்களிலும் சில சமயங்கள் சுவாமி இரவு ஏழு மணியளவில் எம்மிடம் வருவது உண்டு. சுவாமியுடன் அளவளாவிய காலத்தில் அவர் அடிக்கடி கூறுவது, "ஜே.டி கிருஷ்ணமூர்த்தியும் நானும் கூறுவது ஒன்றே. அவர் கோபுரத்திலிருந்து கூறுகிறார். நான் குப்பைமேட்டிலிருந்து பேசுகிறேன். அவர் கூறுவதும் நான் சொல்வதும் ஒன்றே. அவர் கூறும் சொற்களின் பொருளும், நான் சொல்லும் வார்த்தைகளின் பொருளும் ஒன்றுதான். நாங்கள் இருவரும் பேசும் இடங்கள்தான் வேறு. சுவாமி ஒரு நாள் நீண்ட

நேரம் என்னோடு உரையாடினார். சுவாமி உவர்மலைக்கு புதிதாக வந்திருந்தகாலம்.

குடில் அமைப்பதற்கு முன் சுவாமி நண்பர் கணபதிப்பிள்ளையின் வீட்டில் அவருடன் இருந்த காலம் அது. சத்திய தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்த சுவாமி அப்புக்குட்டனுக்கு "சத்தியம்" "தர்மம்" இரண்டும் தனித்தனியான சத்தியம். தர்மம் என்ற இருவேறு பண்புகளா அன்றி "சத்திய தர்மம்" என்ற ஒரே பண்பா என்றொரு சந்தேகம்.

"சத்தியம்", "தர்மம்", "சத்தியதர்மம்" சுவாமியை இடைவிடாது உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. இந்த வினா அவர் நெஞ்சத்தைப் பிசைந்த வண்ணம் அவர் உள்ளத்தை உலுப்பியவண்ணம் அவர் அறிவையே குழப்பிய வண்ணம் அவரது மனதிலும், அறிவிலும் அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

சத்தியத்தைக் காண்புறப்பட்டார் சுவாமி அப்புக்குட்டன் சத்தியத்தைத்தேடும் வழியைத் தேடித்தேடி அலைந்தார். சத்தியைத் தேடுவதே அவர் தர்மமாயிற்று. சத்தியத்தின் வழி நடந்தார். சத்ய தர்மத்தைக் கண்டு பிடிக்கும் வழி முறைகளைக் கையாண்டார். உண்மையை பேசுவதற்கு முற்பட்டார். உள்ளத்தில் உள்ளதே உண்மை என்றுணர்ந்தார். உள்ளத்தில் உள்ளதை உள்ளபடியே வெளியிடுவதற்கு சுவாமி தயங்குவதில்லை. மற்றவர் மனதை பாதிக்குமே, புண்படுத்துமே என்று கூடச்சுவாமி சிந்திப்பவரில்லை. மற்றவர் மனதைக் கவரக் கூடிய வகையில் தமது கருத்துக்களை, தமது உள்ளத்தில் பட்டனவற்றை வார்த்தை ஜாலங்களால் மறைத்து மக்கள் மனதைக் கவரும்படி அழகாக சிந்தித்து உரைப்பவருமில்லை. உள்ளத்தை மையமாகக் கொண்ட உண்மைகளை வாயை மையமாகக் கொண்டு வெளியிடுவார் அதுவே வாய்மை உள்ளம் நிறைந்த உண்மை வாயால் வெளிவரும் போது வாய்மை, அதன் வழி நாம் நடக்கும் போது அது மெய்மை ஆகிறது. மனம், மொழி, மெய்களால் உள்ளபடி உண்மையாக நடப்பவரே சுவாமி அப்புக்குட்டன்.

உண்மையைத் தேடி அலைந்த சுவாமிக்கு சத்திய தர்சனம் கிட்டவில்லை. சத்தியத்தைத் தேடினார். தேடித்தேடி அலைந்தார். கால்கள் ஓய்ந்தள் காடு, மேடு, ஆறு, குளம், மரத்தடி, குளத்தடி, ஆற்றங்கரை, ஓடக்கரை எந்த இடமும் சுவாமியின் தேடலில் விட்டுப்போகவில்லை. எங்கும் சுற்றினார். சத்திய தர்சனம் சுவாமிக்கு கிட்டவில்லை.

சீதையைத் தேடி அனுமான் அலைந்தார். தேடித்தேடி அலைந்த அனுமான் சீதையைக்காணாது சிந்தை நொந்தார். காட்டில் தேடினார். மேட்டில் தேடினார். இலங்கையின் மூலை முடுக்கெல்லாந் தேடினார்; எங்கு தேடியும் சீதையைக் காணவில்லை. துயரம் அவர் தொண்டையை அடைத்தது. நெஞ்சைப் பிளந்தது. இதயத்தை பிசைந்தது. தாங்கொண்ணாத்துயருடன் தேடிய பொருள் சீதை கிடைக்கவில்லை என்று அனுமான் தற்கொலை செய்ய முற்பட்டார். சுவாமியின் கவலை தீர்த்தபாடேயில்லை. சத்தியம் வெளிப்படவில்லை. சுவாமி அனுமான் சுவாமியின் முடிவையே நாடினார்.

தற்கொலை முயற்சி சீதையை அனுமானுடைய கண்களில் புலப்படச் செய்தது. சுவாமி அப்புக்குட்டனுடைய “சத்திய தர்மத்தேடலும்;” கை கூடியது. சந்தேகம் தீரவில்லைப்போலும். சுவாமி கூறினார் “சத்தியம், தர்மம் பற்றி நான் அறிய முற்பட்டேன் இதுபற்றிப் பலரிடமும் வினவினேன்.

இதற்கு சரியான பதில் யாரும் தரவில்லை என்று முடித்தார். சுவாமியின் விசனம் எனக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாக இருந்தது நான் சுவாமியிடம் உடனேயே “சுவாமி வேதம் கூறுகிறது” “சத்யம் வத தர்மஞ்சர” என்ற வேதவாக்கியங்களை வாய்விட்டுக் கூறினேன். நான் தொடர்ந்தேன் “சத்தியத்தைப்பேசு, தர்மத்தின் வழிநட” என்று கூறினேன். திகைத்து விட்டார் சுவாமி “இத்துணை காலமும் சொல்லவில்லையே” என்றார். மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார் சந்தோஷத்தால் சுவாமியின் முகம் செந்தாமரையென மலர்ந்து ஒளிவிட்டது. நான் தொடர்ந்தேன்.

“ஹிரன் மயேன பாத்ரேன சத்யாஸ்பிகிதம் முகம் தத்துவம் பூஷன்ன பாவ்ருணு சத்யதர்மாய திருஷ்டயே” என்றொரு வேத

மந்திரத்தைக் கூறினேன் “தங்கத் தாம்பாளம் சத்தியத்தின் முகத்தை மறைக்கின்றது உயிரூட்டும் சூரிய தேவனே! சத்திய தர்மனே! அதனை நீ வெளிப்படுத்துவாயாக” அமைவதாக இருக்கலாம் அல்லது “சத்தியத்தின் முகம் தங்கப்பாத்திரத்தால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது உயிரூட்டும் பரிதியே அந்த சத்திய தர்மாகிய உள்ளன வெளிப்படுத்து” என்று கூறினேன்.

சுவாமியின் எல்லைகடந்த சந்தோஷத்தை கண்ணாரக் கண்டு மனதார மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். சுவாமி ஒரு நோட்டு புத்தகம் வைத்திருந்தார். அந்த நோட்டுப்புத்தகத்தை தன்கையில் எடுத்தார். எனது பக்கம் நீட்டினார். ஒரு பேனாவையும் எடுத்து என்னிடம் தந்தார். நான் கூறியதை அப்படியே தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் அந்த நோட்டுப்புத்தகத்தில் எழுதும் படி கூறினார். எழுதி முடித்தேன். கைஒப்பம் இடும்படி கூறினார். தமிழில் எழுதியவற்றிற்கு சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஜெயச்சந்திரன் என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதியதற்கு SANDDRA SEGARAMPILLAI JAYACHANDEN என்றும் கைஎழுத்து இட்டுக் கொடுத்தேன். சுவாமிக்குப் பூரண திருப்தி எனக்கு ஆத்ம திருப்தி. நோட்டுப் புத்தகத்தின் ஒரு நோட்டம் விட்டேன். அது ஒரு ஆறுகட்டு மொனிரேஸ் எக்ஸைஸ் கொப்பி பலர் அதன் அரைவாசி ஒற்றைகளை நிறைத்திருந்தார்கள்.

பிறிதொரு சமயம் சுவாமியுடன் நீண்ட நேர உரையாடும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. சுவாமி மனித வாழ்வை ஐந்து வகை தர்மங்களாக வகுத்து வைத்திருக்கின்றார். பாலப்பருவம் சுவாமியின் கணக்குப்படி ஐந்து வயதிலிருந்து இருபது வயதுவரை அமையலாம். இந்தக் குழந்தைப் பருவத்தை, பாலநாய் விளங்கும் பருவத்தை. முதன் முதலில் பாலியல் உணர்வுகள் தொடங்கும் வாலிப்பருவத்தை சுவாமி ‘விநோத தர்மம்’ என்றழைக்கின்றார்.

கருவில் உருவாகும் குழந்தை, தாயின் கர்ப்பத்தில் வளர்கிறது வளரும் குழந்தை தான் இருக்கிறேன் என்பதை உணருகிறது தான் சுகமாக இருக்கின்றேன், என்று அறிகிறது தான் ஆனந்தமாகப் பாதுகாப்புடன் இருக்கிறேன் என்றும் தெரிந்துகொள்கிறது. இருக்கின்றேன் என்பதை அறிகின்றேன். இருக்கின்றேன் என்பதை

அறிந்து கொண்டு ஆனந்தமாய் இருக்கின்றேன் என்பதையும் உணருகிறது. இருப்பது “உள்ளது” என்றதின் உண்மை நிலை “அறிந்து கொண்டிருப்பது” “அறிவுநிலை” பாதுகாப்பாக ஆனந்தமாக இருப்பது என்பது ஆனந்த நிலை. இதுவே சச்சிதானந்தம்.

குழந்தை பிறக்கிறது தாயின் கருவறையில் தன் முயற்சி இன்றி தாய் மூலம் கிடைத்த உணவை உட்கொண்டு வளர்ந்த குழந்தை, தன்னிருப்பிடத்தை விட்டு, பூமியில் பிறக்கின்றது. தனது பாதுகாப்பிற்கு குந்தகம் ஏற்பட்டதாக அதற்கோர் உணர்வு முதல் எண்ணம் பாதுகாப்பில்லை என்று கத்தி அழத்தொடங்குகின்றது முதல் மூச்சை அது இழுத்து விடுகிறது. முதல் முயற்சி மூச்சை இழுத்து விடத் துவங்குவதே அதுவே இறுதிமுயற்சியும் கூட பூமியில் ஐனித்த குழந்தை சத்தத்தைக் கேட்கின்றது, தன்னை மற்றவர்கள் தொடுவதை உணருகின்றது, கண்ணில் தோற்றப்படுவதைக் கவனிக்கத் தொடங்குகிறது, அதன் நாவில் சுவை உடனே தெரியாமலிருந்தால் கூட நாட்போக நாட்போகத் தாய்ப்பாலின் சுவையை அது அறிந்ததாகவே ஆகும். மூக்கினால் தன் சூழலில் உள்ள மணங்களை மெல்லென மணக்கமுற்படுகிறது. புலன்வழி அறியும் பொருள் பொதிந்த உண்மைகளைத் தன்னிடத்தே தான் அறியாமற் சேகரிக்கிறது.

விநோதர்மம் தலைப்படுகிறது. இங்குதான் சுவாமி கூறுகிறார் பார்ப்பதெல்லாம் தனக்கு வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை விநோதத் மகாலத்தில் நாம் பெறுகின்றோம். விநோதர்மத்தில் ஈடுபட்ட நாம் நாம் காண்பவைற்றை எல்லாம் எமதாக்கிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறோம். அந்த ஆசை எங்களை நாம் விரும்பும் பொருட்களைத் தேடிச் சேகரித்து நாம் அனுபவிப்பதற்கான எண்ணத்தை ஊட்டுகிறது.

இருப்பது முதல் நாற்பது வயதுள்ள கால கட்டத்தை சுவாமி, “காம தர்மம்” என்ற அழைக்கின்றார். புலன்வழி கேட்டது உணர்ந்தது. கண்டது, சுவைத்தது மூக்கினால் நுகர்ந்தது அனைத்தையும் அனுபவிக்க ஆசைப்படுகின்றான்.

தனக்கெனத் தேடுகின்றான் தன் இன்பத்திற்காகத் தேடுகின்றான். தான் அனுபவிக்கத்தேடுகின்றான் இதுவே காம தர்மம். புலன் வழிதூரச்சென்று புலன்வழி இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்காக தன்னிச்சைக்காக செயற்பட்டவன் காலப்போக்கில் சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றான். உழைத்து உழைத்து உழன்று உழன்று இன்பமும் துன்பமும் கலந்ததே வாழ்வென்று இவன் சிந்தையில் அறிவு தலைதூக்குகின்றது. தனக்கெனச் தான் அனுபவிப்பதற்கு சேகரித்ததனைத்தையும் பார்வை இடுகின்றான் காலம் கடிதெனச் செல்கின்றது. இவன் அறிவு இவனையே கேட்கத்துவங்குகின்றது. காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் கடை வழிக்கே எங்கோ எப்போவோ இவன் காதுக்கு எட்டிய செய்தியே இது. “பாடுபட்டுத் தேடிப்பணத்தைப் புதைத்து வைத்த கேடுகெட்ட மானிடரே கேளுங்கள்” யாரோ குறுக்கிடும் குரல் பாடல் தொடர்கிறது கூடுவிட்டு ஆவிதான் போனபின்னே யாரே அனுபவிப்பார்.

இத்துணை பொருட்களையும் இத்துணை காலங்கள் சேகரித்தாயே, எத்துணை நாடகம் தான் நீ இதனை அனுபவிக்கக் போகின்றாய்? என்று தன்னைத்தானே கேட்கத் துவங்குகின்றான். நோய்தலை தூக்குகிறது மனைவி மக்கள் என்று பாசம் படருகிறது சுற்றம், உறவு, சூழல் என்று நினைவுகள் தலை தூக்குகின்றன. தனக்கெனச் சேகரித்ததை, தான் தனியவே தன் மகிழ்ச்சிக்காகத் தேடித் தேடிச் சேகரித்ததை தான் தனக்காகத் தான் இன்பமாய் அனுபவிப்பதற்காகச் சேர்த்ததைத் தன் சொந்த முயற்சியால் தனக்கென்று சேர்த்ததை, மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனோநிலைக்கு இவன் முற்படுகின்றான்.

தான தர்மம் இவன் உள்ளத்தில் தலைதூக்குகின்றது. ஐம்பதாகிறது வயது. தான தர்மத்தில் ஈடுபட்டவன் தனக்கென சேகரித்ததை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டவன் அத்தகைய தானம் செய்ய தயாரானவன் மனம் அமைதிப்படாததை தன் எண்ணங்கள் கட்டுப்படாததை மன அமைதியின்மையை நிதர்சனமாய்க் காண்கின்றான்.

நிலையற்ற வாழ்க்கை இவன் நினைவில் வரத் தொடங்குகிறது. “நீர்க் குமிழி போலாம் வாழ்க்கை” வாழ்வின் தன்மையை வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை சிந்தனையில் இருத்துகின்றான். செல்வம் நிலையாமை இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை இவை சிந்தனையைத் தொட்டுத் தூண்டுகின்றன. தியான தர்மம் தலை தூக்ககின்றது. இவன் அறுபதை தாண்டிவிடுகின்றான்.

தியானம் தலைப்படுகின்றது. மனம் அடங்குகின்றது சிந்தனை குறைகின்றது. யோக சித்தவிருத்தி நிரோத என்பதை அனுபவ ரீதியாக அறிய முற்படுகின்றான்.

“நான்யார்” என்ற விசாரம் தலைதூக்குகின்றது. இவனது செவி நல்லனவற்றைக் கேட்க வேண்டும் மென்று அவாவுகின்றது. “பத்ரம் கர்ணேபி சுருணா யாமகா தேவகா” என்று இவனை அறியாமலே வேதவாக்கியம் இவன் காதுகளில் வந்து ரீங்காரம் செய்கிறது. “தேவர்களே எனது செவிகள் நல்லனவற்றை மட்டுமே கேட்கட்டும்” என்று வேத நூல்கருத்து அவன் உள்ளத்தே படருகின்றது. சிரவணம், மனனம், நிசித்யாசனம் என்றவேதாந்த பாடம் இவன் பசுமையான உள்ளத்தில் பதிகின்றது. செவிகளால் கேட்டதை சிரவணம் என்பர். கேட்டனவற்றை மனதில் நிலைத்து நிற்க அடிக்கடி நினைவு படுத்திக் கொள்கின்றான். இதுவே மனனம் கேட்டான், மனதில் பதித்துக் கொண்டான் இதனை அவன் கைவலயப்படுத்திக் கொள்கின்றான். கேட்டதை மனதிலிருத்தி நடைமுறை பயிற்சியில் ஈடுபடுத்தி

“கற்கக் கசடற கற்றவை கற்றபின் நிற்க அதற்கத்தக”

என்ற திருக்குறளையும்

“கற்றிலனாயினும் கேட்க அஃது ஒருவர்க்கு ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை” என்ற இவ்விரு திருக்குறள்களும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

தியான தர்மத்தில் ஈடுபடுபவன் நிலையாக ஓரிடத்திலிருந்து தன்னைத் தானே அறியமுற்படுவான் அவன் மனம் அடங்கும் “ஒருவனைப்

பற்றி ஓரகத்திரு” என்ற ஓளவை வாக்கை அனுசரித்தால் சத்தியதர்மம் தலைப்படும். இவனுக்கும் வயது அறுபதுக்குமேலாகும்.

வினோததர்மம், காம தர்மம், தானதர்மம், தியானதர்மம், சத்தியதர்மம் இவையே சுவாமி அப்புக் குட்டனின் ஐந்து தர்மங்களின் வழிமுறைகள் பத்து வயது முதல் இருபது வயது வரை உள்ள காலப்பகுப்பு வினோத தர்மத்தின் பாற்படுகிறது. இருபது வயது முதல் நாற்பது வயதுவரை காமதர்மத்தின் காலக்கட்டமைப்பு. நாற்பதிலிருந்து ஐம்பதின் பாற்படுவது தானதர்மம். ஐம்பதிலிருந்து அறுபதுவரை தியான தர்மத்தின் காலவரைவு அறுபதிற்கு மேற்பட்டது சத்தியதர்ம காலப்பகுப்பு

“சுவாமி, தியானம் செய்வது எப்படி? அதை எனக்குச் சொல்லித் தாருங்கள்,” சுவாமியிடம் எனது விருப்பம் வெளிப்பட்டது.

“அதை நான் சொல்லித்தரக் கூடாது நீயே கண்டுபிடி” இதுவே அவரது விடை. சுவாமி அப்புக்குட்டன் எமக்கு பல அரும்பெரும் உதவிகளைச் செய்துள்ளார். அவர் வருகை, உவர்மலையில் அவர் இருக்கை, அவருடன் எமக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு அனைத்தும் யோகர் சுவாமியின் வாக்கியங்களின்படி

முழுவதும் உண்மை எப்பவோ முடிந்த விடயம் எனக்கொன்றும் தெரியாது. எல்லாம் அவன் செயல்.

“ஜெயச்சந்தின் உங்கள் குழந்தைகட்கு ஆங்கிலமே மிகவும் முக்கியம் அவர்கள் மூவரும் ஆங்கிலத்தில் கூடிய கவனம் செலுத்தி படிக்கட்டும்” என்று கூறியவர் தொடர்ந்து “கமலக்குட்டியும் கூட ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெறுவது கட்டாயம் என்றார் கமலக் குட்டி” என்றே என் மனைவியாரை அவர் அழைப்பார் எத்தனையோ ஆண்டுகட்கும் பின் நாமனைவரும் கனடாவை எமது புகுந்த நாடாக மாற்றிக் கொண்டு பதினாறு பதினேழு வருடங்கள் அங்கு வாழ்ந்து வருவதும் நமது மூத்த மகன் பிரித்தானிய ஐக்கிய ராஜ்ஜியத்தில் குடிபுகுந்து வாழ்வதும் இருபது இருபத்தைந்து வருடங்கட்கு முன்னரே சுவாமி அப்புக்குட்டனால் அறிய கூடியதாக அமைந்திருக்கிறது.

அப்பாத்துரைச் செட்டியார்

அழகிய நேர்த்தியான கொத்து வேலைப்பாடுகள் அமைந்த முதிரை மரத்திலான பாரிய பெரும் நெடுங்கதவுகள்; எந்த நேரமும் அது திறந்திருப்பதை மட்டுமே நான் அறிவேன்.

“அடையா நெடுங்கதவு” என்று ஒன்று இருக்குமே என்றால் கம்பன் காலத்திற்குப் பிறகு அது இலங்கைத் திருக்கோணமலை நகரைச் சேர்ந்த உத்தாண்டிச் செட்டியார் மகன் அண்ணாமலைச் செட்டியாருடைய புத்திரன் பொன்னுச்சாமி செட்டியார் புதல்வர் அப்பாத்துரைச் செட்டியாருடைய வீட்டுக்கதவு மட்டுமே. தெருவோரம் இருப்பதே நெடுங்கதவு படிகள் ஏறி அதனைத் தாண்டி உள்ளே புகுந்தால் ஒரு நெடுஞ்சாலை. நெடுஞ்சாலையின் நடுவினில் வேலைப்பாடமைந்த மற்றுமோர் நெடுங்கதவு உள்ளே சென்றால் நாற்சார் வீட்டின் ஒரு சாரில் பெருங்கூடம் நாற்சாரின் இரு மருங்கேயும் இரண்டு பெரும் அறைகள் நாலாவது சாரில் அடுக்களையின் புகுவாயில் பெரியவீடு, நாற்சார் வீடு சமையல் கட்டும் ஒரு நாற்சார் அமைப்புக்கொண்டதே வீட்டின் அமைப்பை முழுமையாக நோக்குமிடத்து அதை ஒரு எண்சார் வீடென்றே கூற வேண்டும். அப்பாத்துரைச் செட்டியாரே அழைத்துச் சென்று தமது வீட்டை எனக்குத்தாமே காட்டினார்.

கொத்து வேலைப்பாடமைந்த கதவுகள் மட்டுமல்ல, அழகுக்கு அழகு செய்யும் வண்ணம் அமைந்த சித்திர வேலைப்பாடுடன் கூடிய அழகிய தூண்கள். அத்தனை தூண்களும் “பர்மா தேக்கு மரத்தினாலானவை. சித்திர வேலைப்பாடமைந்தவை. அழகுக்கு அழகு

செய்வது போல் சித்திரத்தூண்களில் பூவேலை செய்த யானைத் தந்தத்தில் செய்யப்பட்ட குமிழ்கள். இவை மிக அழகுற செட்டியாரது நாற்சார் மண்டபத்தின் நான்கு விசாலமான சாலைகளை வரிசையாக அலங்கரித்தன. அத்தனை தூண்களும் இந்தியாவிலேயே தமிழ் நாட்டின் செய்யப்பட்டவை. நாகபட்டினத்திலிருந்து திருக்கோணமலைக்கு உருக்கள் மூலம் வந்தவை. உருக்கள் என்றால் பெரிய பாய்மரக்கப்பல்கள் எமது தந்தையார் காலத்தில் “சின்னப் பர்வதம்” “பெரிய பர்வதம்” என்று இரண்டு பாய்மரக்கப்பல்கள், நாகபட்டினம் முல்லைத்தீவு, திருக்கோணமலைக்கும், திருக்கோணமலை முல்லைத்தீவு, நாகபட்டினம் என்று ஓடியது எமது தந்தை வழிப்பாட்டனார் சங்கரப்பிள்ளை செகநாதபிள்ளை அவர் பாய்க்கப்பல் மூலமே சிதம்பரம் கோவில் தரிசனத்திற்கு குடும்பத்தோடு சென்றார்கள் என்றும் சொல்வார்கள் எமது தாய்வழிப்பாட்டனார் கார்த்திகேசு பரமநாதபிள்ளை அவர்களும் கூட சிதம்பர தரிசனம் செய்வதற்கு பாய்மரக்கப்பலிலேதான் சென்று வந்ததாகக் கேள்வி. 1880 ஆம் ஆண்டளவில் இவை நடந்ததாக இருக்கலாம்.

செட்டியார் வீட்டுத்தூண்கள் நாகபட்டினம் வழியாகத் திருக்கோணமலை நகர் நோக்கி நகர்ந்து வந்தன. எனது சிந்தனை பல ஆண்டுகள் பின்னோக்கிச் செல்கின்றது திருக்கோணமலை கற்பார் நிறைந்திருந்த இடம். இங்கிருந்துதான் இராமேஸ்வரத்தின் உள்வீதி மண்டபங்களை அலங்கரிக்கும் கற்றூண்கள் தூண்களாகவே வடிவமைக்கப்பட்டு செதுக்கப்பட்டு இராமேஸ்வரத்திற்குக் கொண்டு சென்றதாக தமிழ் கலைக்களஞ்சியம் கூறும் .

செட்டியார் சிறுவயதில் விளையாட்டுச் சிறுவர்கள் சிலரை அழைத்துக்கொண்டு தெருவில் விளையாடுவது வழக்கம். பட்டம் கட்டிப்பறக்க விடுவதே இவர்கள் முக்கிய விளையாட்டு திருக்கோணமலை மத்திய வீதி திருக்கோணமலை மைதானமாய் விளங்கும் பெரிய முற்றவெளியில் ஆரம்பித்து நீண்டு நெடிது. நேராகச் சென்று மடத்தடி என்று சொல்லப்படும் மாரியம்மன் கோவில் கிருஷ்ணன் கோவில் சனீஸ்வரன் கோவில்கள் அமைந்திருக்கும் முனையில் பெருந்தெரு. திருஞானசம்பந்தர் வீதி ஒன்று சேருமிடத்தில்

முடிவடையும். செட்டியாரது வீடு முற்ற வெளிப்பக்கம் அமைந்திருப்பதால், பட்டம்பறக்க விடச் செட்டியாருக்கு மிகவும் இலகு ரொம்ப ரொம்ப வசதி. செட்டியார் பெருஞ் செல்வந்தர். தாய் தந்தையரைச் சிறுவயதில் இழந்தவர். தகப்பன் வழிப்பாட்டனார். அண்ணாமலைச் செட்டியாருடன் வளர்ந்தவர். இவருடன் கூட இவருடைய அததை பெண் தங்கப்பொன்னுவும் அண்ணாமலைச் செட்டியாருடனேயே சேர்ந்து வளர்ந்து வந்தார்.

அண்ணாமலைச்செட்டியார் அப்பாத்துரைக்கு தகப்பன் வழிப்பாட்டனார் தங்கப்பொன்னுவுக்கு தாய் வழிப்பாட்டனார். சிறுவன் அப்பாத்துரைக்கு சிறுமி தங்கப்பொன்னு சில வயது வயதில் பெரியவள். ஆண் குழந்தைதானே அப்பாத்துரை வீட்டில் அவர் அதிகாரம் தான். “மச்சாள் சோறு போடு” என்று பாடசாலையால் வரும் சிறுவன் அப்பாத்துரை தன் செல்ல அதிகாரத்தை பொன்னுத் தங்கத்திடம் நாள் தவறாது செலுத்துவதற்குத் தயங்குவதில்லை. தங்கப்பொன்னு பிகு பண்ணுவது கிடையாது. புத்தகங்களைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுச் சமையல் கட்டை நோக்கி நடக்கும் அப்பாத்துரைக்குச் சோறு போடத்தவறுவது இல்லை. அது அவள் கடமை. அப்படி அவள் நினைத்தாள்

சிறுவன் அப்பாத்துரை பட்டங்கட்டியே பட்டம் ஏற்றும் பழக்கமுடையவன். மெல்லியதாகச் சீவிய மூங்கில் சட்டம், நீண்டு வளையக் கூடிய பச்சை தென்னம் ஈக்கில்பல பல வர்ணப் பட்டுக்கடதாசிகள்சில பட்டம் உருப்பெற்று விடும் பணக்காரர் சிறுவன் அப்பாத்துரைக்கு பட்டம் கட்டித்தர ஆட்கள் இல்லாமலா போய் விடுவார்கள்? மாலைப் பொழுது ஆகும் முன் பட்டம் கட்டுப்பட்டு விடும். பட்டம் விடச் செல்லும் சிறுவன் பேரனாருடைய பெட்டியைத் திறந்து பார்க்காமல் இருப்பதில்லை. ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள் பெட்டியை அலங்கரிக்கும் பெட்டியை அலங்கரித்த சில நோட்டுக்கள் சிறுவன் கையை அழகு செய்யும். ஏற்றும் பட்டங்களில் ரூபாய் நோட்டுக்களை பசையினால் ஒட்டி அவற்றை பறக்கும் பட்டத்தில் ஒட்டிய படியே அண்ணாந்து பார்ப்பது அப்பாத்துரைக்கு அத்துப்படி. காசுப்பட்டம் பறப்பதைப் பார்க்கவென்றே

ஒரு கூட்டம் சிறுவர்கள் இவர் பின்னாலே திரிவார் பறக்க விடுவதற்காக கட்டப்படும் பட்டங்களில் ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களை ஒட்டி பட்டத்தை ஏற்றிப்பறக்க விடும். மற்றையச் செல்வந்தச்சிறுவன் பிரபல்யமான பிரம்மஜீ யோகீஸ்வரக் குருக்கள் ஐயா அவர்கள். இவர்கள் இருவரும் ஒரே தெருவிலேயே இருந்தனர். பிரமாணச் சிறுவன் யோகீஸ்வரன் மத்திய தெருவின் மடத்தடித் தொங்கலில். சிறுவன் அப்பாத்துரை மத்திய வீதி மார்க்கட் பக்கம் மிருக்கும் முற்றவெளிபக்கம். “யாருடைய பட்டத்தில் கூடுதலான பணப் பெறுமதியான நோட்டுக்கள் ஒட்டப் பட்டிருக்கிறது.” ஏன்பதே நண்பர்களுக்கு இடையிலான போட்டி.

சிறுபிள்ளைகளுக்கு ஆப்பம் மிகவும் விருப்பம். அனைத்துச் சிறுவர்கட்கும் ஆப்பம் வாங்கிக் கொடுக்க சிறுவன் அப்பாத்துரையிடம் பண நோட்டுக்கள் இல்லாமலிருப்பதும் உண்டு. தங்க மோதிரங்களிலே சிறு தங்க நகைகளிலோ ஒன்றை இரண்டை எடுத்து அன்றைய தேவையைச் சிறுவன் அப்பாத்துரை பூர்த்தி செய்வதுண்டு.

தேவைக்கு காசு கையில் அகப்படாத போது சிறுவன் அப்பாத்துரை பார்த்தடியை எடுத்து சித்திரத்தாண்களில் பதித்திருந்த யானைத் தந்தக் குமிழ்களை உடைத்து கடைத்தெருவில் காசாக்கியதும் உண்டு. இவற்றை அப்பாத்துரைச் செட்டியாரே எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். இதை இங்கேநான் குறிப்பிடுவதன் நோக்கம் மாபெரும் ஞானியாய் இலைமறை கனியெனத் தன்னை வெளிப்படுத்தாது செல்வச் செருக்கற்று தான் உண்டு தன்பாடு உண்டு என்று வாழ்ந்த ஒரு ஞானச்சிறுவனை உங்கள் முன் நிறுத்தவே.

ஒரு மாபெரும் ஞானிக்கும் எனக்கும் 1948 ஆம் வருடம் ஏற்பட்ட தொடர்பு 1963 ஆம் ஆண்டு அவர் மறையும் வரையும் நீடித்து அவரை நான் அவர் மூலமே அறியக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்திய சந்தர்ப்பங்களை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகவே திருக்கோணமலை பெரிய தபால் கந்தோருக்கு முன் அமைந்தது தான் எங்கள் வீடு. இயற்கைத்துறைமுகத்தை அண்மித்து இருந்தது.

உலகத்தின் நாலாவது அழகிய இயற்கைத்துறைமுகம் எமது திருக்கோணமலைத் துறைமுகம் உலகில் எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் எனது ஊர் திருக்கோணமலை எனது வீடு திருக்கோணமலை பிரதான தபால் நிலையத்திற்கு முன்னிருக்கின்றது. அது மிகவும் பழமைவாய்ந்த பெரிய வீடு. நான் பிறந்த வீடு தெட்சின கைலாசபுராணம் திருக்கோணாசலபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு இவையெல்லாம் எம்நாட்டில் புகழ்பாடும் என்றெல்லாம் சிறுவயதில் நான் நினைத்து நினைத்துதற்போதம் தலைக்கு ஏற மகிழ்ந்திருந்ததுண்டு. சிறுவயது எண்ணங்கள்.

அப்பாத்துரைச் செட்டியார் ரிக்ஷா வண்டியில் ஏறி தபால் கந்தோர் வழியாக வந்தார். ஆண்டு 1948 இந்தியா சென்று மீண்டுவந்திருந்த நாட்கள் எனது அம்மாவும், அப்பாவும் நானும் தெருவாசலில் நின்று கொண்டிருந்தோம். அம்மா “அப்பாத்துரை அண்ணே? என்று குரல் கொடுத்தார். ரிக்ஷா வாசலின்முன் நின்றது. செட்டியார் குடையுடன் இறங்கி வந்தார். உள்ளே செட்டியாரை அழைத்துச் சென்றோம். கடன் பிரச்சனைகளைப் பற்றிப்பேச்சு நடந்தது. “இப்படி அப்படிப்போகும் வீடு கைவிட்டுப்போகாது என்றார் செட்டியார். அம்மா அவர்கள் செட்டியாரிடம் கேட்டது குடுகுடுப்பைச் சாத்திரம் செட்டியாரே என்னிடம் அடிக்கடி சொல்வார். குடுகுடுப்பைச் சாத்திரம் கேட்கத்தான் என்னிடம் வருவார்கள் என்று செட்டியார் ஒரு சித்தர் உலகில் வாழ்ந்தாலும் உலகில் ஓட்டாது .வாழக்கற்றுக்கொண்டவர் அந்த நேரத்தில் எங்களுக்குக் கொஞ்சக் கடன் செட்டியாரிடம் கேட்பது நிம்மதி.

“வீடு கைவிட்டுப் போகாது” செட்டியார் அம்மாவிற்குச் சொன்ன வாக்கில் அது உலகிற்கோர் பாடம்.“வீடு கைவிட்டுப்போகாது” நீ எதையும் விட்டுவிடு நீ கைவலயம் அடைவாய் உன் இருப்பிடம் நீ இருக்கும் இடம் உனது இருப்பே. இதை செட்டியார் சிரித்துச் சிரித்துச் சொல்லுவார். “முதலாவது வேதம் இருக்கு” எல்லாம் இருக்கு என்று சிரிப்பார். பிற்காலத்தில் அவரிடம் இருந்து கற்றறிந்ததில் இந்த இருப்பைப் பற்றிப் பூரணமாக அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

செட்டியாரின் இரண்டாவது சந்திப்பு செட்டியாரின் வீட்டில் எனது தந்தையாருடன் சென்றேன். வெகு நேரம் கதைத்தோம் என்னைப்பற்றி நிறையச் சொன்னார். சந்திப்புக்கள் தொடர்ந்தன. செட்டியாரின் தொடர்பு அடிக்கடி ஏற்பட்டு நான் தவறாது பழகும் பழக்கம் சில காலம் ஏற்பட்டது. செட்டியார் பலப்பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசுவார்; ஆத்மிக அறிவூட்டுவார்; வேதாந்தம் போதிப்பார். பல அடியார்களின் கதைகள் அவர் பேச்சில் தவறாமல் தமது சரித்திரத்தைச் சொல்வார். இவற்றையெல்லாம் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக வரிசைக்கிரமமாகச் சொல்லாமல் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எடுத்துக் கூறலாம் என்று ஆசைப்படுகின்றேன்.

திருக்கோணமலை வில்லூன்றிக் கந்தசுவாமி கோவிலினிலே தொடர்ந்து பன்னிரண்டு வருடங்கள் கந்தசஷ்டிச் சொற் பொழிவு ஆற்றினேன். அன்றையபொழுது அப்பாத்துரைச் செட்டியாரைப்பற்றி நான் கூறிய சில கருத்துக்களை ஈண்டு குறிப்பிட ஆசைப்படுகின்றேன். அப்பாத்துரைச் செட்டியார் ஓர் அருட்பெருஞ்ஞானச்சுடர். செட்டியார் ஓர் ஆத்ம ஞானி. அப்பாத்துரைச் செட்டியாரை யோகர் சுவாமிகள் “ராஜரிஷி” என்றழைத்தார். திருக்கோணமலை வாழ் மக்கள் அப்பாத்துரைச் செட்டியாரை பயன்படுத்த தவறிவிட்டனர். இது எனது ஆதங்கம்.

செட்டியார் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அவருக்கு வயது பதினெட்டைத் தாண்டியிருக்கும். மதியம் பாடசாலையை விட்டு வீட்டுக்கு வந்தார். வழக்கம் போல் புத்தகத்தைத் தூக்கி எறிந்தார். “மச்சாள் வா மச்சாள் சோறு போடு” என்று வழமை போல் தங்கப் பொன்னுவிற்கு உத்தரவு போட்டார். “மாப்பிள்ளைக்கு அவசரத்தைப் பாரு” யாருடையதோ குரல் ஒலித்தது. குரலைக்கேட்ட அப்பாத்துரை அப்போதுதான் தன் வீட்டுச் சாலையைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அடுக்களைக்குள் வழக்கம் போல நுழைய முற்பட்ட அப்பாத்துரை திரும்பிப் பார்த்தார்; இளைஞன் அப்பாத்துரை திகைத்து நின்றார். சாலையில், தம் இனத்தவர், சொந்தக்காரர்கள் சில பலர் ஒன்று கூடி கதிரைகளில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றார்.

ஆம்! அப்பாத்துரைக்குக் கல்யாணம்; வழக்கம் போல சோறு, கறி பரிமாறிய அதே தங்கப்பொன் அன்றும் அன்னம் இட்டாள்.

அன்று அவளிட்ட சோறு கறி “பூதக்கலம் பணிதலாகிக் கல்யாணமாகப் பரிணமித்தது. கல்யாணமாகிய அப்பாத்துரைச் செட்டியார் பெண்மகளிரிடுவரைப் பெற்றெடுத்தார். மூத்தவர் விசாலாட்சி இளையவர் ஞானாம்பிகை மூத்தவர் தையல் வேலைகளிலும் றேந்தை பின்னல்கள் பின்னுவதிலும் கெட்டிக்காரி. வேதாந்த நூல்கள் கற்றார். ஞானாம்பிகையும் தகப்பனிடமே ஞானநூல்கள் கற்றார்.

ஒருநாள் நான் அப்பாத்துரைச் செட்டியார் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்த போது அவர் சாய்மானைக்கதிரையில் படுத்திருந்தார். எங்கோ வேறு உலகத்தில் சஞ்சரிப்பவர் போல் காணப்பட்டார். அருகில் சென்றேன் ஐயா என்றேன். நித்திரையிலிருந்து விழித்தவர் போல் “வாங்க ஐயா” இருங்கோ என்றார். என்ன ஐயா யோசனை என்றேன் ஒன்றுமில்லை என்று கூறியவர் தொடர்ந்தார். ஐயா இன்று எனது மூத்த மகளின் ஞாபகம் நல்லபிள்ளை தவறாக பல்லைப் பிடுங்கித் தவறி விட்டது. அதன் ஞாபகம் இதோ அவர் பின்னிய மேசைச்சீலை றேந்தை அவர் நினைவாக இருக்கின்றேன் என்றார். மகள் பிறந்த நாள், இறந்த நாட்போது அவர் பின்னியறேந்தை மேசையை அலங்கரிக்கும்.

“முற்றுந்திறந்த முனிவரும் துறப்பரோ தம் மக்கள்மேல் காதல்” என்ற வார்த்தைகள் என் மனதில் ஓடிப் பரவியது. துக்கம் கரைவதற்கு கனறேரம் எடுத்தது. மௌன சம்பாஷணையின் பின் வீடு சேர்ந்தேன்.

ஒரு நாள் நான் செட்டியாரிடம் கேட்டேன். “இலக்கணம் படிப்பதற்கு ஆசையாக இருக்கிறது சொல்லித்தாருங்கள் என்றேன். சிரித்த படியே பதிலளித்தார். பல்லுப்போனால் சொல்லுப்போச்சு என்றார். என்னிடம் ஒரு நாள் கேட்டார் செட்டியார். “ பாடங்களுள் தலை சிறந்த பாடம் எது” “ தத்துவ ஞானம்” என்றேன் - சிரித்தார். தன்னைப்பற்றி அறிதலை படிப்புக்குள் சிறந்த படிப்பு என்றார். தத் துவம் என்று விளக்கினார். இது என்ன ஆத்துமா? ஆத்துமா? ஆத்தாதா? என்றார். அவரது இயற்கைச் சிரிப்பு இடை இடையே குறுக்கிடுவது குறையவில்லை. திருக்குறளைப் பற்றி ஒரு

நாள் கூறினார். “திருக்கு” “உறள்” என்றார். திருக்கு - பார்வை குற்றமில்லாத பார்வை என்றார்.

திருக்குறளைப் படிக்கும் வழிமுறையைச் சொன்னார். பெரிய பேப்பர் வீற்ற ஒன்று எடுக்க வேண்டும் என்றார். “திருக்குறள் மூன்றுபால் கொண்டது. அறத்துப்பாலை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம் என்றார். “பாயிரவியல் நான்கு அதிகாரங்கள் கொண்டது” ஒன்று என்ற இலக்கத்தைப் போட்டு

1. ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு என்று எழுதவேண்டும். மூன்று பால் இதில் அறத்துப்பாலில் பாயிரவியல் இல்லறவியல் துறவறவியல், ஊழியல் என்று நான்கு இயலாய்ப் பிரித்து ஒவ்வொரு இயலிலும் உள்ள கடவுள் வாழ்த்து வாள்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை அறன் வலி யறுத்தல் என்று பகுத்து ஒவ்வொரு அதிகாரத்தையும் எழுதி ஒன்று முதல் பத்துவரை இலக்கமிட்டு ஒவ்வொரு குறள் மணியையும் தனித்தனியாக பேப்பர் வீற்றில் குறித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இரண்டாவது குறள்மணி வாலறிவன் நற்றாள் தொழு மூன்றாவது குறள் மணி மலர் மிசை ஏகினான். மலரடி சேர் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பத்துப்பத்துக்குறள் முதலாவது அதிகாரம் கடவுள் வாழ்த்து முதற் குறள் “அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு” இப்படி ஒவ்வொரு குறளையும் பார்க்க வேண்டும். இந்தக் குறள்களில் உள்ள குறள் மணியைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். “ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு: என்பதே முதற் குறள்மணி என்றார். மூன்று பாலாக வகுக்கப்பட்ட வீற்றேப்பரில் பாயிரவியல் என்ற பகுப்பில் கடவுள் வாழ்த்து என்ற அதிகாரத்தின் கீழ் இப்படி இனங்கண்டு ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது அருங்குறளின் குறள் மணிகளையும் பொறுக்கி எடுத்து பேப்பர் வீற்றில் எழுதி எந்தக்குறள் மணியின் படி நாம் நடக்க விரும்புகின்றோமோ அந்தக் குறள் மணியை அடையாளம் இட்டு ஒரு நிறமணியை ஒரு குண்டுசியில் பொருத்தி அந்தக் குறள் மணியின் வண்ணம் நாம் வாழ்ந்து பழகிவிட்ட பின்னர் அதனை விடுத்து வேறோர் குறள் மணிக்கு நம் குண்டுசியை மாற்ற வேண்டும் இதுவே அப்பாத்துரைச் செட்டியாரின் திருக்குறள் நடைமுறைச் செயற்திட்டம். நான் ஓர் நோட்டிப்புத்தகம் எடுத்து சிலபல

குறள் மணிகளைக் கண்டெடுத்து எழுதினேன். நேரமின்மையால் குறள் மணிகளை விடுத்து அதிகாரங்களின் வரிசைக்கிரமத்தின் வாழவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டேன். இதைக்கண்ணுற்ற சுவாமி சச்சிதானந்தா “ஏன் திருக்குறளின் படி வாழவேண்டும் என்று ஒரே வசனத்தில் எழுத வேண்டியது தானே” என்று சிரித்தார் “அகர எழுத்தே போல் அனைத்துலகும் படைத்த ஆதிபகவனே எங்கள் முதற்தேவே “கற்றதானலாய பயன் உன் தன் நற்றாள் தொழப்பணிப்பாயாக மலர்மிசை ஏகிநின் மாணடி சேர்ந்து நிலமிசை நீடு வாழ அருள் வேண்டுதல் வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வமும் பெற்று இருள் சேர் இரவினை சேராமற்கா பொறிவாயில் ஐந்தவித்து பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி நின்று நீடுழி வாழ அருள். உனக்குவமையாருண்டு அறவாழி அந்தண எண்கணத்தாய் நின் அடிசேர்ந்து பிறவாழி நீந்தத் துணைவா” என்ற குறள்வணக்கத்தை செய்தளித்தார்.

நான் எழுதும் பாடல்களைக் கவிதைகளை செட்டியாரிடம் காட்டுவதுண்டு. “இலக்கணப் பிழையிருக்குமோ தெரியாதையா” என்பேன்.

“இலக்கணத்தப்பார்க்க வேண்டியதில்லை உள்ளத்தை உள்ளதைத் தான் பார்க்க வேண்டும் என்பார் அவருக்குச் சொந்தமான சற்று உரமான சிரிப்புடன் அவரிடம் சில புத்தகங்கள் வாங்கிப் படித்ததுண்டு. அநேகமானவை சுவாமி சிவானந்தாவினுடைய நூல்களே. முதல் முதல் அவரிடம் நான் கேட்ட புத்தகம் சுவாமி சிவானந்தாவுடைய மிஸ்ரீஸ் அண்ட் கொன்ட்ரோல் ஒப் மைட் Mystries and Controll of Mind. புத்தகத்தைக் கேட்டவுடன் கொண்டு வந்து தந்தார் பழைய சிரிப்புத்தான் சிரித்தபடியே கூறினார். சமஸ்கிருதத்தில் ஒரு சுலோகம் இருக்கிறது.

“பெண், பொன், புத்தகம் இரவல் கொடுத்தால் திரும்பிவராது” என்றார் “வந்தாலும் பெண் கெட்டு வருவாள் பொன் குறைந்துவரும், புத்தகம் வரவே வராது” என்றார். நான் மிகக் கவனமாக இவரிடம் வாங்கும் புத்தகங்களைக் காலம் தாழ்த்தாது கொடுத்து விடுவேன்.

“சிவன் உம்மை ஆசிரவதிக்கட்டும் ஜெயச்சந்திரன் என்று எனக்கு தமது கையெழுத்திட்டு சுவாமி சச்சிதானந்தா மூலம் அனுப்பிய “வைராக்கியம் பெறுவது எப்படி?” என்ற புத்தகத்தை

நான் எனது கைகளில் வைத்துப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். சுவாமி சிவானந்தாவின் படமொன்று அதில் இருந்தது. அழகான படம் புன்சிரிப்புடன் சுவாமி தமது ஒரு கையில் ஒரு பொல் ஒன்றை ஊன்றிய வண்ணம் நாலு முழுவேட்டி இடுப்பில் கட்டியபடி ஒரு முண்டுக்குண்டைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். படத்தை பார்த்தபடி சிலவிநாடிகள் திடீரென்று சுவாமி என்முன்னே உயிர்ப்புடன் தோன்றினார். கணப்பொழுது புத்தகம் என் கையில் சுவாமியின் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் நான் இதை அப்பாத்துரைச் செட்டியாரிடம் கூறினேன். எனது அனுபவத்தைச் செவிமடுத்த செட்டியார் “இது ஒருசித்து” என்றார்.

பிறிதொரு சமயம் நான் திருக்கோணஸ்வரத்திற்குச் சென்றேன். காலை பத்து மணி இருக்கும் காலைப் பூசை முடிந்து விட்டது நான் குறிப்பிடும் காலத்தில் திருக்கோணஸ்வரத்தில் ஆலயம் இருக்கவில்லை. ஒரு மண்டபம் மட்டுமே இருந்தது கிணறு ஒன்று அகழ்ந்த போது வீரநகரில் கிடைக்கப்பட்ட கோணைசர், அம்பாள், சத்திர சேகரர், சூலம் அன்னம் மட்டுமே அந்த மண்டபத்தினுள் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இரும்புக்கிராதிக்க கதவு சாத்திப் பூட்டப்பட்டு இருந்தது. விக்கிரகங்களுக்கு பூக்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நான் சுவாமி கும்பிட்டேன் கோணைசரது விக்கிரகத்துக் கருகே சடாதரர் ஒருவரது உருவம் தென்பட்டது.

அடுத்த வினாடி எஞ்சியிருந்தது அந்த ஐந்து விக்கிரகங்களும். இதையும் செட்டியார் சித்தென்றே கூறிவார். ஒருநாள் என்னிடம் செட்டியார் ஒரு கேள்வி கேட்டார். “உமக்கு உடம்பு அழிவதுண்டா? விழிகளைப் பிதுக்கி விழிப்பதைத்தவிர எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பல வருடங்களின் பின் நான் ஓர் அனுபவத்தை உணரக்கூடியதாக இருந்தது. தியானம் கைகூடும் போது தேக நினைவு அற்றுவிடுவது சகஜமாகிவிடும்.

ஒருநாள் அப்பாத்துரைச் செட்டியார் ஒரு கருத்தொன்றை மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறினார். “ஐயா, திருக்கோணஸ்வரத்திற்கு ஒரு விசேஷம் உண்டு. இங்கு நாம் நினைத்த காரியங்கள் அனைத்தும்

நிறைவேற்றிவிடும்” என்றார். அவர் பேசத் தொடங்கினால் நான் இடையில் குறுக்கிடுவது இல்லை. உடனடியாகச் சீராக விடாது பேசமாட்டார். இடைவெளிவிட்டுக் கொஞ்சம் நிறுத்தி நிறுத்தி தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டே பேசுவார் அவர்.

அப்பாத்துரைச் செட்டியார் தொடர்ந்தார் “திருப்புகழ் பாடப் பெற்ற ஸ்தலங்களுள் திருக்கோணைஸ்வரமும் ஒன்று. திருக்கோணைமலை திருப்புகழில் மட்டுமே அருணகிரி நாதன் அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். “நினைத்த காரியம் அனுக்கூலமே புரி பெருமானே” என்று வாரத்தில் ஒருநாள் ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், வியாழன், வெள்ளி தினங்களில் ஏதாவது ஒருநாள் விசேஷமாக ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட நாளிலும் ஞாயிறு தொடங்கினால் தொடர்ந்து வரும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் தொடர்ந்து ஏழுவாரங்கள் ஏழுபுஷ்பங்கள் எடுத்து விசேஷமாக ஐந்து இதழ் கொண்ட சிவந்த புஷ்பங்கள் ஐந்திகழ் செவ்வரத்தம் பூ சிறந்தது. ஏழு எடுத்து ஏழுதரம் தன்னைத்தானே சுற்றி ஒவ்வொருதரம் சுற்றி முடிந்ததும், ஒவ்வொரு புஷ்பமாக ஒவ்வொன்றைப் போட்டு ஒவ்வொரு தரமும் கீழே விழுந்து நமஸ்கரிக்க வேண்டும். ஏழுவாரம், ஏழு நாட்கள் ஏழு புஷ்பம், ஏழு சுற்று, ஏழு தரம் கீழே விழுந்து நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் எண்ணியது கைகூடும். “நினைத்த காரியம் முடியும்” என்று கூறினார். இதனை இவர் எனக்கு 1952 ஆம் வருடமளவில் கூறியிருப்பார். நான் பலமுறை செய்து பயன் அடைந்துள்ளேன். நான் கூறியதால் இதனைச் செய்து பயனடைந்தவர்களும் நிறையப்பேர்கள். நாம் செய்த காலத்தில் அர்ச்சகர் கீழே இறங்கி கல் ஆல் விருட்சத்தருகிருந்து. பூஜை செய்யும் இடத்திலேயே இதனைச் செய்தோம். இன்று அவ்விடத்தில் செய்வது உசிதமில்லை. இப்பொழுது இதனைச் செய்ய விரும்புவர்கள் ஆதிமூலத்திற்கு முன்னோ அம்பாள் சந்நிதியிலோ அன்றி வசந்த மண்டபத்தின் முன்போ செய்து பயனடையலாம். உங்களுக்காக அருணகிரிநாதர் பாடிய “நினைத்த காரியம் அனுக்கூலமே புரி பெருமானே” என்ற திருப்புகழை தருகின்றேன்.

விலைக்கு மேனியி லணிக்கோவை மேகலை
 தரித்த ஆடையும் அணிப்பூணு மாகவே
 மினுக்கு மாதர்க ளிடக்காம மூழ்கியே - மயலூறி

மிகுந்த காமியன் எனப்பாரு ளோரெதிர்
 நகைக்க வேயுட லெடுத்தே வியாகுல
 வெறுப்பதாகியே யுழைத்தே விடாய்ப்படு - கொடியேனை

கலக்க மாகவே மலக்கூடி லேமிகு
 பிணிக்கு ளாகியே தவிக்காம லேயுனை
 கவிக்கு ளாய்சொலி கடைத்தேற வேறெயு - மொருவாழ்வே

கதிக்கு நாயக உனைத்தேடி யேபுகழ்
 உரைக்கு நாயெனை யருட்பார்வை யாகவே
 கழற்கு ளாகவே சிறப்பான தாயருள் - தரவேணும்

மலைக்கு நாயக சிவக்காமி நாயகர்
 திருக்கு மாரனென முகத்தாறு தேசிக
 வடிப்ப மாதொரு குறுப்பாவை யான்மகிழ் - தருவேனே

வசிட்டர் காசிபர் தவத்தான யோகியர்
 அகத்திய மாமுனி யிடைக்காடர் கிரணும்
 வகுத்த பாவினில் பொருட்கோல மாய்வரு - முருகோனே

நிலைக்கு நான்மறை மகத்தான பூசுரர்
 திருக்கோணாமலை தலத்தாறு கோபுர
 நிலைக்குள் வாயினில் கிளிபாடு பூதியில் - வருவோனே

நிகழ்த்து மேழ்பவ கடற்குறை யாகவே
 யெடுத்த வேல்கொடு பொடித்தாள தாயெறி
 நினைத்த காரிய மனுகூல மேபுரி - பெருமாளே

அகல்யா, அருந்ததி, சீதா, திரௌபதி, மண்டோதரி இந்த ஐந்து கற்புக்கரசிகள் நாமத்தை நினைத்தால் சகல பாவங்களும் தீர்ந்துவிடும் என்று அப்பாத்துரைச் செட்டியார் அடிக்கடி கூறுவார்.

எனக்கு வயது இருபது இருக்கும். எனக்கு ஒரு சுகயீனம் ஏற்பட்டது. சுகயீனத்தோடு செட்டியார் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அங்கு என் நிலையைப் பார்த்த செட்டியார் சனடோஜன் கரைத்துக் கொண்டுவந்து என்னைக் குடிக்கும்படி செய்தார். ரிக்ஷா இரண்டை வரவழைத்து என்னை ஒரு ரிக்ஷாவில் ஏற்றி தாமொரு ரிக்ஷாவில் ஏறிக்கொண்டு என்னை எங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று எனது அப்பா அம்மாவிடம் என்னை ஒப்படைத்தார். அவரது கருணை உள்ளத்தைக் கண்டேன். ஒரு நாள் அவர் என்னிடம் தமது கனவொன்றைச் சொன்னார்.

அது கனவல்ல தரிசனம் என்றார். “சிவன் கோவிலினிலே செட்டியார் சிவனைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். நெற்றியில் மூன்று குறி வெண்நீறு. கைகளிலும் அப்படியே, தோள், முழங்கை, மணிக்கட்டு, நெஞ்சு, வயிறு எல்லா இடங்களிலும் மூன்று குறி வெண்நீறு. முதுகில், தோள்பட்டை, விளா, நடு முதுகு எல்லா இடமும் விபூதி சாற்றிய பெரியவர் ஆதி மூலத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். கையில் ஏடு ஒன்று கொண்டுவந்தார். ஏட்டைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தார் “அவ்வளவு தான் அதற்கு மேல் இல்லை” என்று கூறி சென்றுவிட்டார். “ஆயுள் முடிந்துவிட்டது” என்றார். செட்டியார் தொடர்ந்தார் “யமனையும் வெல்ல முடியும்” என்றார். அவருடைய பழைய அதே சிரிப்பு செட்டியார் பாடத் தொடங்கினார். அது தேவாரம். யமனை வெல்லும் தேவாரம், ஆயுள் கூட்டும் தேவாரம்.

“அந்தநாள் நின் அடைக்கலம் புகுத

அவனைக் காப்பதுகாரணமாக

வந்த காலன் தன் ஆருயிர் அதனை

வவ்வினாய் உந்தன் வன்மை கண்டடியேன்

எந்தை நீ எனை எமன்தமர் நலியில்

இவன் மற்றென் அடியேன் என்று விளக்கும்

சிந்தையால் வந்துன் திருவடி சேர்ந்தேன்
செழும் பொழில் திருப்புன் கூருணானே”

என்று பண்ணோடு பாடினார். என்னையும் பாடும்படி பணித்தார்.

செட்டியார் கதை கூறுவதில் சமர்த்தார். அவர் கதைகளை இரசித்து இரசித்து அவர் பாணியிலே சொல்லச் சொல்ல மீண்டும் மீண்டும் செட்டியார் வாயிலாகவே அதே கதைகளை மீண்டும் மீண்டும் கேட்க வேண்டும் போலிருக்கும்.

சுகப்பிரம்மம், வியாசரின் மகன். வியாசர் பராசரரின் புதல்வன். சுகப்பிரம்மம் ஜனகருடைய மாளிகையில் ஜனகருடன் சில நாட்கள் வாசம். செய்தார் ஜனகர் மகாராசா. ஆனால் துறவி. மனதால் அனைத்தையும் துறந்தவர். சுகப்பிரம்மம் கோவணதாரி. ஜனகருடன் சிலகாலம் வாசம் செய்கின்றார். இருவரும் ஒருநாள் ஸ்நானத்திற்காக கங்கைக் கரை சென்றிருக்கிறார்கள். ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தூதுவன் ஒருவன் கங்கைக் கரையை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கின்றான். தூதுவன் வருகின்றான். அரசனுக்கு செய்தி கொண்டு வருகின்றான். மன்னனை நெருங்கிய தூதுவன் மன்னனிடம் செய்தியைக் கூறுகின்றான்.

“மகாராசா மாளிகை எரிந்துவிட்டது” செய்தி மன்னனுக்குத் தான். மன்னன் கலங்கவில்லை. ஜனகர் பதறினார். செய்தி அவருக்குக் கல்ல. “என்னுடைய கோவணம்; கோவணம் எரிந்துவிடப்போகிறதே சுகப்பிரம்மத்தைக் காணவில்லை. எரியும் மாளிகையை நோக்கி ஓடியது பிரம்மம். கலங்கவில்லை. மன்னன் ஜனகன்” செட்டியார் கதையை முடித்தார். அதே சிரிப்பு மெல்லிய சத்தமிட்ட சிரிப்பு.

“சக்கிலியப் பயல்களே”; ரிஷிகள், ஞானிகள் நிறைந்த கூட்டம் ஜனகரது மாளிகையில் தபோதனர்கள், துறவிகள், பெரியவர்கள் நிறைந்திருந்தனர். “சக்கிலியப் பயல்களே” என்று சத்தமிட்டவர் ஒரு நிறை ஞானி, அஷ்டவர்க்கர்.

அஷ்டவர்க்கர் குழந்தையாக இருந்தார். பூமியில் அவதரித் தல்ல, தாயின் கருவறையில் தாய் கற்ப்பமானாள். கருவான குழந்தை உருவாகி வருகிறது. குழந்தையின் தகப்பன் ஒரு ரிஷி. ஏதோ வேறு பல ஞானியருடன் துறவிகளுடன் ஏதோ தர்க்கம். தர்க்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ரிஷியின் மகன் தாயின் காப்பத்திலிருந்தபடியே தகப்பனாரின் தர்க்கம் பிழை என்று தந்தையின் தர்க்கத்தில் தவறுண்டு என்று கூறிவிட்டான். ரிஷி கோபப்பட்டார், மகனைச் சபித்தார் “பிறக்கும் போது நீ அஷ்டவர்க்கமாய் பிறப்பாய்” என்றார். குழந்தை பிறந்தது அஷ்ட வர்க்கமாகப் பிறந்தது. நிமிர்ந்த நடை கிடையாது, எட்டு மடிப்பு, வளைந்து வளைந்தே செல்ல வேண்டும். தந்தையின் கோபம் பிள்ளைக்குச் சாபம். இவர் சக்கரத்தைப் போல் வளைந்து வளைந்தே செல்லுவார். இவர் நடையை, இவர் வளைவதைப் பார்த்தே ஞானிகள் சிரித்தனர். எலும்புக்கும் தோலுக்கும், வெறும் உடலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்கள் சக்கிலியர் தானே” சிரித்தார் செட்டியார்.

மீண்டும் செட்டியாருடைய கதையில் ஜனகரே தான். ஒருநாள் செட்டியார் கதை சொல்லத் தொடங்கினார். “ஜனகருடைய சபை கூடிவிட்டது, விசாரணை இடம்பெறுகிறது. விசாரணை முடிவற்றது. ஜனகர் தீர்ப்புக் கூற வேண்டும். ஜனகரின் தீர்ப்பு வெளியாகிறது. ஜனகர் கூறுகிறார் “உன்னை நாடு கடத்துகிறேன்” இது ஜனகரின் உத்தரவு. குற்றவாளி கலங்கவில்லை. “அரசே உங்கள் தீர்ப்பை ஏற்றுக் கொள்கின்றேன். ராஜ கட்டளை எதுவோ கீழ்ப்படிகின்றேன். ஒரு வேண்டுகோள், அரசர் தமது தேசத்தின் எல்லையை காண்பிக்க வேண்டும்” முற்றுந் துறந்த ஜனகருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. என்ன செய்திருப்பார்? செட்டியாரின் அதே சிரிப்பு.

செட்டியாரின் மற்றதோர் கதை “நல்ல மழை, எல்லா இடமும் தண்ணீர். எல்லா மரங்களும் நனைந்துவிட்டன. எங்கும் ஒரே ஈரம். தூரியோதனனுடைய மாளிகைக்குச் சில அந்தணர்கள் வந்தனர். தூரியோதனன் அந்தணர்களை வரவேற்றான். வேண்டியதைக் கேட்கும்படி கூறினான். அந்தணர்கள் தயங்கவில்லை. “ மழை மகாராசா எல்லா இடமும் ஒரே வெள்ளம், எங்கும் ஈரம், சமித்துயாகக்

கட்டைகள் கிடைக்கவில்லை. காய்ந்த விறகுத் துண்டு ஒன்றுகூட இல்லை. எமது யாகம் தடைப்பட்டுவிட்டது. எங்களுக்கு யாகம் செய்வதற்கு யாகக் கட்டைகள் தேவை. அதைத் தானமாகத் தந்து உதவ வேண்டும்” என்றார்கள்.

துரியோதனன் யோசித்தான். இதுதான் நல்ல தருணம் “கொடைக்குக் கர்ணன்” என்ற போர்ட்டைக் கழட்டுவதற்கு இதைவிட வேறு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது என்று தீர யோசித்தான். அந்தணர்களை நோக்கிக் கூறலானான் “இதோ பாருங்கள் நீங்கள் ஏன் என்னிடம் வந்தீர்கள்? கொடைக்குக் கர்ணன் தானே, அவனிடம் சென்று கேட்பது தானே சிறப்பு” என்று அந்தணர்களை கர்ணனிடம் அனுப்பிவைத்தான் துரியோதனன்.

அந்தணர்கள் கர்ணனிடம் சென்றனர். “மகராசா ஒரே மழை எல்லா இடமும் வெள்ளம், எல்லாப் பொருட்களும் நனைந்து ஈரமாக இருக்கிறது. யாகம் செய்வதற்கு ஒரு சிறுதுண்டு யாகக்கட்டையும் இல்லை. யாகம் தடைப்படக் கூடாது” என்றார்கள். கர்ணன் யோசிக்கவில்லை. யாகம் தடைப்படக்கூடாது என்றுதான் அந்தணர்கள் கூறினார்கள் “யாகத்திற்கு யாகக்கட்டைகள் தாருங்கள்” என்று அவர்கள் கேட்கவில்லை. கர்ணன் கூறினான் “இதோ இந்த மண்டபம் சந்தனக்கட்டைகளால் ஆனது. இந்த மண்டபத்தை உடைத்து உங்களுக்கு வேண்டிய அளவு சந்தனக் கட்டைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், யாகம் தடைப்படக் கூடாது” என்றான். துரியோதனன் கூறினான் “கொடைக்குக் கர்ணன்” என்ற போர்ட் கழற்றப்படக்கூடாது.

திருக்கோணமலையில் இருந்து ஒரு வயதான அம்மையார் கதிர்காமத்தில் குடிபுகுந்தார். அங்கு ஓர் மடமமைத்தார். இவரை எல்லோரும் மலையம்மா என்றே அழைப்பார்கள். இவர் மடத்தை மலையம்மா மடம் என்று அழைப்பார்கள். 1940 ஆம் வருட கதிர்காமத் திருவிழாவிற்கு நாம் சென்று இந்த மடத்தில் தங்கியிருந்தோம் இரவில் நித்திரை விட்டுழுந்த போது எனது அம்மாவைக் காணோம். அம்மாவிடம் என்னை கூட்டிச்செல்லுங்கள் என்று அடம்பிடித்தேன். மடத்திலிருந்து அரிக்கன் லாம்பை எடுத்துக்கொண்டு அப்புச்சி

என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு மாணிக்க கங்கையை கடந்து கோவிலுக்குச் சென்றார். அம்மா யானையில் வரும் கதிரை மலை முருகனுக்கு முன்பாக நடந்து வந்தார். பாதுகாப்புக்கு மக்கள் ஓர் வட்டமாக சுவாமியைச் சுற்றி கைபிடித்தபடி நடந்துவந்ததெல்லாம் எனது ஐந்து வயது ஞாபகம்.

மலையம்மாவைப் பற்றி செட்டியார் அன்று கூறினார். அவர் ஒரு சிறந்த பக்தை என்று “ஒரு நாள் கதிர்காமச் சாமியார் சொல்லிவிட்டார். நான் கிணற்றினுள் பாய்ந்துதுவிடுவேன்” என்று கூறி கிணற்றுக்குள் பாய்ந்ததோடல்லாமல் வெளியேறவும் மறுத்துவிட்டாராம். பலவந்தமாகவே கயிறு கட்டி இவரை வெளியே எடுக்க வேண்டியிருந்ததாம்.

திருக்கோணமலையில் பல அடியார்கள், துறவிகள், ஞானிகள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களது வரலாறு வெளியே கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்பது செட்டியாருடைய விருப்பம். “வயிற்றால போனால் செட்டியார் பாடு போச்சு” என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். சுங்கான் பிடிப்பதில் செட்டியாருக்கு மிகவும் இஷ்டம். அதனால் புற்றுநோய்க்கு செட்டியார் ஆட்பட்டார். அவர் இறுதி “வயிற்றாலே போனால் செட்டியார் பாடு போச்சு” என்றது போல் வயிற்றுச் சுகமீனத்தால் செட்டியார் இவ்வுலகை நீத்தார்.

சிவபாலயோகி

இமயம் உயர்ந்தது. கைலாசசிகரம் சிறந்தது.

இமயமலைச்சாரல் டேரூண் மகாராணியுடன் திருக்கோணமலைக்கு வருகிறார். சிவபாலயோகி. ஆண்டு 1971. ஸ்ரீபத்திரகாளி அம்பாளின் துவஜாரோகணம் நெருங்குகிறது. கொடியேற்றத்திற்கு மூன்று நான்கு நாட்கள் தான் இருக்கின்றன.

ஆதிபத்திரகாளி என்றழைக்கப்பட்டவள்; குளக்கோட்டன் காலந்தொட்டே குடிகொண்டவள்; கோயிலும் கோட்டமும் கண்டவள் குளக்கோட்டன். ஹம்சகமனாம் பிகா மாதாமா ஸமேதகோணேசன் என்று மலை அமர்ந்தாரோ அன்றே எமது அன்னையும் குடிகொண்டாள். அன்றே அவள் தெட்டிணை கைலாச வாசினியானாள்.

மேருமலை சிகரத் தொடர் மேருமலையை தன் ஆயிரம் தலைகளால் அணைத்துப்பிடித்த வண்ணம் காணப்படுகின்றான். ஆதிசேஷன்.

மேருவின் சிகரங்கள் தான் அவன் ஆயிரம் சிரங்களால் இறுகத்தழுவுப்பட்டுள்ளன. மேருமலையைத்தன் உடலால் இறுகச் சுற்றி வளைத்துக் காபந்து பண்ணிய வண்ணம் விளங்குகின்றான். ஆதிசேஷன் இந்த ஏற்பாடு எதற்கு? தேவர்கள் வெலவெலத்துப் பயந்து நிற்கிறார்கள். தேவர்களின் பயத்தைப் பார்த்தான் கம்பன்.

சித்திர பத்தியில் தேவர்கள் சென்றனர். இத்தனை தாழ்ந்தனம் முனியும் என்றஞ்சி உத்தரீயமும் மாலையும் அவர்களது ஆடைகள், முடிகள் எல்லாம் கலைந்து போய்விட்டதாம். இராவணன் கோபித்துவிடப்போகின்றான். நாம் காலம் தாழ்த்தி விட்டோம் விரைவாகப் போக வேண்டும் என்று தேவர்கள் பயந்து ஓடுகிறார்கள். இராவணனது சபையை நோக்கி நியாயமான பயம் அகரன் தேவர்களை அடிமைப்படுத்தியவன். தேவர்கள் பயந்தார்கள்.

இங்கு இப்போ ஏன் பயந்தார்கள்? தேவர்களுக்குள் போட்டி வாயு பகவான் தான் மிகுந்த பலசாலி என்று இறுமாப்புடன் இருந்தார். ஆதிசேஷன் தன்னை விட்பலவான் எவ்விடத்திலும் இல்லை என்ற கர்வத்துடன் இருந்தார். யார் பலசாலி என்று வாயு பகவானுக்கும் ஆதிசேஷனுக்குமிடையிலான போட்டி அதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாடு. மேரு மலையை இறுக்கிப் பிடிக்க வேண்டும் ஆதிசேஷன். அதனை அந்த மேருமலையை ஆதிசேஷனிடம் இருந்து பிடுங்கி எறிய வேண்டும் வாயு பகவான் மேருமலை பெயர்த்து எறியப்பட்டால் வெற்றி வாயு பகவானுக்கு மேருமலையை வாயுபகவானிடம் பறி கொடுக்காமல் ஆதிசேஷன் மேருமலையைப் பாதுகாத்து விட்டால் வெற்றி ஆதிசேஷனுக்கே.

போட்டி ஆரம்பமாகியது. காற்று சண்டமாருதமாக வீசுகிறது. அனைத்துலகும் கதிகலங்கிப்போய் விட்டது. ஆதிசேஷன் அசையவில்லை. மேருமலையின் சிகரங்கள் அவன் சிரசுகளின் பிடியிலிருந்து நழுவவில்லை.

போட்டியில் உக்கிரம் தாங்காத தேவர்கள் பரமேஸ்வரனிடம் முறையிட்டனர். பக்தவத்ஸலன், ஆபத்தாந்தவன், அநாதரட்சகன் போட்டியை முடிக்கத்தீர்மானித்தார்.

மேருமலையில் காட்சி தந்தார். போட்டி நிற்கவில்லை பரமசிவனார் சிந்தித்தார் போட்டியினைத் திசைதிருப்ப முற்பட்டார். பார்வதியின் காதுகளில் ஏதோ சொன்னார்.

இரகசியம் பரமசிவனுக்கும், பார்வதிக்குமான இரகசியம் இரகசியத்தை அறிய யாருக்குத்தான் ஆசையிருக்காது? பரமசிவன் பார்வதியிடம் கூறிய இரகசியத்தை ஆதிசேஷன் கேட்டு அறிந்து கொள்வதற்கு ஆசை கொண்டான். தன் ஆயிரம் தலைகளிலே ஒரு தலையை சற்றே அசைத்தான். தூக்கிய ஒரு தலையால் பரமசிவனார் பார்வதி அம்மையாருக்கு கூறியதைச் செவிமடுத்தான்.

இரகசியத்தைக் கேட்டானோ கேட்கவில்லையோ வாய்புகவான் வெற்றிக்கண்டார். ஆதிசேஷனது ஒரு தலை சற்றே உயர மேருமலையின் சிகரங்களில் மூன்றினைத் தனது வலுவால் பிய்த்து எடுத்துப் பெயர்த்து பூமியில் மூன்று இடத்தில் போட்டு விட்டார்.

மூன்றர் வீழ்ந்திடு சிகரி காளாத்தியாய் மொழிவர்
பின்னர் வீழ்ந்தது திருசிரா மலையெனும் பிறங்கல்
அன்னதற் பின்னர் வீழ்ந்தது. கோணமா வசலம்
இன்ன மூன்றையும் தட்ஷண கைலை யென்றிசைப்பர்.

மேருமலையின் ஒரு சிகரமே திருக்கோணேசர் உறையும். கோணையம்பதிமலை; மற்றைய சிகரம் திருச்சிராப்பள்ளி உச்சிப்பிள்ளையார் வதியும் தாயுமான சுவாமிமலை; மற்றையது திருக்காளாத்தி கண்ணப்பநாயனார் சிவனார் தமக்கு கண் அப்பிய ஸ்தலம் இம் மூன்றையும் தஷணகைலாயம் என்று கூறுகின்றார்கள்.

பத்திரகாளி அம்பாள் குடிக்கொண்ட திவ்விய ஷேத்திரம் திருக்கோணமலை. தொங்கி செவ்வரத்தம் செடி ஒன்று காணப்படுகிறது. இது பூத்துக்குலுங்குகிறது. அதுவே அம்பாளின் இருப்பிடமாக அமைகிறது. சிலபல காலங்கட்குமுன் இராமேஸ் வரத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். பெரும் பிராமணக் குலத்தோன்ற லொருவர். இவருக்கு ஒரு மாற்ற முடியாத நினைவு. காசி சென்று வடபுலத்தில் பெருந்தவம் செய்ய வேண்டும். என்று ஐயா அவர்கள் வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட ஏற்பாடுகள் செய்தார். தடுத்தாட் கொள்ளும் தாய் எம்பிராட்டி பத்திரகாளி அம்பாள் பல காலங்கட்கு பின் தான் வெளிப்பட வேண்டுமென்று ஆசைகொண்டாள் போலும்.

பக்தராய் விளங்கி நின்ற ஐயாவின் கனவில் தர்சனமானாள் “வடக்கு நோக்கிச் செல்ல வேண்டியதில்லை. தெற்கே செல் “தெக்கச்சணகைலாயத்திற்குப்போ, திருக்கோணமலையின் கிழக்கில் கடற்பரப்பிற்கு அருகில் ஒரு பூங்காவனம் உண்டு. தொங்கிச் செவ்வரத்தை அங்கு பூத்திருக்கும் அதன் அடியில் நான் இருப்பேன். என்னை பூஜிப்பதே உன் தவமாகட்டும் என்று கூறி மறைந்தார் எமது பிராட்டி.

காசிக்குப் போவதைக் கைவிட்டார் அந்தணர். வட கைலை தரிசனம் வேண்டாம் என்ற எண்ணத்துடன் தென்கைலையை நோக்கிப்பறப்பட்டார். திருக்கோணமலை வந்து சேர்ந்தார். தொங்கிச் செவ்வரத்தையைக் கண்டார். அதன் அடியில் அம்பாள் இருப்பதை உள்ளூணர்வால் உணர்ந்தார். செவ்வரத்தை மரத்தடியை அகழ்ந்தார். அவர் கண்டகாட்சி பெரியதோர் கிடாரம். அதனுள் உளி தீண்டப்படாத முகத்துடன் பத்திரகாளி அம்மனின் தாமிர விக்கரம் அக்கினி ஒரு கையில் மற்றையக்கையில் கபாலம் இவற்றுடன் குலம் ஒருகையில் கத்தி ஒரு கையில் தோற்றம் அளித்தார். அன்னை பூஜை தளபாடங்களும் அங்கு காணப்பட்டன. ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய மீண்டும் எமது அன்னைக்கு ஆலயம் அமைத்து வழிபட்டார் குருக்கள்.

அவரது வழித்தோன்றல்களே அம்பாளுக்கு அர்ச்சித்து வழிபாடு செய்யும் ஆலயகர்த்தாவும். வேதாகம பிரதம குருவாக விளங்கும் வேதாகமமாமணி ஸ்ரீ சோ. விச்சந்திரக்குருக்கள், இவரது தந்தையார் பிரம்மஸ்ரீ சுவாமிநாதக்குருக்கள் சோமஸ்கந்தக் குருக்கள் ஐயா அவர்கள் என்னிடம் மிக்க அன்பு கொண்டவர். அவர் கூறிய கதையே நான் முன்பு குறிப்பிட்ட அம்பாள் மீண்டும் வெளிப்பட்ட சரிதம் சோழமன்னர் காலத்தில் அம்பாள் ஆலயம் இங்கே அமைந்திருந்ததிற்கும் கல்வெட்டு சாசனம் உண்டு.

சக்தி பீடங்களில் அம்பாளின் பாதச்சலங்கை மணியொன்று வீழ்ந்த சக்தி பீடமாக விளங்குவதே திருக்கோணமலை அம்பாள் சக்திபீடம் என்று 2012 ஆண்டு துவஜ அவரோகன அன்று பிரம்ம ஸ்ரீ சோ.ரவிச்சந்திரக்குருக்கள் அறிவித்தார்.

இன்றைய பிரதமகுரு பிரம்மஹீ ரவிச்சந்திரக் குருக்கள் அம்பாளை அலங்கரிப்பதிலும் ஆராதிப்பதிலும் மிகவும் ஆர்வமும், ஆசையும் கொண்டவர்.

அவர் தாம் அலங்கரித்த அம்பாள் வீதி வலம் பவனி வரும் போது தேவியின் அழகைப் பலப்பல கோணங்களில் அருகிலும், தூரத்திலும் ரசிக்கும் ரசனையே ரசனை ஐயா அவர்கள் அலங்கார ரூபினியான அம்பாளைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தப்படுவதைப் பார்த்தே நாமும் ஆனந்தப்படுகின்றோம்.

1971 ஆம் வருடம் அம்பாள் சந்நிதியின் முன் அமைந்திருக்கும் பெரிய மைதானத்தில் (Big Maidan) ஒரு விளையாட்டரங்கு (Stadium) காணப்படுகிறது.

அங்கு திருக்கோணமலை வாழ் மக்கள் பலர் குழுமி இருக்கிறார்கள். சில பல சைவத்தமிழர்கள் இடைவெளி விட்டு நேர்வரிசையாகவும் நிரைவரிசையாகவும் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆண்கள் பெண்கள் இருபாலாருமே அந்த வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ஆண்களில் நானும் ஒருவன் பெண்களின் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தவர்களில் எமது மனைவியும் ஒருவர் ஆவர். அவ்வமயம் எமது மூன்றாவது மகனை தமது வயிற்றில் சுமந்து இருந்தார் எனது மனைவி

சுவாமி சிவபாலயோகி அவர்கள் மேடையில் அமர்ந்திருந்தார் அவரிடம் தியானதிட்சை” பெறுவதற்காகவே இத்தனை பேரும் சப்பணம் கொட்டிக்கொண்டு காத்திருந்தோம்.

தியான தீட்சை தொடங்குகிறது, அமைதி நிலவுகிறது. அமைதி சுபிட்சம், ஆனந்தம் இவற்றின் பூரணத்துவத்தை நாளாந்தம் நீங்கள் அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால் “தியானமே” அதற்குரிய ஒரே வழி. தியானத்தை தினமும் ஒரு மணிநேரம் தவறாது முறையாகத் தொடர்ந்து செய்து வாருங்கள். தியானம் உங்களுக்கு கைவலயம் ஆகும். சந்தேகங்கள் நிவர்த்தியாகும்.

வினாக்கள் எழுவதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்படாது. வாழ்க்கையில் அனைத்து பிரச்சனைகளும் தீர்ந்து விடும். இதுவே சிவபாலயோகி அவர்களின் போதனை

அமைதி, ஆனந்தம், தன்னனைத்தானே உணர்ந்து தன்னில் தானே உறைந்து நான் தானாக இருப்பதுவே கைவல்யம் தியானத்திற்கு தயாரங்குகள். தியான தீட்சை பெறுங்கள். தியானம் செய்யும் வழிமுறைகளைக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

தியானம் ஆழ்ந்த அமைதி நிலை எதிர்பார்ப்பு எதுவுமில்லாது சும்மா இருக்கும் நிலை எண்ணங்கள் எதுவும் அற்ற நிலை

1949ம் ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் ஒன்பதாம் திகதி அன்று மத்தியானம் கிராமத்தின் அருகில் அமைந்திருந்த நீராசனக்கால்வாய் ஒன்றில் சிறார்கள் சிலர் நீராடிக்கொண்டிருந்தனர். ஆதிவாரபுரபேட்டை என்றழைக்கப்பட்ட கிராமமே சத்தியராஜ் என்றழைக்கப்பட்ட சுவாமி சிவபாலயோகிக்கு சிவன் காட்சி தந்து ஆட்கொண்ட இடம் நீரோடையில் நீராடி நீந்தி விளையாடிய சிறார்களில் நம் சத்தியராஜும் ஒருவன் குளியல் முடிந்தது. சிறுவர்களின் கண்களில் சில பனம் பழங்கள் தென்பட்டன. அந்த பனம் பழங்கள் கண்களை உறுத்தின. கண்ட பனம் பழங்களை பையன்கள் வழக்கம் போல உண்டார்கள். சத்தியராஜும் கூட வழமைக்கு மாறாமல் பனம்பழச்சாற்றை தனக்கு கிடைத்த பனங்கொட்டைப் பகுதியிலிருந்து உறிஞ்சி உறிஞ்சிக்க குடித்தார். பனம் பழச்சாறு இனித்தது. இன் சுவையில் ஈடுபட்டிருந்த சத்தியராஜ் எதிர்பாராதவிதமாக ஓர் அதிர்வை எதிர்கொண்டார்.

அதிர்வு தெய்வீக அதிர்வு கால்களில் தொடங்கிய அதிர்வு உடல் பூராவும் பரவியது கைகள் முகம் தலை அனைத்துமே தெய்வீக அதிர்வினால் தாக்குண்ட நிலையில் “ஓம்” என்ற ஒலியுடன் ஒளியும் தோற்றவும் கேட்கவும் தொடங்கின. “ஆயிரம் கதிரவர் ஒருங்கு உதித்ததன்ன பாயிருள் சீக்கும் அப்படிவம்” என்று விபுலானந்த சுவாமிகள் கண்டது போன்ற ஒளிமயம் அவர் கண்களில் பட்டது பேரொளி வெளிச்சத்தில் ஓங்கார ஒலி நாதம் கருநிறம்

கொண்ட சிவலிங்கம் ஒன்று தென்பட்டது. சிவனது திருவருட் பேரருள் குருவடிவாகி நெடியதோர் யோகியென முன்னின்றார். யோகியாரின் நோக்கில் தன்னிலை மறந்த சத்திய ராஜுவை பெரியவர் உட்காரும்படி கூறினார். மறுப்பெதுவும் இன்றி சத்திய ராஜுவும் பெரியவர் முன்னிலையில் அமர்ந்தார். கண்கள் இரண்டின் மத்தியில். சூரிய சந்திர அக்னி சங்கமத்தில் இடாநாடி பிங்களா ஆஷ்டமுனை பின்னும் இடத்தில் பெரியவர் தம் பெருவிரலால் தொட்டார்

அவ்வளவுதான் சத்திய ராஜு தன்னை மறந்தார் தன் நாமங் கெட்டார் பெரியவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்டார். உயரிய சமாதி நிலையை உடனடியாக எய்தினார். பேராணந்தப் பேருஷகையில் ஆழ்ந்து அமிழ்ந்து விட்டார்.

“அங்கிங்கெனாத படி எங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது எது
தன்னருள் வெளிக்குளே
அகிலாண்ட கோடி அனைத்தும் தங்கும் படி இச்சை
வைத்தது எது”

என்ற தாயுமானவர் அருட்பாடலுக்கமைய

“கண்டதெல்லாம் மெளனகுருவாதாக கருதி
அஞ்சலி செய்குவாம்”

என்ற நிலையை சிவபாலயோகி எய்தினார். சிவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர் பாலனாய் இருந்தார்; குருவருளால் தியான தீட்டை பெற்றதும் யோகியானார். இவரே சிவபாலயோகி! சமாதி நிலையை எய்திய பாலயோகி தொடர்ந்து சமாதியிலேயே அமர்ந்திருந்தார். உடல் உணர்வில்லை. சமாதி நிலை நீண்டது. நாட்கள் வாரங்களாயின; நாட்கள் பல சென்றன வாரங்கள் சில சென்றன தொடர்ந்து எட்டு வருஷங்கள் இவர் நாள் ஒன்றுக்கு இருபத்து மூன்றுமணித்தியாலங்கள் தியானத்தில் கழித்தார். இரவில் ஒரு மணித்தியாலம் கண்விழித்து தமது தேக தர்ம அவஸ்தைகளை சொகரியப்படுத்தி விட்டு மீண்டும் இருபத்துமூன்று மணித்தியாலங்கள்

தவத்தில் ஈடுபடுவார். இவ்வாறு பன்னீரண்டு வருஷங்கள் தவம் செய்தார் சிவபாலயோகி.

1961 ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் ஏழாம் திகதி சிவபெருமானாரும் பார்வதி தேவியாரும் இவரது உடலிடங் கொண்டு இவருடன் இணைந்தாக கூறுவார். 1963 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 22ஆம் திகதி சுவாமி இந்தியா முழுவதம் சென்று தியான யோகத்தைப் பரப்புவதற்கு தீர்மானித்துப் புறப்பட்டார். ஆதிவாரபுரபேட்டை மக்களும் அக்கிராமத்தை அடுத்துள்ள கிராமங்களில் வாசம் செய்பவர்களும் துயருற்றனர். இதனை அறிந்த சுவாமி மிகவும் இரக்கம் கொண்டவராய் “உங்களுடன் சில நாட்களுக்கு முன் நான் எவ்வாறு சிவராத்திரியை கொண்டாடினேனோ அவ்வண்ணமே ஒவ்வொரு வருஷமும் உங்களுடன் தான் நான் சிவராத்திரியைக் கொண்டாடுவேன்”. என்று வாக்கு கொடுத்தார்.

1964 ஆம் ஆண்டில் தமது அடியார்களுக்கு கொடுத்த வாக்கை 1991 ஆம் ஆண்டில் அவர் சமாதி அடையும் வரையில் காப்பாற்றி வருடம் தவறாது இருபத்தேழு வருடங்கள் ஆதிவாரபுர பேட்டையிலேயே சிவராத்திரி விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார். 1971ஆம் வருடம் திருக்கோணமலை ஸ்ரீஹம்ச கமணாம்பிகா மாதுமை அம்பாள் ஸமேத கோணநாத சுவாமியின் ஆலயமாம் ஸ்ரீ கோணேஸ்வரத்தில் சுவாமி தமது திருப்பாதங்களைப் பதித்தார். காத்திருந்த நமக்கு சுவாமி காட்சி தந்தார். மேடையில் அமர்ந்தார். அனைவரையும் ஒரு மணி நேரம் கண்களைத் திறக்காது மூடிக் கொண்டு அமரும் படி சுவாமியின் திரு அணுக்கத் தொண்டர்கள் வாய்மொழி பகர்ந்தனர். டோரூன் மகராணியும் மேடையில் காட்சி தந்தார்.

நாம் அனைவரும் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தோம். நானும் கண்களைத் திறக்கவில்லை. யாரே ஒருவர் என்னைத் தீண்டினார். எனது இரு விழிகளுக்கும் நடுவில் நெற்றிக் கண் என்று சொல்லும் இடத்தில் ஸ்பரிசம் பட்டது. அதுவே தியான தீட்சை. இவ் வண்ணம் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் அதே இடம் அதே நேரம் நெற்றிக் கண்ணில் ஒரு பெருவிரலினால் யாரோ ஒருவரினது தியான ஸ்பரிசம்

யார் செய்தார்கள்? என்ன நடந்தது? நான் அறியவில்லை. தியான குருவாய் தியான நிலை உணர்த்திய சிவபால யோகியை எனது தியான குருவாகக் கருதுகிறேன்.

தொடர்ந்து மூன்று நாளும் நானும் எனது மனைவியும் மட்டுமல்லாது, எனது மனைவியின் கருவில் அன்று வளர்ந்து கொண்டிருந்த எமது மூன்றாவது மகனும் கூட ஒரு புதிய அனுபத்தைப் பெற்றிருப்பார். தியானத்தில் தொடர்ந்து மூன்று நாள் சிவபால யோகியர் அமர்ந்த பின், இரண்டொரு தினங்களில் பத்திரகாளி அம்பாளின் கொடியேற்றத்தின் போது கொடியேறிய உடனே “அன்னை புகழ்” பாடினேன். அன்றைய வருஷம் பிரம்ம ஸ்ரீ சண்முகரத்தினக் குருக்களே கொடியேற்றினார். அன்று எனக்கு வயது முப்பத்தாறு.

1995 ஆம் வருடம் துவணாரோகணத்தின் போது மீண்டும் “அன்னை புகழ்” அம்பாள் முன்னிலையில் கொடியேற்றி வீதி வலம் வந்து தமது இருப்பிடம் சேர்ந்த பின் பாடத்தப்பட்டது எனக்கு அன்று வயது அறுபது.

நிறைஞானிகள் துறவிகள் சித்தர்கள் பக்தர்கள் அடியார்கள் சேர்க்கை கிடைப்பது அரிது பெரியார்கள் வாழும் காலத்தில் அவர்கள் இடங்களில் அவர்களோடு வாழுதல் அரிது அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியோரைப் பேணித் தமராகக் கொள்ளல்.

சச்சிதானந்த மாதாஜி

சச்சிதானந்த மாதா திருக்கோணமலை
நந்த தவச்செல்வி

திருக்கோணமலையில் சுவாமி சிவானந்தாவின் அதிர்வலைகள் நிலவுவதாய் இருந்தால் அது சச்சிதானந்த மாதா என்றும் ஓர் மாதரசி துறவு நிலை கொண்டதால் மட்டுமே. அதனால் அம்மையார் சச்சிதானந்த மாதாவைத் திருக்கோணமலை தந்த தவச்செல்வி என்பதில் திருக்கோணமலை மக்கள் அனைவரும் பெருமைப்பட வேண்டும்.

ஆண்டு 1952 ஏப்ரல் சச்சிதானந்த மாதா சுவாமி சச்சிதானந்தாவுடன் இமய ஜோதி ஜோகிராஜ் சிவானந்த மகரிஷியிடம் தீட்சை பெற்று விரஜ்ஜ சந்நியாசினியாக திருக்கோணமலை மண்ணில் மீண்டும் கால்பதித்தார்.

செல்வநாயகி நாகரெத்தினம்பிள்ளை திருக்கோணமலையை விட்டுச் சென்றபோது ஓர் ஆசிரியை.

இமயம் விட்டு திருக்கோணமலை திரும்பும்போது “சுவாமி சிவானந்த சச்சிதானந்த சரஸ்வதியாக” வந்தார். தம் சொத்தனைத் தையும் தபோவனமைப்பதற்கும் அனாதைச் சிறுவர்களைப் பேணிப் பராமரிப்பதற்கும் செலவிட்டு சிவானந்த தபோவனத்தை உப்பு வெளியில் அமைத்தார்.

தபோவனத்தின் வளர்ச்சியில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தார். சண்டிஹோமம் தபோவனத்தில் தவறாது வேத விற்பன்னர்கள் பிராமணர்களால் வருடந் தவறாது சிலகாலம் நடைபெற்றது.

சண்டிஹோமம் மட்டுமல்லாது ருத்ரஜபம், ஏகாதச ருத்ர ஜபம், சதாருத்ரஜபம் உட்பட ருத்ர ஹோமங்களும் நடைபெறுவதுண்டு.

தபோவனத்தில் வாழ்ந்து வந்த சிறார்கட்கு நல்லொழுக்கத்தை மிகவும் கண்டிப்புடன் பயிற்றுவதில் மாதாஜிக்கு நிகர் மாதாஜியே. மாதாஜி மிகவும் கண்டிப்பானவர். கடமை தவறவும் மாட்டார். மற்றவர்கள் கடமையைத் தட்டிக்கழிப்பதைப் பார்த்திருக்கவும் மாட்டார்.

“பகவான் வேத” வேதநூல்கள் நான்கின் தொகுப்பு பம்பாய் சதூர்வேதி சமாஜம் இதனை வெளியிட்டது.

வேதத்தை யாரும் எழுதி வைப்பதில்லை அது எழுதாமறை. வேதத்தை யாரும் செய்து வைக்கவில்லை. அது ‘அபௌருஷேயம்’

வேத ரிஷிகள் வேத மந்திரங்களின் கர்த்தாக்கள் அல்லர் அவர்கள் “மந்திர திருஷ்டாக்கள்” மந்திரத்தைத் தரிசித்தவர்கள்.

தியான நிலை கைசுடி தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் போதே வேத மந்திர தர்சனம் கிடைக்கப் பெற்றார்கள் வேத ரிஷிகள்.

ஒவ்வொரு வேதத்தையும் தரிசித்த ரிஷியொருவர் ஒவ்வொருவேத மந்திரத்திற்கும் உண்டு ஒவ்வொரு வேத மந்திரத்திற்கும் அதற்குரிய சந்தஸ் உண்டு. ஒவ்வொரு வேத மந்திரத்திற்கும் ஒவ்வொரு தேவதை உண்டு.

குறிப்பிட்ட தேவதையின் அருளைப் பெறுவதற்கு அதற்கு உரிய மந்திரத்தை ரிஷியின் நாமத்தை ஸமரித்து தலையிலும் சந்தஸ்சைக்ஷுறி வாயிலும் தேவதையை நினைத்து நெஞ்சிலும் நியாசம் செய்து ஜெபத்தினைத் தொடங்குவர்.

ரிஷியைத் தெரியாதவிடத்து பிரம்மாரிஷி என்றும் சந்தஸ் தெரியாதவிடத்து காயத்திரி சந்தஸ் என்றும் ஶுநி நியாசத்தைத் தொடர்ந்து ஜெபம் செய்யலாம்.

பகவன் வேதத்தை ஆச்சார்யர் கிருபாளினி திருக்கோணமலைக்கு கொண்டு வந்தபோது அவர் ஆற்றிய பிரசங்கங்களை மொழிபெயர்க்கும் வாய்ப்பு எமக்குக் கிடைத்தது.

தபோவனத்தில் அவர் தங்கியிருந்த காலத்தில் அவரிடம் பல விடயங்களைக் கேட்டறியக்கூடிய வாய்ப்பும் பழகக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் எனக்கு கிடைத்தது.

மாதாஜி கண்டிப்புள்ளவரானாலும் இரக்ககுணம் நிறையப்பெற்ற பெருமாட்டி.

ஒரு சமயம் நான் மாதாஜியுடன் இருந்தேன். அப்போது ஒரு பெரும்பான்மை சமூகத்தைச் சேர்ந்த அன்பர் தமது குழந்தையை தூக்கிக் கொண்டுவந்தார். குழந்தைக்கு காதுவலி ஒரே காதைக்காட்டி அழுகிறாள் என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் மாதாஜி துடித்துப் போனார். என்னுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததை நிறுத்திவிட்டு தமது அறைக்குள் சென்றார். இரண்டொரு விநாடிகளில் அவர் திரும்பி வந்தார்.

அவரது கையில் சிறு போத்தல் இருந்தது. அவர் பெரும்பான்மைச் சமூக அன்பரிடம் சரளமாக சிங்களத்தில் பேசினார். “இந்த எண்ணையை சிறிதளவு குடு காட்டி காதுக்குள் விடவும்” என்றார். அன்பர் சென்றதும் எம் சம்பாஷனை தொடர்ந்தது.

“மகனே பசிக்கு உணவும் நோய்க்கு மருந்தும் கல்வி புகட்டுவதும், அனாதைச் சிறாரை ஆதரிப்பதும் தர்மங்களுள் சிறந்த தர்மம்” என்றார்.

தபோவனத்தில் இலவச வைத்தியசாலை ஆரம்பமாகியது. அரும்பெரும் தொண்டாற்றியது அக்காலகட்டத்தில் தபோவனம் அமைந்திருந்த பகுதியில் வைத்திய வசதிகள் குறைவு.

தபோவனத்தில் சிவலிங்கம் ஒன்றும் அம்பாளும் ஹாலில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு ஆராதனை நிகழ்ந்து வந்தது.

திருக்கோணமலை திவ்விய வேதத்திரம். தெட்சண கைலாசம் விபிஷணனுக்கு சிவபெருமானார் அனுக்கிரகித்துக் கொடுத்த லிங்கங்கள் நவகோடி.

நவகோடி லிங்கங்களில் ஒருகோடி லிங்கம் திருக்கோணமலையிலே பிரதிஷ்டை பண்ணப்பட்டுள்ளது. இரண்டு கோடி லிங்கம் கன்னியாவிலும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளது. இது கர்ணபரம்பரைக் கதை செவி வழிச்செய்தி.

திருமங்கலாய் அருகே. ஒரு சிவன் கோயில் அழிபாடுகளுடன் காணப்பட்டது. திருமங்கலாய் சிவலிங்கமும் அம்பாளும் நந்தியுடன் வெருகல் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோவிலின் பின்பக்கத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தது. அச்சிவலிங்கம், அம்பாள், நந்தி இவற்றை நான் தரிசித்துள்ளேன்.

திருக்கோணமலை நீதி மன்றத்தில் நான் வேலை பார்த்த ஒரு சமயம் “திருமங்கலாய்” என்று பொறிக்கப்பட்ட கோவில் மணி மிகவும் பெரியது. ஏதோ ஒரு வழக்கு சம்பந்தமாக வந்ததை நான் பார்வையிட்டுள்ளேன்.

சாமிமலை என்று தம்பலகமத்திலுள்ள ஒரு மலைச் சாரலிலிருந்து ஒரு “நந்தி” தம்பலகமம் கோணேசர் ஆலயத்தினுள் தனியாகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளது.

கன்னியா வெந்நீருற்றை அடுத்திருக்கும் “நந்தனார் கோவிலில்” பல அழிபாடுகளையும் நான் எனது பாடசாலைப் பருவத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஆயிரம் விஷ்ணு ஆலயங்கள் அமைந்திருக்கும் இடத்தில் நூறு சிவன்கோவில்களும், நூறு சிவன்கோவில்கள் இருக்குமிடத்தில் ஒரு சனீஸ்வரன் கோவிலும் அமைந்திருக்கும் என்பது நாம் அறிந்த உண்மை.

உலகிலேயே சனீஸ்வரனுக்கு இரு தனிக்கோவில்களே அமைந்துள்ளன.

இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டில் திருநள்ளாற்றிலும் இலங்கையில் திருக்கோணமலையிலுமே.

திருக்கோணமலை சனீஸ்வரன் கோவில் விசேஷமானது. கிருஷ்ணன் கோவிலுக்கு முன் அமைந்துள்ள ஒரு தனிச் சிறப்பு. தீர்த்தக் கடற்கரையை அண்டி அமைந்துள்ளது அதிவிசேஷம்

தீர்த்தக் கடற்கரை என்று கூறும்போது உங்களுக்கு, இது என்ன புதுக்கதை என்றுதான் தோன்றும்.

திருக்கோணமலை விஸ்வநாத சிவனார் முன்பு தீர்த்தமாடச் செல்வது சின்னக்கந்தளாய் என்று கூறுகின்ற திருக்கோணமலை புகையிரத நிலையத்துக்கு அண்மையில் உள்ள "இந்து மக்களின் சுடுகாட்டு"க்கு அருகே அமைந்திருக்கும் கடற்கரையிலேதான்.

1890களுக்கு முற்பட்ட ஒரு காலத்தில் திருக்கோணமலை விஸ்வநாத சிவன் தமது தீர்த்தக்கரைக்கு சின்னக்கந்தளாய்க்கு(கண்தழை) கடற்கரைக்குச் சென்றிருக்கிறார்.

தீர்த்தோற்சவம் சிறப்புற நடைபெறுகிறது. திருக்கோணமலை வாழ் சைவப்பெருமக்கள் பலரும் சுவாமியுடன் தீர்த்தமாடக் கடலில் இறங்கி விட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில் கடல்கொந்தளிக்கத் தொடங்கி விட்டது. கடல் அலைகள் பலபேரை இழுத்துச் சென்றுவிட்டது. கடலிற்குப் பலியானோர் பலர்.

1944ஆம் ஆண்டளவில் இச்சம்பவத்தைப் பற்றி திருக்கோணமலை குமாரசாமியரோ அல்லது அவரது தம்பி குமாரசாமியரோ எனது தந்தையுடன் ஒருநாள் இரவு அளவாளாவியதைக் கேட்டேன்.

“சந்திரசேகரம் நான் இன்று உம்முடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு காரணம் உமது அப்பா செகநாதர்தான். சிவன்கோவில் தீர்த்தத்தின் போது எமது தந்தையாரைக் கடல் இழுத்துச்செல்லும் போது நீந்திச்சென்று அவரைக் காப்பாற்றிக் கரைசேர்த்தார்” என்றார். எனது தந்தை சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தார்.

“ எனது அம்மா இதுபற்றிக் கூறியுள்ளார். கடற்கரைக்குச் சுவாமி தீர்த்தமாடச் சென்றபோது கடலலைகள் பலபேரை இழுத்துச் சென்றதால் இரண்டு மூன்று தடவை கடல் இழுத்துச் சென்ற இரண்டு மூன்று பேரை அப்பா காப்பாற்றிக் கரைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டாராம். மீண்டும் அவர் கடலில் நீந்திச்சென்று மற்றும் சிலரைக் காப்பாற்ற எண்ணி கடலில் இறங்க எத்தனிக்கையில் அவரது கொடுக்கை அம்மா இழுத்துப் பிடித்து போகவேண்டாமென்று தடுத்து விட்டாராம்” என்று கூறிமுடித்தார்.

சிவபெருமான் கடற்கரை சென்று தீர்த்தமாடுவது அத்தோடு நின்றுவிட்டது. பத்திரகாளி அம்பாள் இன்றும் டிச்பே கடற்கரை சென்று தீர்த்தமாடுவதும், வில்லூன்றிக் கந்தசாமியார் முடமாண்டான் Bay of Sandycy சென்று நீராடுவதும் யாவரும் அறிந்ததே.

சனீஸ்வரன் கோவிலில் புரட்டாதிச் சனி வாரரந்தோறும், காக்கை வாகனத்தில் சனீஸ்வரன் வலம் வருவதும் கருப்புச்சீலையிலும் வெள்ளைச்சீலையிலும் எள்ளுப் பொட்டலம் கட்டி நல்லெண்ணெய் விட்டு எரிப்பது இங்கு விசேஷம்.

எள்ளுப் பொட்டலம் சனீஸ்வரனுக்கு எரித்தபின் மிளகுப்பொட்டலம் கிருஷ்ணன் கோவிலில் எரிப்பதும் விசேஷம்.

ஒரு சமயம் ஒரு பெரியார் திருக்கோணமலை வந்ததாகவும் உடல் உபாதை காரணமாகச் சிறுநீர் கழிப்பதற்கு முற்பட்ட போது அடிக்கொரு லிங்கம் தெட்சண கைலாச பூமியில் நிலத்தினுள் இருப்பதைக் கண்டதாகவும் அவர் தொலைவில் உள்ள சாம்பல்தீவு சென்றுதான் தமது உபாதையைக் தீர்த்துக் கொண்டதாகவும் கூறுவர்.

திருக்கோணமலை மண்ணில் செருப்பு படக்கூடாது என்று பாதரசைகள் போடாமல் இந்தப்பூமியில் வாழ்ந்தவர்கள் பலபேர் உண்டு.

ஒரு சமயம் மாதாஜி சுகயீனமுற்றார். அவருக்கு உறக்கம் வருவது குறைவு அவர் நித்திரை விழித்தார். அப்போது ஒரு சமயம் ஒரு ஜடாதாரி தலைமுடியை மேலே முடிந்த நிலை கையில் ஓர் ஆயுதத்துடன் தபோவன பிரார்த்தனை மண்டபம் வழியாக விரைந்து சென்றதாகக் குறிப்பிட்டார். “அவர் ஒரு ருத்திரர்” என்று எனக்குக் கூறினார். நான் இறந்தாலும் தபோவனத்தின் பணிகளைத் தொடர்வதற்கு விரைந்து வந்துவிடுவேன். மீண்டும் இந்தப் பூமியில் இந்த இடத்தில் தபோவனத்தில் எனது பணி தொடரும் என்று ஆணித்தரமாக எனக்கு எடுத்துரைத்தார்.

மாதாஜியின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தவர்கள் ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர்களாக இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சமுதாயப் பணிக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து தனது இறுதி மூச்சு அடங்கும் வரை பற்பல தொண்டு செய்து பணியாற்றிய ‘சச்சிதானந்த மாதாஜி அவர்களை உலகிற்கு ஈந்தெடுத்தளித்த திருக்கோணமலை வாழ் மக்கள் அனைவரும் ஜாதி, மத, இன பேதமின்றி அன்னவரை என்றும் மறவாது அன்புடன் எமது மனதிலிருத்தி நினைவு கூருவோம்.

காந்தி ஆசிரியர் பொ. கந்தையா

“ஆனந்தம், ஆனந்தம்” வாயிலிருந்து மட்டும் உதிர்ந்து வரும் சொல்லுமட்டும் அல்ல “ஆனந்தம்” “ஆனந்தம்” அண்ணல் காந்தியின் அருந்தவச் சீடர் மாதகல் தந்த மாபெரும் மேதை திருக்கோணமலை தனக்கெனத் தத்தெடுத்துக் கொண்ட அரும்பெரும் பணியாளர் கர்மயோகி, அயராது உழைக்கும் பெருந்தொண்டர். காந்தி ஐயாவின் ஆழ்ந்த உள்ளத்திலிருந்து உண்மையாய் வெளிவரும் வாய்மைச் சொல்.

“ஆனந்தம், ஆனந்தம்” என்று அவர் சொல்லும்போது அவருக்கும்ட்டுமல்ல, அவர் யாரைப் பார்த்து “ஆனந்தம், ஆனந்தம்” என்று சொல்கிறாரோ அவர்கள் எல்லோருக்குமே அது ஆனந்தமே. அல்லல் நிறைந்த உலகம், அமைதி இல்லை, மனதில் சந்தோஷமில்லை, அன்பில்லை. இத்தனைக்குள்ளும் இருப்பது ஒன்றுண்டு அதுதான் ஆனந்தம்.

ஆனந்தமாயிருந்து ஆனந்தத்தை பரப்பி மற்றவர்களை ஆனந்தப்பட வைக்கும் காந்தி ஐயா ஒரு ஆனந்த புருஷர். உயரம் சற்றே குறைவு, குள்ளமானவரல்ல, இடுப்பில் கதர் வேட்டி, தூய வெள்ளை நிறம் உள்ளத் தூய்மையை எடுத்துக்காட்டும் தேகத்தைப் போர்த்திடும் மற்றுமோர் கதர்த்துண்டு, என்றும் எல்லோரிடமும் சமாதானம், சமாதானம் என்று பறைசாற்றும் வெள்ளைக் கொடி போன்றது.

கையிலொரு ஓலைப்பை, பையிலிருப்பது சில சிறிய புத்தகங்கள். அச்சிடப்பட்ட சில சில “அறிவித்தல்” துண்டுகள் மற்றக்கையில் ஒரு குடை. கால்கள் வெறுங்கால்கள், செருப்பு

இல்லை பாதரட்சை அணிவதில்லை. தெட்சண கைலாசம் திருக்கோணமலையில் மட்டுமல்ல எங்குதான் சென்றாலும் அங்கும் அணிவதில்லை. களைநிறைந்த பொலிவான முகம், நீண்ட மயிர். காலை, மதியம், மாலை, இரவு என்றில்லை. சூரியன் உதிப்பான், மறைவான் அவனுக்குக் கூட ஒரு நேரகுசிகை உண்டு. காந்தி ஐயாவிற்கு அது கிடையாது. இராப்பகலாக நடப்பார். கால் ஓய்ந்து விடும் அவர் ஓயமாட்டார். நாம், படுத்துக்கொண்டு உறங்குவோரை பார்த்திருக்கிறோம். இருந்துகொண்டு உறங்குவோரையும் பார்த்திருக்கின்றோம், இருந்து கொண்டு உறங்குவோரையும் கண்டிருக்கிறோம். நின்றுகொண்டு உறங்குவோரும் உண்டு. சாயத்தில் பிரயாணம் செய்யும் இரவு பஸ் பிரயாணிகள் (பஸ்ஸில் கைப்பிடியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றபடி உறங்குவோரும் உண்டு) ஐயா நடந்துகொண்டே உறங்கிவிடுவார். ஐயா நடந்துகொண்டு செல்வார். தூக்கக் கலக்கம் வந்துவிடும். இளைத்துக் களைத்த உடம்பல்லவா நடந்துகொண்டே உறங்கிவிடுவார். பின் சிறிது நேரத்தில் விழித்துப் பார்க்கும் போது தாம் நின்றபடி தூங்குவதை அறிந்துகொள்வார். ஐயாவே என்னிடம் பலதடவை கூறியுள்ளார். கேட்டுப்பாருங்கள் அவரிடமே. நான் சந்தித்த ஆத்மீகப் பெரியார்களில் இன்றும் நான் சந்திக்கக் கூடியதாக இருப்பது “காந்தி” ஐயா அவர்கள் ஒருவரையே.

1951 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் பரிசுத்த யோவான் கல்லூரியில் (St. John's College) நான் சிரேஷ்ட தராதரப் பிரிவில் இரண்டாம் ஆண்டில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். எனக்காக எனது பெற்றோர் எனது சகோதர சகோதரிகள் அனைவருடனும் கொக்குவில்லில் வாடகைக்கு வீட்டுத்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலம். திருக்கோணமலையிலிருந்து எனது தந்தையார் ஓர் வான் மூலம் எனக்கொரு சைக்கிளை காந்தி மாஸ்டரிடம் அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

அப்பொழுது காந்தி ஐயா அவர்கள் கொக்குவில் இராம கிருஷ்ண சங்க வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அந்த சைக்கிளை பெற்று வருவதற்காக நான் அவரை பாடசாலை வளாகத்தில் சந்தித்தேன். அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஐயா எமது குடும்பத்தில் ஒருவராகவே கருதப்படுகின்றார்.

ஐயாவும் தாமும் எமது குடும்பத்தில் ஒரு அங்கத்தவர்தான் என்று உரிமையுடன் கூறிக் கொள்வார்.

ஆண்டு 1952, திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரியில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஐயா கோணேஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராய் கடமையாற்றியிருந்தார்.

இந்துக் கல்லூரியும் கோணேஸ்வராவும் இராமக் கிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளாக இருந்த போதும் ஒரே வளவில் இரண்டும் முன்னும் பின்னுமாய் இருந்தபோதும் இரண்டும் வெவ்வேறு பாடசாலைகளே. இப்போதிருப்பது போல் கோணேஸ்வரா இந்துக்கல்லூரி என்று ஒரே பாடசாலையாக இருக்கவில்லை நாங்கள் எங்களுக்கு வகுப்பில்லாத ஓய்வுப் பாடவேளையில் (Free periods) “கோணேஸ்வரா” வைச் சேர்ந்த வெற்றிடமாக இருக்கும் வகுப்பறைகளுக்குள் நலைந்து பேர் சேர்ந்திருப்போம். சிலசமயங்களில் காந்தி ஐயா அவர்கள் அந்த அறையில் இருப்பார். அல்லது சிலவேளை நேரம் கழித்து வருவார். அவருக்கும் அது ஓய்வான பாட நேரமாக இருக்கும் போலும் வந்திருக்கும் காந்தி ஐயா மாணவர்களின் கொப்பிகளைச் சரிபிழை பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். இவர் சும்மா இருக்க மாட்டார். எந்த நேரமும் சுறுசுறுப்பாகவே ஏதாவது செய்துகொண்டிருப்பார். திருத்த வேலைகள் இல்லாத போது இவர் எங்கள் பக்கம் தன் கவனத்தைச் செலுத்துவார். ஏதாவது புத்தகம் அவர் பைக்குள் இருக்கும். அதனை தம் கையில் எடுத்து எங்களுக்கு வாசித்துக் காட்டுவார். எங்களுக்காக வாசிப்பார். அப்படி அவர் எங்களுக்காக வாசித்த புத்தகங்களில் ஒன்று ‘புக்கர் வாசிங்டனைப்’ பற்றியது.

புக்கர் வாஷிங்டன் ஒரு சிறந்த அறிஞர் ஆயிரிக்க அமெரிக்கர், நீக்ரோ ஏழை அவரது தமயன் புக்கர் வாசிங்டனை மிகவும் கஷ்டப்பட்டு படிப்பித்தார். உடுப்புக்கள் வாங்க காசிநுப்பதில்லை. சாக்கு வாங்கித் தைத்து உடுத்தால் செலவு குறையும். புக்கர் வாசிங்டனின் அண்ணன் தம்பிக்கு சாக்கில் உடை தைப்பிப்பார். ஆனால் அதைத் தம்பி யாருக்கு உடனே கொடுக்க மாட்டார். சாக்கின் தடிப்பு தம்பியாரின் தேகத்தை பாதிக்குமே தம்பிக்கு உடல் நோகுமே, தம்பிக்கு கடிக்குமே, தம்பிக்கு உடல் எரியுமே

என்றெல்லாம் எண்ணியெண்ணி புதிதாக தைத்த உடுப்பை தாமே அணிந்துகொள்வார். சாக்கின் சொரசொரப்புக் குறைந்து அதனை உடுத்தக்கூடிய நிலை வந்த பின்னரே அந்த சாக்கினால் தைத்த உடுப்பினை தம்பியார் உடுத்திக்கொள்வதற்கு கொடுப்பார்.

காந்தி ஐயா இந்தக் கதையை எங்களுக்கு வாசித்தார். என் சிந்தனை நெடிதோடியது. என்னே புக்கர் வாசிங்டன் மீது அவர் தமயனுக்கு இருந்த அன்பு என்று வியந்தேன். “தானாடாவிட்டாலும் தன் சதையாடுமே” என்ற அன்பு நெகிழ்ச்சியில் சகோதர பாசத்தைப் பார்த்தேன்

ஒரு பெரியாரைப் பற்றி ஏதாவது பத்திரிகையில் செய்திகள் வருமாயின் அது யாருக்காவது பிரயோசனப்படுமே என்று ஐயா அதனை பத்திரமாக கத்தரித்து பக்குவமாகச் சேகரித்து வைத்துவிடுவார்கள். கட்டுரைகள், படங்கள், செய்திகள், ஏதாவது முக்கிய நிகழ்வுகள் எதுவாக இருந்தாலும்சரி ஐயாவின் கண்ணில் இது படுமானால் அது பத்திரப்படுத்தப்பட்டுவிடும். பிறருக்கு எப்போதாவது அது பயன்படும்.

ஐயாவின் வீட்டிற்கு யார் சென்றாலும் “ஆனந்தம், ஆனந்தம் வாருங்கள் ஐயா, இருங்கள்” என்றே உபசரிப்பார். ஐயாவிடம் சந்திக்கச் செல்வோரை கதிரையிலே இருத்திவிடுவார். தாம் கீழேயே உட்கார்ந்திருப்பார். இந்த நிகழ்ச்சியை ஐயாவிடம் வீட்டில் மட்டுமே காணலாம். சந்திக்க வருபவர்க்கு உயர்ந்த இருக்கை அளித்துவிட்டு தாம் கீழேயே தரையிலேயே உட்கார்ந்துவிடுவார்.

ஐயா அறிவு நூல்களை காட்போட் பெட்டியில் வைத்துக்கொண்டு கோவில் உற்சவ காலங்களில் தம் தோளிலே சுமந்துசென்று கோவில் வெளிமண்டபத்திலோ இன்றி கோவில் வீதியிலோ இறக்கிவைத்துப் பரப்பி விற்பது ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சி. சமய நூல்கள் இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் இவையெல்லாம் ஐயாவின் புத்தகப் பெட்டியில் இடம்பெறும். நான் பல நூல்களை ஐயாவிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வேன். எனக்குப் புத்தகம் வாங்குவதில் திருப்தி. ஐயாவிற்கு புத்தகம் விற்பதில் திருப்தி.

1952 - 1953 ஆம் ஆண்டுகளில் ஐயா வியாழக்கிழமைகளில் ஒவ்வொரு வாரமும் தவறாது மௌனவிரதம் அனுஷ்டிப்பார். வாரம் தவறாது ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் உணவு அருந்துவதில்லை. ஐயா வேடிக்கையாக கூறுவதுண்டு நான் இத்தனை வருடங்கள் பேசவில்லை, இத்தனை வருடங்கள் சாப்பிடவில்லை என்று கணக்குப்போட்டுச் சொல்வார்.

“எழுதி வாழாதான் வாழ்க்கை கழுதை புரண்டுகளம்” என்று பழமொழி யைச் செம்மையாகத் திருத்தி அமைத்ததோடமையாது எழுதி வாழும் வாழ்க்கையை தாமே கடைப்பிடித்து மற்றவர்களையும் கணக்கு எழுதி வாழும்படிச் செய்தவரும் ஐயாவே.

இத்தனை வாளி தண்ணீர்தான் குளிப்பதற்கு உபயோகிக்க வேண்டும் என்றும் குளிக்கும் போது நேரத்தை மட்டுமல்லாது தண்ணீர் வாளிகளின் எணிக்கைகளையும் நிர்ணயித்து வாழ்ந்தவர்.

ஒருசமயம் இவர் வீட்டிற்கு காலை பத்து மணிக்குச் சென்றேன். ஐயா சரியாக பத்து மணிக்கு புறப்பட்டுவிடுவார். தமது வழக்கமான வேலைகளை நடந்து பயணப்பட்டுச் செய்வதற்கு ஐயாவை பத்து மணிக்கு முன் சந்தித்தால் தான் வீட்டில் சந்திக்க முடியும். மதியச் சாப்பாட்டிற்கு இரண்டு மணிக்கோ அதிலும் பிந்தியோ வருவதுமுண்டு. சிலசமயங்களில் மதிய போசனம் ஐந்துமணி, ஐந்தரையும் ஆகிவிடும். விரைந்து சென்றேன் ஐயாவைப் பார்ப்பதற்கு, சைக்கிளில் தான். ஐயா தூய வெண்கதர் வேட்டி உடுத்துக்கொண்டு, கதர்த் துண்டால் போர்த்துக் கொண்டு புறப்படுவதற்கு யாரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் இருந்தார்.

“ஐயா, புறப்படவில்லையா? நீங்கள் போய்விடுவீர்கள், நான் உங்களை சந்திக்க முடியாமல் போய்விடுமோ என்று நினைத்தேன்” என்றேன். ஐயா சொன்னார் “நான் போயிருக்க வேண்டும் பெரியவர் உறங்குகிறார் அவரின் தூக்கத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது” என்று கூறிச் சிரித்தார். “யாரையா பெரியவர்” என்று கேட்டேன். “அதோ பாருங்கள்” என்று சுட்டிக்காட்டினார். பார்த்தேன் மேசையின் அருகே

ஒரு சிறிய கபோட் இருந்தது. ஒரு பெரிய வெள்ளை நிறப் பூனை கறப்பு மறுக்களோடு கூடியது படுத்து நல்ல நித்திரை.

பூனையை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னை நோக்கி ஐயா சொன்னார்”இரவில் வந்ததும் கூடையையும் குட்டையையும் மேலே வைக்கிறனான் இப்ப போகலாம் என்று புறப்பட பெரியவர் படுத்திருந்ததைக் கண்டுவிட்டேன், நித்திரையை குழப்பக் கூடாது என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதுவும் ஒரு ஜீவனல்லவா. யாருடைய நித்திரையையும் நாம் குழப்பக் கூடாது ஐயா” என்றார். எத்தனை இரக்கமுள்ள ஈரநெஞ்சம். ஜீவ காருண்ணியத்தை அவரிடம் கண்டேன்.

காந்தி ஐயா இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கு இசையாது இருந்தார். ஆனால் விதி அவரை விட்டு விடவில்லை. பொன்னம்பலம் கந்தையா, பொன்னையா இராசநாயகியாரை காந்திய முறைப்படி கல்யாணம் செய்து கொண்டார்.

நான் முன் நினைத்தபடி கல்யாணம் செய்யாது இருப்பது முடியாத காரணத்தால் நான் கல்யாணம் செய்யப்போகிறேன் என்று அறிவித்துக் கல்யாணம் செய்தவர் எங்கள் காந்தி ஐயா 1953ஆம் அறிவித்தல் பிரசுரதுண்டு மூலம் ஆண்டு மே மாதம் 28ஆம் நாள திருகோணமலை திருவள்ளுவர் கழகம் திருக்குறள் மாநாடு நடாத்திய தினத்தில் இந்தியாவில் இருந்து விழாவிடற்கு வருகை தந்திருந்த அத்தனை தமிழ் அறிஞர்கள் முன்னிலையிலும் இத்திருமணம் நிறைவேறியது. கந்தையா ஆசிரியருக்கும் இராசநாயகி ஆசிரியை அம்மையாருக்கும் முருகன் என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் கதிர்காமநாதன் பிறந்தார்.

உப்பு வெளியில் சியாமாளா வைத்திய சாலையில் சுவாமி சைத்தன்னியானந்தா ஒரு துறவியார் உடல் நலமற்று தொடர்ந்து இரு வருடங்கள் அங்கு தங்கி இருந்த காலம் அது. இவ்விரு வருடங்களும் காந்தி ஐயா குடும்பமே சுவாமியை கவனித்து வந்தவர்கள். திருக்கோணமலையிலிருந்து உப்பு வெளி மூன்று கட்டை தொலைவில் உள்ளது. மதிய உணவுடன் காந்தி ஐயா

கால்நடையாகப் புறப்படுவார். சுவாமி உணவருந்தியதும் தம் இல்லத்திற்கு திரும்புவார்.

பின்னரம் இரண்டரை மூன்று மணியாகும் போது மூவரையும் கொண்ட காந்தி ஐயா குடும்பம் உப்பு வெளிக்குத் திரு உலாப் புறப்பட்டு விடும். சிவந்த சைக்கிள் சிவப்பு உடை அணிந்த இரண்டரை வயது முருகனும் உடன் புறப்பட்டு விடுவார். விளையாட்டுப் பிள்ளைதானே.

முருகனுக்கு சிவப்பு நிறமென்றால் மிகவும் விருப்பம். சிவத்த பஸ் வரும், முருகன் சிவத்த சைக்கிளை விட்டு விட்டு சிவப்பு பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு ஆயத்தமாவார் காந்தி ஐயா கையை நீட்டி பஸ்ஸை மறிப்பார். பஸ் நின்றுவிடும். பஸ் ஓட்டுனர், நடத்துனருடன் அவர்களுடன் ஐயா ஏதோ கதைத்துவிட்டு மனைவி சகிதம் சிவத்த சட்டை போட்ட மகனை சிவத்த சைக்கிளுடன் சிவத்த பஸ்ஸில் ஏற்றி சியாமளா வைத்திய சாலைக்கு கூட்டிச் சென்றுவிடுவார். ஒரு சமயம் நான் தபோவனத்திலிருந்து திரும்பும் போது சியாமளா வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த. காந்தி ஐயா குடும்பத்தினரை வழியில் கண்டேன். காந்தி ஐயா குடும்பத்தினருடன் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தேன். நன்றாக இருட்டி விட்டது. காந்தி ஐயா குடும்பத்தினருக்கு இதுவே நித்திய சூசிகை.

சைதன்யா சுவாமி ஒரு இராமகிருஷ்ண மடத்து சுவாமி நோயுற்று சக்கர வண்டியிலிலே (Wheel chair) தான் வைத்தியசாலையில் வலம் வருவார். ஒருநாள் நானும் சிலரைச் சென்று வைத்தியசாலையில் சந்தித்தேன். பல உபநிஷத்துக்களை தமிழில் மொழி பெயர்த்து அச்சடித்து விற்பனையாக விநியோகித்தவர். மாணடுக்கிய, கட, கேன, பிருகுதாரண்ணிய, ஈசான முதலியன அவற்றுள் சில.

ஐயாவின் பணி பெரும் பணி. அந்நாளில் திருக்கேதீசுவரத்திற்கு கொடியேற்ற வைபவம் நடைபெறுவதற்கு முதலநாள் திருகோணமலை கேணைஸ்வரத்தில் அமைந்துள்ள பாபநாச சனையிலிந்து தீர்த்தமெடுத்துச் சென்று

கேதீஸ்வரத்திலிருக்கும் பாலாவி தீர்த்தத்தில் சுவாமி தீர்த்த மாடுவதற்கு முன்பதாகவே “கோயிலும் சுனையும் கடலுடன் சேர்ந்த கோணமாமலையாருடைய பாபநாச சுனையின் தீர்த்தம் திருக்கேதீஸ்வர நாதருக்கு அபிஷேகமா கிவிடும்.

வைவவத்தில் பலரையும் ஒன்று சேர்த்து ஒருங்கிணைத்து பஸ் ஒழுங்கு செய்து செல்லும் யாத்திரிகர்கட்குத் தலைமை தாங்கித் திருக்கோணமலையிலிருந்து திருக்கேதீஸ்வரத்திற்கு ஒரு முறையல்ல பலமுறைகள் அழைத்துச் சென்றவர் எங்கள் காந்தி ஐயா. ஒருமுறை யாத்தி ரீகர்களுடன் திருக்கேதீஸ்வரம் நோக்கி பஸ்புறப்பட்டுச் சென்றது. யாத்திரிகர்கள் அனைவரும் களைத்து போய் பாதித்தாக்கமும் விழிப்புமாய் இருக்கின்றார்கள். ஐயாவிற்கு உடல் நிலை நன்றாக இல்லை மிகவும் அவதி உறுகின்றார். பஸ் மன்னாரைத் தாண்டிச் செல்கின்றது. உடல் உபாதை மோசம் ஆகின்றது. வைத்திய சாலையில் பஸ் தரிக்கப்படுகிறது. ஐயாவிற்கு வைத்தியம் செய்து சுகப்படுத்திய பின்னரே பிரயாணம் தொடருகிறது.

கதிர்காமத்தலத்திற்கு பாத யாத்திரை குடும்பத்துடன் செய்ததோடல்லாமல் திருக்கோணமலை வாழ் சில சைவத் தமிழ் மக்களையும் தன்னோடழைத்துச் சென்ற பெருமைக்குரியவர் எங்கள் காந்தி ஐயா. முருகனுக்கு முன்று வயதுக்குள் தான் இருக்கும். அவருக்கு ஒரு தனிவண்டி, பெட்டி வண்டி, உறுதியான பலகைப் பெட்டியால் அமைந்த வண்டி. நான்கு சிறு சக்கரங்கள் பொருத்தப்பட்ட அழகான சிறுவண்டி காடுமேடு பள்ளம் திட்டி பாதையிலும் கூடப் பக்குவமாகத்தமது மகன் முருகனை இருத்தி காந்தி ஐயா வண்டியினை இழுத்துச் செல்லும் காட்சி ஆனந்தக் காட்சியாகும். திருமலையிலிருந்து பாணமவரையுமே நடைப்பயணம் பின் பஸ்ஸில் பிரயாணப்பட்டனர்.

ஒருமுறை காந்தி ஐயாவிற்கு அறுவைச்சிகிச்சைக்காக யாழ்ப்பாணத்தில் பிலிப்பஸ் நேர்சிங்ஹோயில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவர் மனைவி இராசநாயகி அக்காவும் மகன் முருகனும் வந்திருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் நாங்கள் வட்டுக்கோட்டையில் ஈஸ்வரி மஹால் என்ற இல்லத்தில் சங்கரத்தையில் தங்கியிருந்தோம். ஐயாவிடம் இருந்து யார் மூலமோ தான் வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளதாக சேதி வந்தது

நானும் என் மனைவியும் உடனே புறப்பட்டோம். பிலிப்ஸ் நேர்சிங்ஹோமிற்கு மைத்துனர் வரதசுந்தரம் அச்சமயம் சங்கு வேலியிலிருந்தார் அவருக்கு காந்தி ஐயாபற்றிய அவரது அறுவைச்சிகிச்சைச் செய்தியைச் சொல்லி அனுப்பினோம். நர்சிங்ஹோமிற்குச் சென்று ஐயாவுடன் சிலபல நிமிடங்களே கதைத்துக்கொண்டிருந்திருப்போம். மைத்துனர் வரதசுந்தரம் அவரது மனைவி வில்வராணி சகிதம் வைத்தியசாலைவந்தடைந்தார். நோயுற்று அந்த வேதனையைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்த ஐயாவிற்கு நாம் அனைவரும் அங்கு சென்றிருந்தது. பெரு மகிழ்ச்சி அளித்தது. ஐயா வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“திருக்கோணமலையிலிருந்து வந்தானான் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு இரண்டு மணித்தியாலங்கூட ஆகவில்லை. நீங்கள் எல்லோரும் வந்து விட்டீர்களே ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்றார். ஐயா உடல் நிலை தேறி சில பல வாரங்கள் சென்றது ஐயாவின் குடும்பம் எமது அன்பு வேண்டுகோட்கு இணங்க எங்களுடன் வட்டுக்கோட்டையில் ஓர் இரு வாரங்கள் தங்கியிருந்த காலம் எமது வாழ்வின் பொற்காலம். ஐயாவுடன் கதைத்துக்கொண்டிருப்பது கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் செய்வது அக்காவின் இலக்கிய இலக்கணப் போதனைகள் முருகன் கதை பேச்சுக்கள் அத்தனையும் இன்று நினைக்கும் போதும் இனிக்கின்றது. சங்கரத்தைப் பத்திரகாளி அம்பாள் கோவிலுக்கு ஐயா குடும்பத்தினரை அழைத்துச்சென்றேன். சங்கரத்தைப் பத்திரகாளி உரிமையாளர். அர்ச்சகர் ராதாவிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். இருவரும் மகிழ்ச்சியாக அளவளாவினர். பூஜையின் போது பஞ்சபுராணம் பாடும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது .காந்தி ஐயா அதனைக்கேட்டு வெகுவாகப் பராட்டினார். பத்து சதத்துக்கு அரிசி விற்ற காலமது 1939ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம் ஐயா பாடசாலை ஆசிரியராக பணியாற்ற

ஆரம்பித்த காலமது வவுனியாவில் ஐயா இருபத்துமூன்று மாணவர்களை பொறுப்பேற்க வேண்டி இருந்தது

நாளொன்றுக்கு ஒரு மாணவனுக்கு 04 சதப்படி அரசாங்கம் உதவி செய்ததாக கூறுவார். ஐயா என்னுடன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது நானும் அவருடன் ஆனந்தமாக அமர்ந்திருப்பேன். காந்தி ஐயாவுடன் பழகிய நாட்கள் பல பல அவரிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட உதவிகள் எண்ணில. அவர் மூலமே காந்தி அடிகளின் சத்திய சோதனையை, விநோபாவேயின் கீதைப் பேருரைகளை படித்தறியும் வாய்ப்புப் பெற்றேன்.

இவை இரண்டு நூல்களும் மற்றவர்களும் கட்டாயமாக படிக்க வேண்டிய நூல்கள் காந்தி ஐயா காந்தி சேவா சங்கத்தில் இருந்து அரும்பணி ஆற்றிய ஒரு காந்திய வாதியும் கூட திருக்கோணமலை எமது காலத்தில் இவரைத் தத்தெடுத்தது மாதகல் தந்த மாமேதை காந்தி ஆசிரியர் அவர்கள்!

நமது காந்தி ஆசிரியர் பெரியார் கந்தையா அவர்கள் தமது 94 வது வயதிலும் கூட பொதுத் தொண்டை நிறுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. ராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் சஞ்சிகையை திருக்கோணமலை வாழ் மக்கள் வீடுகளுக்குக் கிடைக்கும் படி செய்கின்றார். தவறாது சக்திய சாயிபாபாவின் பஜமுனியிலும் சிவயோக சமாஜ பஜனைகளிலும் வாரந்தோறும் கலந்து கொள்கின்றார். ஆன்மிக பணிகள் திருக்கோணமலையில் எங்கு நடந்தாலும் அங்கெல்லாம் காந்தி ஐயா காணப்படுகின்றார்.

எந்த நேரம் சென்றாலும் வீட்டில் இவரைத் தேடிவரும் கூட்டம் குறையவில்லை.

தன்வசதி பாராது தளர்வுற்ற மேனியுடனும் நடமாடும் தெய்வமாக இவர் நம் திருக்கோணமலை வாழ் மக்களால் கருதப்படுகின்றார்.

ஞானரதம் - என் நோக்கு

ஞானரத காட்சிகள்

பாரதி பாடலை உலகறியும். பதினொரு வயதுச் சிறுவன், இளம் கவிஞன், எட்டயபுர மன்னன் மகிழ்ந்தான். பாரதி என்று பெயரிட்டான். பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி. பாரதி பாடல்கள் பலவுண்டு. ஆனால் பாரதியை அவனது ஒரு சிறு நூல் கொண்டு காண்பதற்கு ஆசைப்படுகின்றேன்.

ஞானரதம்

ஞானரதம் ஒரு சிறு நூல், கற்பனை நூல் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. பாரதியே கூறுகின்றான் கேளுங்கள். “இந்நூல் நானாக எழுதினதில்லை எல்லாம் நடத்தும் பரமாத்மா ஞான தீரமில்லாத ஏழையேனைக் கொண்டு ஞானரதத்தில் ஏற்றினார். எத்தனையோ வினோதங்களில் இதுவும் ஒன்று. எனவே இதிலுள்ள குற்றங்குறைகளுக்கு நான் பொறுப்பாளியில்லை.”

துக்கமில்லாத பூமி

பாரதிக்கு ஒரே கவலை. கவலையில்லாத பூமிக்கு பாரதி புறப்படுகின்றான். ஞானரதம் ஏறிவிட்டான். ஞானரதத்தை நோக்கி பாரதி கூறுகிறான் “இந்தக் கணமே என்னை துக்கமில்லாத பூமி எங்கே உளதாயினும் அங்கு கொண்டுபோ”.

தகுத்துவிடும் மனம்

“அப்போது மனம் வந்து ரதத்தை தடுத்திக்கொண்டது. அது அத்தனை சுலபமான உலகமன்று. கவலையில்லாமல் மட்டும் இருந்தால் போதுமா? வேறு இன்பங்கள் அனுபவிக்கக் கூடிய இடம் ஏதேனும் தமக்குத் தோன்றவில்லையா? கவலையே இல்லாத இடத்தில் சுகமும் இராது என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. மேலும் மேலும் என்னவோ என்னவோ இன்ன காரணமென்று சொல்ல முடியாது ஆனால் அங்கு போவதில் எனக்கு பிரியமில்லை” என்று கூறிற்று.

மனம் தடுத்தது.

பாரதியின் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். கவலைகளைக் களைவதற்காகப் புறப்பட்ட பாரதி கவலைகளிலிருந்து விடுதலை பெற கவலையே இல்லாத பூமிக்குச் செல்ல ஆசைப்பட்டவன் பாரதி, அவன் மனமே அதைத் தடுக்கிறது.

தான் வேறு மனம் வேறு

இந்தக் கட்டத்தில் பாரதி தான் வேறு மனம் வேறு என்று குறிப்பாகச் சொல்லுகின்றான். நம் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதும் மனமே, விரும்பாதன சிலவற்றைக் கூட நிறைவேற்றுவதும் மனமே.

மனம் நம்மில் ஒரு பகுதி

மனது நம்மில் ஒரு பகுதி. மனம் நாம் என்பதற்கு இல்லை. மனம் வேறு நாம் வேறு. உடல் நமக்கு ஒரு கருவி. மனமும் அதுபோன்றதே. அறிவும் அத்தகையதே. உடல் உள்ளம், அறிவு என்று முப்பரிமாணப்பட்டவர்களே நாம்.

மனதைச் செப்பனிட ஆசை

துன்பத்தால், துயரத்தால் இளைத்தான் பாரதி. உடல் இளைத்து, தளர்ந்தது. மனம் வருந்தியது, கவலைப்பட்டது. மனதைச் செப்பனிடச் சிந்தித்தான் பாரதி. அறிவு மூலம் அதை நாடினான். மனம் தான் இல்லை என்பதை உணர்ந்தவன் பாரதி. தான் வேறு மனம் வேறு என்று தெரிந்திருந்தான் மனம் தன்னில் ஒரு பகுதி என்பதை உணர்ந்திருந்தான்

மனதைச் சாந்தப்படுத்தல்

மனதைச் சாந்தப்படுத்தல் தன் கடன் என்று கருதினான். மனதின் சந்தேஷமே தனது கடமை என்று உணர்ந்தான். அவனது வார்த்தைகள் இவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன.

மனதில் கோபம்

நான் கோபத்துடன், “சீச்சி பேதை மனமே உனக்கு ஓயாமல் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேதனைகளையும் உளைச்சல்களையும் கண்டு இரங்கி நான் உன்னைச் சிறிது நேரம் அமைதி எனும் உலகத்திற்கு கொண்டுபோய் வைத்து திரும்பலாம் என்று உத்தேசித்திருந்தேன். இதற்கு நீயே ஆட்சேபம் சொல்ல வருகிறாயா என்று கண்டித்தேன். மனம் பிணங்குதல் மாறாமல் மறுபடியும் எதிர்த்து நின்றது” பாரதி தொடர்கிறாள்.

மனதில் பற்று

“எனக்கு இந்த மனம் என்ற மோகினி இடத்தில் காதல் அதிகம் உண்டு. ஆதியில் இந்த மோகம் எவ்வாறு உண்டாயிற்று என்பதை இங்கே விளக்க முடியாது. அது இரகசியம். ஆனால் நாளேற நாளேற நான் வேறு இந்த மனம் வேறு என்ற இருவித சிந்தனையை பெரும்பாலும் மறந்துபோகும் வண்ணமாக எனக்கு இந்த மோகினியிடத்தில் பிரேமை மிகுந்துபோய்விட்டது.”

சாந்தியோக தரிசனம்.

“இந்த மனம்படும் பாடுகள் கண்டு பொறுக்காமலே தான் நான் சாந்தியோக தரிசனத்திலே விருப்பங்கொண்டேன்” மனதிற்கு பாரதி இடம் கொடுக்கவில்லை. சாந்தியோக தரிசனத்தை நிறுத்திவிடவில்லை. அடுத்த நிமிடமே உபசாந்தி பூமிக்கு ரதம் வந்து நின்றது.

வை ராக்கியக் கோட்டை

பெரும் கோட்டைச் சுவர் தூரத்திலிருந்தே அதைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. கோட்டை வாயிலை ரதம் அடைந்தது. கதவுகள் தாமே திறந்துவிடுமென பாரதி நினைத்தார்.

விவேகம் ஒரு வாள்

வாயில் திறக்கப்படவில்லை. காவலாளி வழிமறித்தான். அவன் கையொன்றில் ஒரு வாள் விவேகம் என்ற எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மனம் நடுங்கிற்று. வைராக்கியக்

கோட்டையை ஞானரதம் கூட அணுகமுடியவில்லை. காவலாளி கூறினான் “உள்ளே சென்றவர் யாரும் திரும்பியதில்லை, கோட்டைக்குள் நுழைவதாயின் பாரதி மட்டுமே செல்லலாம், மனம் செல்ல முடியாது”.

தீயிற்பட்ட பஞ்சு மனம்

தீயிற்பட்ட பஞ்சுபோல் மனம் எரிந்துவிடும் பாரதி கூறுகிறார் “அப்பால் அந்த மனம் உலகத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கு நீங்கிவிட்டது. மனதிடம் வைத்திருந்த மோகத்தால் அதைக் கொன்றுவிட்டு நான் இன்பமடைவதில் பிரியம் கொள்ளவில்லை”.

இகபோக சுகம்

பாரதியின் மனோநிலையை பாருங்கள். மனம் அழிந்துவிட்டால் இகபோக இன்பம் இல்லாமல் போய்விடும் என்று கருதுகின்றான்.

மயணம் தடைப்பட்டது

இப்பயணம் தடைப்பட்டது. சாந்திலோக தரிசனம் மனம் இருக்கும்வரை கைகூடாது. மனம் அழிந்துவிட்டால் வேறு எந்தலோக தரிசனமும் கிடையாது.

மனதின் அமைதி

மறுநாள் பாரதி மனதையே நாடுகிறான். எங்கு செல்லலாம் என்று மனதையே கேட்கிறான். “துன்பக்கலப்பற்ற இன்பங்கள் நிறைந்திருக்கும் உலகத்திற்குப் போய் வருவோமே” என்றது மனம்.

கந்தர்வ லோகம்

கந்தர்வ லோகத்திற்கு செல்லுகிறான் பாரதி. இன்பத்தில் திளைக்கிறான். சுகானுபவங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இன்பம் காண்பதனைத்தும் இன்பம். இன்பக் காட்சிகள் கேட்பதனைத்தும் இன்பம், இன்னிசை இன்பமாகக் காட்சிகள், கேட்ட இன்னிசை கீதங்கள், கவிதைகள், வார்த்தைகள், ருசித்த, பரிசித்த, நுகர்ந்த அத்தனை இன்பங்களையும் கூற முற்படுகின்றார் பாரதி .

அனுபவமே வாழ்க்கை

இவனது அனுபவம் சுகானுபவம், இன்ப அனுபவம் கண்டு, கேட்டு, உண்டுயிர்த்து நுகர்ந்து தாம் அனுபவித்த அதே இன்பத்தை மக்களுக்கு எடுத்துச்சொல்ல ஆசைப்படுகிறான் பாரதி. அவன் அனுபவமே அது. அதுவே அவனது வாழ்க்கை, எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் இவற்றின் வெளிப்பாடுகள், செயற்பாடுகள் அனைத்தின் தொகுப்புக்களே வாழ்க்கை.

வாழ்க்கை என்பது வெறும் அனுபவங்களே. மற்றவர்கள் எம்மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் நாம் மற்றவர்கள் மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் அதன் பிரதிபலிப்புக்கள், விளைவுகள் இத்தனை சம்பவங்களின் தொகுப்பே வாழ்க்கை.

கந்தர்வலோக அனுபவம் தர்மாச்சாரங்களுக்குப் புறம்பு

பாரதி பயப்படுகிறான். தர்மாச்சாரங்கட்கு தான் கூறப்போகும் அனுபவங்கள் மாறுபடுமே என்று கருதுகிறான்.

பயம் தவிர்க்கப்படுகிறது

பாரதியின் பயம் நீங்குகிறது. மிருகங்களோடொத்தவர்கள் காட்டுமிராண்டிகள் பல தீவுகளிலும் காடுகளிலும் வாழுகிறார்கள். அவர்கள் சுதந்திரமாய் வாழுகிறார்கள். சுதந்திரம் இழந்தவர்கள். இந்திய நாட்டவர்கள் சுதந்திரம் இழந்துவிட்டால் அவர்கள் அடிமைகள். கல்வி இங்கு மங்கிவிட்டது. கவலைகள் கவர்ச்சிகுன்றி விட்டன. கல்வியறிவு வற்றி விட்டது. வீரியம் குன்றிவிட்டது. பயம் முற்றிவிட்டது. சுகம் இழந்தாகிவிட்டது. செல்வம் அழிந்துவிட்டது. அங்கலாய்க்கிறான் பாரதி. மனம் குன்றி மக்கள் காணப்படுகிறார்கள். உடல் சோர்ந்து தென்படுகின்றன, உண்பதற்கு உணவு இல்லை. கண் குழிவிழுந்து காணப்படுகின்றது. இவற்றில் ஆசாரம், தர்மம், குலதர்மம், வர்ணச்சிரமதர்மம் பற்றிச் சிந்திப்பது தவறு எனப்படுகிறது பாரதிக்கு.

எள்ளி நகைபாடுகிறான்

பழமையான ஆச்சார தர்மம் மட்டுமே பேணப்படுகிறது சிரிப்புக்குரிய விஷயம் என்கிறான பாரதியின் சிந்தனை தூண்டப்படுகிறது.

பர்வத குமாரியின் நட்பு

கந்தர்வ உலக நங்கை பர்வத குமாரி அழகு சொல்லும் தரமன்று. அத்தனை அழகின் வடிவமே அவள். பாரதிக்கு அவள் நட்பு கிடைக்கிறது. கந்தர்வலோக வர்ணனை அபாரம், புராணோதிகாசக் கருத்துக்கள் வெளிப்படுகின்றன.

அறிவு- செயற்பாடு அறிபுலன் ஐந்து

மனிதன் ஐம்புலன் வயப்பட்டவனே. அறிபுலன் ஐந்து, செய்புலன் ஐந்து. புலனவகை கருவிகள் காதால் கேட்டறிகின்றான். பரிசுத்தால் உணர்கின்றான். கண்களால் காண்கின்றான். நாக்கால் ருசிக்கின்றான். மூக்கால் மணக்கின்றான். இவை அறிவுலகைந்தின் செயற்பாடு. மனிதன் அறிவது ஐம்புல நுகர்ச்சியால் அந்தக்கரணமாய் விளங்குவன, மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம். மனம் எண்ணத்தில் நிலைகளான சித்தம் எண்ணத்தொகுப்பின் சேகரிப்பு, புத்தி எண்ணத்தின் தன்மையினை உய்த்துணர்ந்து சரிபிழையென்று அறிவது. அகங்காரம் தானே தானாய் தான் அறிந்தவற்றை தனக்குச் சரி என்று பட்டவற்றை எடுத்துரைக்கும் செயற்பாட்டிற்குரிய நிலை

செய்புலன் ஐந்து

அகங்காரம் தலைதுாக்குகிறது. அறிவு சரியென ஒத்துக்கொள்கிறது. சித்தம் தெளிவாக காண்கிறது. மனம் தொழிற்பட ஏவுகிறது. அறிபுலனின் நுண்ணிதாய் செயற்பாட்டில் ஒன்றாய் அமைந்த அந்தக் கரணம் ஏவும் தன்மையால் செயற்புலனாகவும் வடிவெடுக்கிறது. அதுவே ஆசையின் அடிப்படையில் தொழிற்படுகிறது. அறிவின் செயற்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது.

கிரியா ஞான இச்சா சக்திகள்

அகங்காரம் தொழிற்படுகிறது. கிரியாசக்தி வடிவெடுத்து செயற்படுகிறது. அறிவு ஞான சக்தி ஆகிறது. செயற்பாட்டிற்கு துணையாகிறது. ஆசை செயற்பட உறுதுணையாகி இச்சா சக்தியாக பரிணமிக்கிறது.

இவற்றின் வெளிப்பாடு வாக்கு, கால்கள், கைகள், கருவாய் எருவாய் என்ற ஐந்து செய்புலன்களால் செயல்களாக பரிணமிக்கின்றது.

அனுபவ உண்மைகள்

அனுபவ தொகுப்பின் அறிவுப்பதிவு யுகமாய் தலைப்பட்டு, சுருதி, யுக்தி, அனுபவம், பிரத்தியட்சம், அனுமானம் என்ற வகையால் சீர்தூக்கிக் கொள்ளப்படுவதே வாழ்க்கை.

பாரதியின் உள்ளப் பதிவுகள்

பாரதிசூட இவற்றிலிருந்து விடுபட்டான் அல்லன். பழைய கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் அவன் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்தவை. அதனால் அவன் கற்பனையோ தரிசனமோ அவன் அறிந்திருந்தவைகளே. புதிதானவைகள் அல்ல.

சிற்பங்கள் கலைகள்

கந்தர்வ உலக சிற்பங்கள் கவர்ச்சிகரமானவை. சங்கீதக் கலை உயர்ந்தது. நடந்ததைக் கேட்கவேண்டியதில்லை. அதி உன்னத நிலை. பாவப் பிசகு இல்லை. இராகப் பிழை இல்லை. தாளப் பயிற்சிக்குட்பட்டது. பாவ ராக தாள அமைப்பிற்குட்பட்டது. இத்தனையையும் கண்ட பாரதி பாரத நாட்டு பழம்பெரு கலைகள் அழிந்துபடுமே என்று கவலைப்படுகிறான்

இன்பத்தில் திளைத்தல் இன்பமே

இன்பத்தில் திளைத்திருந்தான் பாரதி. திளைக்க திளைக்க அது திகட்டவில்லை. இன்பத்தில் ஈடுபட ஈடுபட இன்பவடிவமே ஆகும் நிலையொன்றை பாரதி கூறாமல் கூறுகின்றான். பந்தாட்டம், மன்மதவிழா, பறவைக்கூத்து, கடற்கரை, அருவி போன்ற பகுதிகள் கற்பனைகள் அல்ல. தத்ரூப தரிசனங்கள்.

விலகியிருக்கும் சிற்ப ரஞ்சனன்

சிறுவர்கள் பந்தாடுகிறார்கள். சித்த ரஞ்சனன் விளையாட்டிற் கலந்துகொள்ளவில்லை. அவன் பர்வத குமாரியின் தம்பி. தனித்து இருக்கின்றான். பந்தாடுகிறான். சிறுவர் மத்தியில் வயதுவந்த ஒரு பெண் ரசீகா ரசீகா மீது சித்திர ரஞ்சனனுக்கு காதல். தெய்வீகக் காதல் பந்தாட்டத்தைப் பார்க்கிறான். சித்த ரஞ்சனன்

கவிதைபுலனாகிறது. கவிதை மூலம் காதல் வெளிப்படுகிறது. பர்வத குமாரி தம்பியை அழைக்கிறாள். பாரதியின் பாடல் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. உலகியற் காதலுக்கு கந்தர்வக் காதல் தோற்றதல்ல என்று நமக்கு எடுத்துணர்த்துகிறான் பாரதி.

மன்மத விழா

மன்மத விழாக்காட்சி கற்பனைக்கு எட்டாதது. மோகம் நிறைந்தது. புனிதம் கொண்டது. எண்ணிறைந்த கூட்டம் யாரும் மோதவில்லை. யாரும் முண்டியடிக்கவில்லை. முண்டியடித்து மோதுதல் நம் நாட்டு வழக்கமல்லவா. இது கந்தர்வ உலகம். வெகு மரியாதையான கூட்டம். பெண்களுடன் ஆடவர்கள் யாரும் மோதவில்லை. வழிவிட்டு விலகுவதற்கு மேலெழுந்து பறந்து இறங்குகிறார்கள். இப்பண்பு பாரதியை கவர்ந்துவிடுகிறது. பாராட்டுகிறான் புலவன். கந்தர்வர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொள்கிறார்கள். இந்த அழகே அழகு. முத்தமிட்டுக் கொள்கிறார்கள். வணக்கம் கூட செலுத்துகிறார்கள். பாரதி பாராட்டுகிறான்.

மன்மத விக்கிரகம்

விழாவில் நாம் காணும் மன்மதனுடைய சிலை நம்மைக் கவர்கிறது சிற்ப சாத்திரத்தை பாராட்டுகிறான பாரதி. பாரத நாட்டில் சிற்பத் தொழில் அழிந்து படுமோ என்று வருந்துகிறான். கந்தர்வ நாட்டிற்கு வந்தும் இந்த கஷ்ட தேசத்தின் ஞாபகம் மாறவில்லையே என்று கதறுகிறான் பாரதி. கந்தர்வலோக தரிசனம் பாரதத்தில் பரிதாப நிலையை நினைவூட்டுகிறது பாரதிக்கு.

பறவைக் கூத்து

பல பல வர்ணஜால மாற்றங்களுடன் பறவைக் கூத்து கந்தர்வர்கள் ஆடுகிறார்கள். இரசிக்கிறான் பாரதி. இரசிக்க வைக்கிறது எம்மையெல்லாம்.

கஸ்தூரி மண்டபம்

கடற்கரையை அடைகிறோம் பலத்த நறுமணம். கஸ்தூரிக் கற்களினாலும் தேவதாரு சந்தன மரத்தினாலும் ஆன மண்டபத்தின் நறுமணம்.

வானும் கடலும்

சந்திர கிரகணங்கள் ஜோதி உயிர் கொடுக்கின்றன. கடலலைகள் வெள்ளை மலர்கள் புஷ்பக் குண்டுகள் போல் தென்படுகின்றன கப்பல்கள். வெள்ளி மேகங்கள் பரந்து கிடப்ப சில அலைகள் போல் மிளிர்வன ஒரு சில சிதறிய பூக்கள் போல் காண்பன சில சந்திரன் மேகங்களின் மத்தியில் காணப்படுகிறான். நட்சத்திரங்கள் வானக்கடலில் வடித்தெழுத்த வைரங்கள் சிதறுண்ட இன்பங்கள், வானப் பொய்கை, மணம் சிறிய வண்டு ஒளித் தேன் குடிக்கிறது. எண்ணிலாத மலர்கள் திசை ஒரு பொருள், ஈசன் அறிவு ஒரு பொருள், ஒன்றில் ஒன்றின் தாக்கம் பொறித்தெழுந்தன சுடற்பொறிகள்.

இன்பத்தில்

இன்பத்தில் திளைக்கின்றான் பாரதி “இத்தனை இன்ப மிகுதியை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை, புலன்கள் திகைத்துப் போய்விட்டன. அறிவு மயங்கி விட்டது. இன்பமாகிய கடலின் அலைகளிலே எனதுயிர் சிறிய நுரை போல எற்றுண்பதாயிற்று. இன்பமாகிய புயற்காற்றிலே எனதுயிர் சிறு துரும்பு போல சுழல்வதாயிற்று. என்ன சுகந்தம், என்ன இசை, என்ன காட்சி. பர்வத குமாரியுடன் நான் ஏதேதோ தொடர்பற்ற மொழிகள் பேச வேணாயினேன். இன்பக் கொடுமைகள் அறிவினை அமிழ்த்திவிடவே நா தனது கடிவாளமிழந்த காட்டுக் குதிரைபோல கண்ட கண்ட இடங்களில் சஞ்சரிப்பதாயிற்று. இன்பம் தெவிட்டிப் போய்விட்டதென்று நான் சொல்லவில்லை. நான் போக்தா (அனுபவிப்பவன்) ஆக இருந்தது போய் அது போக்தாவாக என்னை விழுங்கித் தீர்த்துவிட்டது.

வேதாந்தம்

உயர்ந்த வேதாந்தக் கருத்து தெட்டத் தெளிவாய்க் கூறுகிறான் பாரதி. இன்ப வாரிதியில் திளைக்கும் சுகானுபவம் நான் இன்பத்தில் திளைக்கின்றேன். இன்ப நுகர்ச்சியில் என்னை நான் மறந்து விடுகின்றேன். நான் என்னை இழந்த நலம், இழந்த இடம், இன்பம், இன்ப முதிர்ச்சி வண்டு தேனைப் பருகுகின்றது. இன்பத்தைக் காண்கின்றது. இன்பத்தில் தன்னை மறக்கின்றது. எஞ்சியது இன்பம் மட்டுமே.

“யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறுத்தானாய் நிலைநின்றது தற்பரமே” என்பது அருணகிரியின் அருள்வாக்கு. அதற்கு இது எடுத்துக்காட்டு. எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம் பாரதியின் வார்த்தைகளால் தெளிவுபடுகிறது. பாரதிக்கு ஞானம் பிறந்து விடுகின்றது. “சிலபொழுது கழிந்த பொழுது விழிப்படைந்தேன். சூரியோதய காலம் கடலும் வானும் கூடித்தழுவிய இடத்தில் அவற்றின் கூட்டத்திலே தோன்றிய ஜோதிக் குழந்தை போல பரிதிவட்டம் பிறந்தது. கிழக்குத் திசையின் வானமெங்கும் நெருப்புக் குழம்பு பரந்திருந்தது. தீப்பட்டெரியும் தீவுகள் போல மேகங்கள் காணப்பட்டன. மேகங்களுக்கு மனித புத்தி உண்டென்று நினைக்கின்றேன். தமது இருள் இயற்கையை மாற்றி தம்மை ஒளியுடையனவாகச் செய்யும் சூரியனை இவைகள் அமுக்கிக் கொன்றுவிடப் போகின்றன.

மேகங்கள் மனிதர்களை

மேகங்கள் மனிதருக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றன. நன்றிகெட்ட மேகங்கள் இயல்பான இருள் கொண்டவை. இருள் நீக்கி ஒளிப்பிளம்பாக்கியவன் கதிர்வன். அவனை அமுக்கிக் கொன்றுவிடப்போகின்றன. மனிதர்கள் அத்தகையினரே. இருள் கெட அஞ்ஞானமொழிய ஞானபானுவாக தோன்றிய இயேசு பிரானை சிலுவையில் அறைந்தனர். வாடுகின்றான் பாரதி. வாடி வருந்துகின்றான் அவன். சிலுவையில் அறைந்து கொன்ற யூதரைச் சாடுகின்றான். இயேசு பிரான் சாகவில்லை என்று கூறுகின்றான். அவர் நித்திய ஜீவி என்று கட்டுரைக்கின்றான். அறுதியிட்டு இதனைக் கூறுகின்றான்.

இயேசு நித்திய ஜீவி

“பரஸ்பரம், அன்போடு வாழுங்கள், அன்பே சிவம் என்ற பெரும் தர்மத்தைக் கூறி யூத சாதியரை ஒளிபெறச் செய்ய வேண்டுமென்று நாடிய கிறிஸ்து முனியை – தான் பிறந்ததால் தான் யூத சாதிக் கே ஓர் புகழும் மாண்பும் கொடுத்த கிறிஸ்து முனியை யூத சாதியார் பகைத்துக் கொள்ளவில்லையா? அதாவது கொல்ல முயன்றார்கள். அவர்களால் கொல்ல முடியவில்லை. கிறிஸ்து முனி இன்றுவரை உயிரோடருக்கின்றார். தர்மத்தின் பொருட்டாகவும், மக்கள் மீதுள்ள அன்பின் பொருட்டாகவும் உலகத்தாரின் தூற்றுதல், உலகத்தார்

செய்யும் கொடுமை என்ற சிலுவையில் ஏற்றுண்டு வருந்தும் ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தேயும் கிறிஸ்துவே விளங்குகின்றார்” என்று கூறி முடிக்கையில் பாரதி அழகான கூற்றொன்றை சொல்லுகின்றாள். பூபாளத்தில் ஞான பாநுவின் உதயத்தை பூபாள ராக காயத்திரி பாடி கந்தர்வ மாதர்கள் துதித்தார்கள். “ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் தனித்தனி மதிப்பு.

ஆத்ம சக்தி

ஆதவன் உதயம் அற்புத வர்ணனை. அருவிநீர்க்காட்சி மிகவும் கவருகிறது. நீராடுவோர் நிலை அபாரம். அனைத்தும் அற்புதம்! அற்புதம்! நீராடுகிறார்கள். இஷ்ட தெய்வ வழிபாட்டிற்கு இருவரும் செல்கிறார்கள். மனப்பூர்வமான ஆத்மசக்தியடைய விரும்புவோரும் உண்டு. அவர்கள் வணங்குவது தத்தமது இஷ்ட தெய்வங்களை. தியான உருவிலேயே அவர்கள் வழிபாடு அமையும். இவை பாரதி குறிப்பிடும் கருத்துக்கள். போகத்திற்கும் யோகத்திற்கும் நிறையத் தொடர்பு உண்டென்று பாரதி கூறுகின்றாள்.

சொந்தரியத்தில் சத்தியம்

“கந்தர்வலோகத்திலிருந்து சாந்தி லோகம் வெகு சமீபம் என்று குமாரி சொல்லியதன் பொருள் எனக்குச் சிறிது சிறிதாக விளங்குவதாயிற்று. சௌந்தரியத்தை தாகத்துடன் தேடுவோர்களுக்கு சத்தியமும் அகப்பட்டுவிடும். உண்மையே வனப்பு என்கின்றான் பாரதி.

சித்திர சாலை

சித்திர சாலைக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள். இயற்கை வளம் என்று பாரதி ஏமாறுகிறாள். மதுக்கிண்ணங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. மறுக்கிறாள் பாரதி. “இது மண்ணுலகமில்லை” என்று நினைவூட்டுகிறாள் பர்வதகுமாரி.

மதுவும் வேண்டுமா?

உங்கள் நாட்டுக் காற்றும், ஒளியும், குளிர்ச்சியும், துணைக்கு நீயும் இத்தனை வகைகள் போதாதா? இத்துடன் மது வேறு குடித்தா அறிவு மயங்க வேண்டும்.? என்று பலவாறு பேசுகின்றான் பாரதி,

குமாரி வற்புறுத்துகின்றாள். மதுக்கிண்ணமொன்று வெறுங்கிண்ணமாகின்றது. “இன்பங்களின் நிலை பிறந்தது” என்று கூறுகின்றான். மதுரசம் பருகிவோர் மனநிலை வெளிப்படுகின்றது. கந்தர்வலோக வாழ்க்கை முடிவுக்கு வர வேண்டாமா?

உள்ளக் கிளர்ச்சி அதனால் மறதி

நாட்கள் பல கழிந்தன. குமாரியும் எமது உயிர்த்தோழியாகிவிட்டாள். நான் எக்காலத்தும் கனவிலே கூடக் கண்டிராத உள்ளக் கிளர்ச்சியும் சோர்வு நோய், மனத்தளர்ச்சி, மனத்துயர் என்பவற்றில் முழு மறதியும் ஏற்பட்டன. எனினும் மனம் திருப்தி பெறவில்லை. ஏதோ ஒன்று குறைவாயிருப்பது போலவே தோன்றிற்று.

கைத்துப் போகவில்லை சாதாரணமாகின

“நாளடைவில் கந்தர்வ நாட்டின்பங்கள் கூட கைத்துப் போகவில்லை. ஆனால் சாதாரணமாய்ப் போய்விட்டன. ஆரம்பத்திலிருந்த பரவச நிலைக்கு இடமில்லை”.

கள்ளமனம்

“கடல், நிலா முதலிய இயற்கை அழகுகளிலே எப்போது லயித்தாலும் பரவசம் தோன்றும் எனினும் கள்ளமனம் அவற்றில் நிலைத்திருக்க வல்லமையிலதாகி நின்றது. ஆ! குமாரியிடத்திலே கூட மனம் தொடக்கத்திலே கொண்டவற்றை நெகிழ்த்துவிட்டது”.

மனதிற்கு திருப்தி விளையவில்லையே

“இன்பக்களஞ்சியமாகிய இந்நாட்டிற்கு வந்தும் கூட நமது மனத்திற்கு திருப்தி விளையவில்லையே” என்று ஏங்குகின்றான் பாரதி.

செய்வதையே செய்வதில் திருப்தி

செய்வதையே மீண்டும் மீண்டும் செய்வதில் இக்கந்தர்வர்கட்கு சலிப்பே ஏற்படுவதில்லை என்று பாரதி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

எட்டாம் மாதம் தின்னத் தொடங்கிய சோறு என்பதாம்

ஆண்டில் கைக்கிறதா?

பர்வத குமாரி வந்தாள், பாரதியின் சிந்தனை கலைந்தது. “எட்டாம் மாதத்திலே தின்னத் தொடங்கிய சோற்றை என்பதாம் ஆண்டில் கூடச் சாதாரணமாகக் கருதுகிறான் இல்லை” தொடருகிறாள் பர்வதகுமாரி.

ஏழைகள் அடிமைகள்

“மனிதா! உங்கள் உலகத்திலே வாழுவோர் சோற்றுக்கும், ஆடைக்குமாக பொய் பேசுகிறார்கள், வஞ்சனை செய்கிறார்கள், நடிக்கிறார்கள், ஏமாற்றுகிறார்கள், திருடுகிறார்கள், இம்சைகள் செய்கிறார்கள், கொலை புரிகிறார்கள், உடலை விற்கிறார்கள், அறிவை விற்கிறார்கள், அடிமைகளாகி ஆத்மாவை விற்கிறார்கள். மனிதா உன் உலகத்தில் ஏழைகளாயிருப்போர் பெரும்பாலும் மாணமற்ற அடிமைகள். அவர்கள் அற்ப சுகத்தின் பொருட்டு எதுவேண்டுமாயினும் செய்வார்கள்.

செல்வா திருடர்கள்

“செல்வராயிருப்போரில் பெரும்பாலோர் திருடர்கள். உங்கள் உலகத்தில் எளியோராய் இருப்போர் வெறுத்தற்குரிய நீசகுணமுடையார். வலியோராயிருப்போர் காலால் மிதித்து நசுக்குவதற்குரிய தீக்குணமுடையார். அவர்களெல்லாம் செய்ததை திரும்பத் திரும்ப செய்யாமல் வேறென்ன செய்கிறார்கள்.? உண்டும் உறங்கியும் நடித்தும் சாகிறார்கள்.

சீர்கேடு நிறைந்த உலகம்

குமாரியின் வாக்கு இடித்துரைக்கிறது. உலகத்தின் சீர்கேடு வெளிவருகிறது. செய்வதை திருப்பச் செய்பவர்கள் கந்தர்வர்கள். அவர்கள் இன்பத்தில் திளைக்கிறார்கள். இன்முகம் காட்டுகிறார்கள். உலகத்திலோ பொய், வஞ்சனை, ஏமாற்று, திருட்டு, இம்சை, கொலை, விபச்சாரம், அறிவை விற்பல், அடிமைகளாகி ஆத்மாவையே விற்பல் என்று இதயாதி எத்தனையோ குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகிறாள் பர்வத குமாரி.

செய்ததையே செய்வதில் திருப்தி

உங்கள் உலகத்தில் எல்லோரும் செய்ததையே தான் செய்கிறார்கள் என்கிறாள் பர்வதகுமாரி.

மரணமில்லை பொய்யில்லை

தங்கள் உலகைப் பற்றிக் கூறுகிறாள் குமாரி. அங்கு மரணமில்லை, பொய்யில்லை, தீய நடிப்பு இல்லை. ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டு வேறொன்று பேசும் பழக்கமில்லை. இவ்வாறு கூறும் குமாரி மனித குலத்தின் சிறந்த அம்சத்தையும் குறிப்பிடுகிறாள்.

ஆத்ம தேட்டம்

“ஆத்ம தேட்டத்திற்கு மனிதப் பிறவி மிகவும் சௌகரியமானதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்கிறார் குமாரி. மனித குலத்தின்காப்பாகவும் அதன் பெரும் சிறப்பாகவும் அமையும் குணத்தைக் கூறுகிறாள். திருப்தி எதிலும் ஏற்படாதிருத்தல் என்பதே அக்குணம் இது மனித இயற்கை. புரிய வைக்கிறான் பாரதி.

பரம நிலை கண்டுவிடுகின்றனர்.

உண்மை அறியார் உயிர் துறப்பார். இத்தகையோர் பலராவர். பரம நிலை காண்போரும் சிலருண்டு. சங்கரன், சுகன், சனகன், கிருஷ்ணன், புத்தன், இயேசு இவ்வரிசையில் வந்தவர்கள் யாருமில்லை இந்த உலகில் என்று தன்கருத்தைக் கூறுகின்றான். துறவிபோல் பேசும் குமாரியை பாரதி பார்க்கிறான். வியப்பு வேண்டியதில்லை. இந்த உலகத்தார்க்கு அறிவுத் தெளிவு நிறைய உண்டு. அனுபவ ரீதியாக அமைவது கடினம் என்கிறாள் குமாரி. கந்தர்வ லோக தரிசனம் முற்றுப் பெறுகிறது.

குன்றும் தர்மத்தை வளர்க்க வேண்டும்.

பிராமணன் நான்கு வர்ணத்தர்மத்தையும் அறிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். குன்றும் தர்மம் எதுவோ அதை வளர்க்க வேண்டும்.

எரியும் வீடு

வீடு பற்றி எரிகிறது வீட்டில் உள்ளவர்கள் தத்தமது கடமைகளை செய்துகொண்டிருப்பது நியாயமா? தம் தம் கடமையில் ஈடுபடாது எரியும் வீட்டை அணைக்க வேண்டியதும் அவரது கடமையாகும். தகப்பன் வேலைத்தளத்திற்குச் செல்வதும் மகன் பாடசாலைக்குச் செல்வதும், பெண்கள் பூஞ்சோலை செல்வதும், தாய் கோலில் செல்வதும், வேலைக்காரன் காய், கிழங்கு வாங்கச் செல்வதும், பரிசாரகன் சமையலுக்குத் தண்ணீர் எடுக்கச் செல்வதும் அவரவர்கள் தர்மமே ஆனாலும் வீடு பற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது அனைவரும் தத்தமது தர்மத்தை விட்டுவிட்டு எரியும் வீட்டின் நெருப்பை அணைப்பதே தமது தர்மம் என்று கொள்ள வேண்டும்.

முடிவுரை

மனம் இறந்தால் ஒழிய சாந்தியில்லை

மனம் இறந்தால் சாந்தியுண்டு. இதுவே சாந்திலோக தரிசன உண்மை. பற்றுவைக்கும் மனதிலே பற்றுவைக்கிறான் பாரதி. மனம் இறந்துவிட்டால் சாந்தியுண்டு என்று அறிகிறான். மனதை அழிக்க பாரதி தயாராக இல்லை. சாந்தி உலக சஞ்சாரத்தில் விவேகம் என்ற வாளின் துணை கொண்டு வைராக்கியம் என்னும் கோட்டையை கடந்துவிட்டால் சாந்தி நிலைத்துவிடும் என்ற உண்மையை கூறுகிறான்.

இன்பத்தில் சாந்தி

கந்தர்வலோக சஞ்சாரத்தில் இன்பம், இன்பத்தில் திளைக்கும் மனம், இன்பத்தில் திளைத்து ஓயுமானால் சாந்தி நிலைக்குமா என்று தேடுகின்றான்.

இன்பத்தில் திளைத்து இன்பமே ஆகும் மனம்

இன்பத்தில் திளைத்து இன்பமே ஆனபோதும் ஓய்ந்த நேரம் மனம் மீண்டும் தொழிற்படுகின்றது. இன்பத்திளைப்பின் சலிப்புமில்லை. ஆனால் அதுதான் அனைத்தும் என்பதுமில்லை.

சத்தியலோகதரிசனம்

சத்தியலோக தரிசனம் காணப் புறப்படுகின்றான் பாரதி. சத்தியத்தின் வெளிப்பாடு அனைவருக்கும் ஒத்ததாகத் தெரியவில்லை. தனிமனிதன் தனித்துக் காணப் புறப்படவேண்டியதே சத்திய தரிசனம். மனைவி மக்களுடன் வருவோரும் போவோரும் பிறருடன் வரும் காரணம் பற்றி தம் விருப்பத்திற்குச் செயற்பட முடியாது தவிப்போரும் சத்திய தரிசனத்தையே தரிசிக்க முடியாமல் திண்டாடுவோரும் இவ்வாறு வெவ்வேறு தரத்தினரையும் அவர்தம் சத்தியலோக சஞ்சார தரிசனத்தையும் நமக்கு பாரதி காட்டுகின்றான்.

சத்தியலோக தரிசனம்

இதையடுத்து சத்தியலோகம் செல்கின்றான் பாரதி. ஒளி நிறைந்த பூமி, வானில் சூரியனில்லை. ஆனால் எங்கும் ஒளிமயம்.

திவ்விய வடிவம்

சத்தியலோகத்தின் மத்திய பாகத்தில் ஒரு திவ்விய வடிவம். அது உட்கார்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. அதன் முகத்தில் ஒளிக்கிரணங்கள். அவை பொங்கி வெளிப்படுகின்றன. ஒளித்திரள் வானத்தில் மோதுகின்றது. பாரதியின் ரதம் பல திசைகளிலும் திரும்பித் திரும்பிச் செல்கின்றது.

சுறுசுறுப்பான மக்கள்

சனங்கள் சுறுசுறுப்பாய் இருக்கின்றனர். அனைவரும் முயற்சியுடையவர் போன்று காணப்படுகின்றனர். வியர்க்க வியர்க்க நடந்து செல்வோர் சிலர். இறக்கை கொண்டு அதிவேகமாக பறந்து செல்வோர் சிலர். மலர்ந்த முகத்துடன் காணப்பட்டோர் சிலர் களைப்படைந்தோர் போற் காணப்பட்டோர் ஒருசிலர்.

தோன்றி மறைவோர்

சிலர் திடீரெனத் தோன்றுவர். அவரிற் சிலர் ஒளி பொறுக்க முடியாது உடனே மறைவதுமுண்டு. அங்கு புதிதாக வந்தவர்கள் ஒளித்திரளின் பிரகாசத்தைப் பொறுக்க முடியாது வேறிடம் தேடி மறைகின்றார்கள். இப்படியாகத் தான் பார்த்தவர்களை பாரதி வகைப்படுத்திக் கூறுகின்றான்.

பல பிரிவு மக்கள்

மக்களைப் பிரிக்கின்றான் பாரதி. அவன் வகைப்படுத்துகின்றான். மனவறுதி இல்லாதோர் சிலர், சித்தத்தைப் புறவழியிலே சிதறவிட்டோர் இன்னும் சிலர், சத்தியத்தில் மெய்யன்பில்லாதார், போலி அன்பு பாராட்டும் வேடதாரிகள் ஒருசிலர். இவ்வகையினரே வந்தவுடன் மறைகின்றனர்.

தனித்தே செல்ல வேண்டும்

அடுத்து ஓர் உண்மை கூறுகின்றான் பாரதி. “கல்விப் பயிற்சிக்குத் துணை வேண்டும். சத்தியப் பரிசோதனைக்கு, உண்மைத் தேட்டத்திற்கு தனித்தே செல்ல வேண்டும்”. இதுவே அவன் கூறும் மற்றுமோர் உண்மை.

உண்மையை கூற வேண்டுவது கடன்

உண்மையை தேடிச் செல்லும் போது துணை கூடாது. உண்மையைக் கண்டபின் பிறருக்கு அதனை எடுத்துச் சொல்லலாம். சொல்ல வேண்டும், கூற வேண்டுவது கடன். இத்தனையும் பாரதியின் உபதேசங்கள்.

சத்திய நாட்டம்

“முடத்திகைப்பிற்கும், சித்த சலனத்திற்கும், சோம்பற்கும் இடம்தரலாகாது. வாழ்நாளை சத்திய நாட்டத்திலேயே தான் செலவு செய்ய வேண்டும்”. என்று பாரதி முடிவு செய்கின்றான். அதுவே எமது முடிவாகவும் இருக்க வேண்டு மென்பது பாரதியின் விருப்பம்.

மனத்தின் தொல்லை

மனத்தின் தொல்லை மீண்டும் தொடருகின்றது. கந்தர்வ வாழ்வை நினைவூட்டுகின்றது மனம். இன்பக்களியாட்டத்தின் இன்ப நிலை இயல்புகள் இத்தனையும் மனத்தால் நினைவூட்டப்படுகின்றன.

மனதைக் கொல்ல முயற்சி

பாரதி மனதைக் கொல்ல முயற்சிக்கின்றான். “மனம் கடந்த நிலையிலே நீ தாகத்துடன் பாயும்போது அது தானாகவே மடிந்து

சூனியமாகிவிடும். அதற்கு உனக்குப் பக்குவம் வரவில்லை. அதுவரை மனம் சாகாது” என்று அசரீரி கூறிற்று.

மனம் கட்டுப்பகும்

அசரீரி தொடர்ந்தது “தர்ம உலகம் செல்ல அங்கு நீ காண்பவற்றால் மனம் இறக்காவிடினும் உனக்குக் கட்டுப்படும் பின்பு இங்கு வா”

மண்ணிலக மயக்கம்

தர்மலோகக் காட்சிக்கு முன் மண்ணிலகக்காட்சி சில இடைநடுவே முடிவுறுகிறது.

தர்மலோக உபதேசம்

தர்ம உலக போதனையில் பிராமண தர்மம் அபாரம். அறக்கடவுளின் தரிசனம், அறக்கடவுளின் சிந்தனையே அச்சத்தை ஊட்டுகிறது, அறிவை மயங்கச் செய்கிறது, நரகத்தில் உழலும் கனவுக் காட்சி, பிராரத்த அனுபவம் பூர்த்தியானதாக ஓர் அறிவிப்பு, செய்தவன் பலன் அனுபவித்தே முடியவேண்டும், எத்தனை எத்தனையோ உண்மைகள்.

பிராமண தர்மம்

வணக்கம், பக்தி, சிரத்தை இவற்றுடன் பிராமண தர்மம் கேட்கப்படுகின்றது. பிராமண வர்ணத்தார் சமூகத்தின் அறிவுச் செல்வத்தின் காவலர்கள். அறிவுப் பயிருக்கு உழவர்கள். தம்மால் இயன்ற சாத்திரங்களை படித்துவைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மற்றைய வர்ணத்தாருக்கு உரிமை நோக்கி கற்பிக்க வேண்டும். உணவு மட்டிற்கு மேற்பட்ட எவ்வித கிரயமும் வாங்கக் கூடாது.

உணவு சேகரிப்பு

மறுநாள் உணவை சேகரித்து வைப்பவன் பிராமணன் அல்லன். மனிதனின் துயருக்குக் காரணம் அறிவின்மையே. அறிவின்மை ஏற்படாது பாதுகாத்தலே பிராமணரது கடமை.

நூலாசிரியரின் படைப்புகள்

1. மாண்டூக்கிய உபநிஷத்
2. அன்னை புகழ்
3. பாதாதிகேசத் துதி
4. தம்பலகமம் ஆதிகோணநாயகர் கும்பாபிஷேக மலர் - ஆசிரியர்
5. தம்பலகமம் பட்டிமேடு சிந்தாமணிப் பிள்ளையார் கும்பாபிஷேகமலர் - ஆசிரியர்
6. திருக்கோணமலை முத்துக்குமார சுவாமிகோவில் சித்திரத்தேர் வெள்ளோட்ட மலர் - இணை ஆசிரியர்

முடிவில் உங்களோடு

அன்பே! என்னுடன் சில பல மணித்தியாலங்கள் என் அனுபவத்தை நீங்கள் பகிர்ந்து கொண்டீர்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி நன்றியும் கூட.

நான் எனது குருமார் நான் சந்தித்த பெரியார்கள், அவர்கள் வாய்வுழிக்கேட்ட உண்மை இவற்றை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வ தென்றால் அவை எண்ணில் அடங்காது.

இஃது ஒரு ஆன்மிக சிறு நூல் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மைகள் மீண்டும் மீண்டும் கிளறக்கிளற கற்றனைத்து தூறும் அறிவு” என்று ஊற்றெடுக்கும் ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழிவகுப்பது மனித நேயமே, அதனை அறிந்திருப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.

பலபல வர்ணங்கள் இதுவும் ஒரு வர்ணம் மனிதனுக்கு வேண்டுவது அமைதி உலகுக்கு வேண்டுவது அமைதி தேவைப்படுவது சமாதானம், சாந்தம் சந்தோஷம்.

இவற்றை நீங்கள் தேடித் திரிய வேண்டியதில்லை இவை அனைத்தும் உங்களுக்குளேயே இருக்கிறது.

நாம் நம்மோடு சமாதானமாக இருப்போமானால் நம்முன் சாந்தம், சந்தோஷம் இரண்டும் நிலைத்து விடும் எமக்குள் அமைதி நிலவும்

நாம் நம் மனைவி மக்களோடு சமாதானமாக இருப்போமானால் நம் குடும்பத்துள், சாந்தம், சந்தோஷம் இரண்டும் நிலைத்து விடும் குடும்பத்துள் அமைதி நிலவும்.

நாம் நம் சுற்றத்தாரோடு, அயலவரோடு, நம் சமூகத் தினரோடு சமாதானமாக இருப்போமால் நம் சூழலில் நாம் இருக்கும் இடம் அனைத்திலுமே, சாந்தம் சந்தோஷம் இரண்டும் நிலைத்துவிடும் உலகத்தில் அமைதி நிலவும்.

ஞானரதம் - என்னோக்கு பாரதியை நான் கண்டவிதம் நீங்கள் பாரதியின் ஞானரதக் காட்சிகளில் காண வேண்டுமானால் என்னோக்கைப்படித்த பின்போ இன்றி எப்போதாவதோ சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது பாரதியின் ஞானரதத்தைப் படியுங்கள்.

வணக்கம்

நூலாசிரியர் பற்றி

இந்நூலாசிரியர் திரு.சந்திரசேகரம்பிள்ளை ஜெயச்சந்திரன் திருக்கோணமலை மண் ஈன்ற சைவத்தமிழ் அறிஞன் தற்பொழுது கனடாவில் வாழும் அறிஞன் சைவதீட்சை பெற்று சைவ ஆசார சீலம் காப்பவர். தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் பாண்டித்தியம் உள்ளவர். சைவ ஆகமம் வேதம் முறையாகக் கற்றவர் திருமுறைகளை தமிழ்ப்பண்பேணிப் பாடும் ஓதுவார்.

திருக்கோணமலை வில்லூர்நிற்க கந்தசாமி கோயிலில் பல ஆண்டுகள் கந்தசஷ்டி காலத்தில் தொடர் சொற்பொழிவு ஆற்றி முருகன் அடியார்களின் பாராட்டைப் பெற்றவர் இன்னிசைக் கச்சேரி ஆற்ற வல்லவர். இலங்கையில் மட்டுமன்றி மலேசியா, சிங்கப்பூர், கனடா ஆகிய நாடுகளில் சமயச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி வருபவர். தான் தரிசித்த மகான்களைப் பற்றி இந்நூலில் பல கருத்துக்களை இவர் வடித்துள்ளார். அவர்தம் உபதேசங்களை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

அன்னார் நீடுவாழ்ந்து பல நூல்களைச் சைவத் தமிழ் நல்லுலகுக்கு வழங்க கோணைப் பெருமானை வேண்டுவது செய்கிறோம்.

வே.வரதசுந்தரம்.